

Moartea Mielului înjunghiat la întemeierea lumii

- de Erbiceanu Teodor -

Cuvânt înainte către cititor

Întrucât timpul este prețios, înainte de a angaja cititorul în lectura unui articol de dimensiuni considerabile (87 pagini), dorim să-i furnizăm acestuia câteva informații, pentru a-și putea face o imagine generală asupra problemelor abordate.

Studiul nostru este scris din perspectiva mai largă a caracterului lui Dumnezeu și a marii controversă din univers dintre Dumnezeu și Satana.

Articolul încearcă să răspundă la următoarele întrebări:

- Ce este păcatul?
- Care sunt efectele păcatului?
- Este moartea un efect al păcatului sau al intervenției lui Dumnezeu?
- Ce a făcut Dumnezeu la apariția păcatului în univers?
- A folosit El forța pentru reprimarea rebeliunii lui Satana sau L-a oferit pe Mielul lui Dumnezeu?
- A murit Mielul lui Dumnezeu, A Doua Persoană a Dumnezeirii, de moartea veșnică, moartea a doua?
- Ce vrea să spună Biblia când vorbește despre testamentul lui Dumnezeu (Galateni 3:17; Evrei 9:15-17)?
- Cine sunt moștenitorii lui Dumnezeu?
- Ce a moștenit Isus din Nazaret?
- Cum a înviat Isus a treia zi, dacă El a murit de moartea a doua?
- Cum vor pieri la sfârșit cei păcătoși în „iazul care arde cu foc și cu pucioasă” (Apoclipșa 19:20)?

Articolul susține următoarele:

1. Marea jertfă pe care a făcut-o Dumnezeu a avut loc la apariția păcatului în univers. Atunci a avut loc cu adevărat jertfirea Mielului lui Dumnezeu (Apocalipsa 13:8).
2. Aceasta înseamnă că, la apariția păcatului în univers, A Doua Persoană a Dumnezeirii a murit pentru totdeauna, de moartea a doua și a dispărut din univers.
3. La moartea Sa, A Doua Persoană a Dumnezeirii a lăsat ființelor universului cel mai bogat testament.
4. Isus din Nazaret este cel dintâi Moștenitor dintre mai mulți frați.
5. Moartea lui Isus pe cruce este o imagine, un simbol, a adevăratei morți a Celei de-A Doua Persoane a Dumnezeirii la apariția păcatului în univers.
6. În sensul cel mai înalt, moștenirea înseamnă a fi frate cu Dumnezeu pe tronul universului. Prin testament, Dumnezeu se dă pe Sine Însuși, caracterul Său și oferă accesul la toate atributele divinității, prin locuirea Sa în fiecare creatură.
7. Acest fapt duce la realizarea „scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” justificarea caracterului lui Dumnezeu, încheierea mării controversate și asigură pentru veșnicie liniștea universului.

Studiul nostru este o înlănțuire de verigi, fiecare verigă fiind importantă în lanțul argumentației. Există o logică internă a prezentării, fiecare argument fiind clădit pe cel precedent. Din acest motiv recomandăm cititorului să parcurgă capitolele în ordinea prezentată (nu pe sărite), altfel are șanse minime să înțeleagă și să surprindă problemele pe care i le aducem în atenție. N-am urmărit să-l copleșim pe cititor cu numeroase versete biblice, ci să punem aceste versete la locul lor, într-o nouă lumină. Dacă numeroasele versete cunoscute și arhicunoscute sunt copleșitoare, aceasta se datorează faptului că argumentele pe care Biblia le aduce în fața minții, în favoarea adevărului, sunt copleșitoare și de nezguduit.

Nimic din ceea ce scriem aici nu este înafara oricărei discuții. Totul poate fi dezbătut, cercetat, analizat. Articolul prezent se vrea o invitație la studiu, o provocare pentru o cercetare mai arzătoare a Scripturilor. Celui interesat de caracterul Mântuitorului Său i se deschide în față un teren nou: Moartea veșnică a Cuvântului și Testamentul Lui!

Moartea Mielului înjunghiat la întemeierea lumii

Cuprins:

Introducere

Capitolul 1

Studiu despre păcat și moarte

1.1 Legea lui Dumnezeu.....	5
1.2 „Legea păcatului și a morții”.....	7
Ce este păcatul?	
1.2.1 Definiția păcatului.....	7
1.2.2 Transmiterea păcatului.....	8
1.2.3 Trăsăturile și descrierea păcatului.....	9
1.2.4 Efectele păcatului.....	10
1.3 Păcatul produce moarte veșnică.....	12
1.4 Păcatul produce moarte instantanee, fulgerătoare.....	15

Capitolul 2

Măsurile luate de Dumnezeu la apariția păcatului în univers

2.1 Pentru a împiedica moartea instantanee a păcătosului este necesară o intervenție instantanee: Cineva trebuie să se așeze între moarte și păcătos.....	17
2.2 „A se așeza între moarte și păcătos” înseamnă a muri în locul păcătosului de moartea păcătosului, moartea veșnică.....	19
2.3 Numai Cineva dintre Persoanele divine, egală cu Legea călcată, poate să Se așeze între moarte și păcătos. Aceasta este A Doua Persoană a Dumnezeirii, Fiul lui Dumnezeu.....	19
2.4 Întrucât păcatul produce moarte instantanee, la apariția păcatului în univers este necesară o intervenție instantanee.....	19
2.5 În timpul de har, oamenii nu mor de moartea a doua, ci de moartea somn.....	20
2.5.1 Folosirea termenului „a adormi”.....	20
2.5.2 Folosirea termenului „a muri”.....	21
2.5.3 Folosirea ambilor termeni „a adormi” și „a muri” în același pasaj.....	21
2.5.4 Moartea întâi este comparată cu somnul.....	22
2.6 Concluzii.....	22
2.7 Moartea a doua ilustrată în Ioan 12:24 și în Ioan 3:16.....	22
2.7.1 „Principiul bobului de grâu” (Ioan 12:24).....	22
2.7.2 „Principiul dăruirii Fiului” (Ioan 3:16).....	23

Capitolul 3

Isus nu a murit de moartea a doua pe cruce. Demonstrație.

3.1 Pe cruce s-a produs despărțirea naturii divine de cea omenească.....	25
3.2 Natura divină nu a murit.....	25
3.3 Natura omenească a murit de moartea întâia.....	27
3.3.1 Cea care a murit a fost natura omenească.....	27
3.3.2 Ieșoșua a înviat.....	27
3.3.3 Folosirea termenilor „a se odihni” și „a muri” pentru perioada în care Ieșoșua a fost în mormânt.....	28
3.4 Moartea lui Ieșoșua în comparație cu moartea a doua.....	29
3.5 Isus este Jertfă pentru păcat nu Ardere de tot.....	36
3.5.1 Ce este altarul arderii de tot?.....	36
3.5.2 Arderea de tot în comparație cu Jertfa pentru păcat.....	37
3.5.3 Ieșoșua este Jertfă pentru păcat.....	40

Capitolul 4

Testamentul lui Dumnezeu

4.1 Persoanele implicate într-un testament:	
4.1.1 Autorul testamentului (testamentarul).....	42
4.1.2 Moștenitorii.....	42
4.1.3 Executorul testamentar.....	45
4.2 Prevederi testamentare: ce prevede testamentul, care este conținutul lui?	
4.2.1 Prevederi pentru Avraam.....	45
4.2.2 Prevederi pentru Isus din Nazaret.....	46
4.2.3 Prevederi pentru „fiii lui Avraam”.....	49
4.3 Pași în împlinirea unui testament:	
4.3.1 Redactarea testamentului.....	49
4.3.2 Autentificarea și legalizarea testamentului.....	49
4.3.3 Moartea testamentarului.....	50
4.3.4 Împlinirea condițiilor de către moștenitori: Problema nevârstniciei moștenitorului.....	50
4.3.5 Primirea moștenirii. Când intră testamentul în vigoare: înainte sau după cruce?.....	51
Concluzii finale.....	52

Capitolul 5

Marea controversă dintre Dumnezeu și Satana ilustrată în controversa dintre David și Absalom

Pilda lui David: pilda surghiunului.....	54
Mahanaim: cetatea de scăpare.....	60

Capitolul 6

Marea controversă dintre Dumnezeu și Păcat, de la origini până la încheierea ei

Creațiunea și „Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice”.....	62
Răzvrătirea lui Lucifer.....	62
Moartea Cuvântului - Pilda lui Avraam.....	64
Adam: primul Hristos – Adam moștenitorul.....	67
Moștenirea lui Avraam.....	68
Iehoșua cel dintâi Moștenitor dintre mai mulți frați - Pilda lui Isus.....	71
Crucea și demascarea lui Satana.....	74
Pilda lui Lucifer.....	75
Martorii lui Dumnezeu.....	76
Procesul lui Dumnezeu: faza de cercetare.....	77
Procesul lui Dumnezeu: faza finală.....	78
Moartea lui Satana și sfârșitul păcatului.....	80
Note.....	82

Introducere

„Pentru a fi apreciat și înțeles corect, fiecare adevăr din cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalipsa, trebuie studiat în lumina care se revarsă de la crucea Calvarului” (*Slujitorii Evangheliei*, pag. 315). „Atât cei răscumpărați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 19). Vom studia păcatul, moartea și jertfa lui Isus pe cruce ca apoi să putem aprecia și înțelege corect alte adevăruri „din cuvântul lui Dumnezeu de la Geneza la Apocalipsa.” Scopul nostru este să înțelegem mai bine „caracterul lui Dumnezeu, ... natura guvernării Sale și ... principiile procedării Sale cu păcatul” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 492).

Capitolul 1 Studiu despre păcat și moarte

1.1 Legea lui Dumnezeu asigură viața creaturii

Prin creație, orice ființă, de la serafimul luminos și sfânt la om, este o entitate spirituală (1 Corinteni 15:40) ce funcționează după anumite reguli, adică este guvernată de un set de principii morale. Aceste principii sunt structurate într-un program de funcționare, un „program de viață,” care poartă denumirea de Legea lui Dumnezeu. Despărțită de Dumnezeu, nici o creatură nu poate împlini de la sine aceste principii și nu se poate conforma lor („fără Mine nu puteți face nimic”). Ele pot fi împlinite prin Duhul lui Dumnezeu, ceea ce implică locuirea lui Dumnezeu în fiecare creatură. „Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 161).

Trăirea după aceste principii, asigură viața creaturii, a îngerilor, locuitorilor altor lumi și a omului:

„Legea nu se întemeiază pe credință, ci ea zice: ‚Cine va face aceste lucruri, va trăi *prin ele*’” (Galateni 3:12).

„Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini, va trăi *prin ele*” (Leviticul 18:5).

„Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele, pe care trebuie să le îplinească omul, ca să trăiască *prin ele*” (Ezechiel 20:11).

„Casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustie. N-au urmat legile Mele, ci au lepădat poruncile Mele, pe care trebuie să le îplinească omul, ca să trăiască *prin ele*” (Ezechiel 20:13).

„N-au umblat după rânduielile Mele, n-au păzit și n-au împlinit poruncile Mele, pe care trebuie să le îplinească omul, ca să trăiască *prin ele*” (Ezechiel 20:21).

„Ei ... n-au ascultat de poruncile Tale, au păcătuit împotriva orânduirilor Tale, care *fac viu* pe cel ce le îplinește” (Neemia 9:29).

„Dacă (omul) ... urmează *învățăturile care dau viața*, și nu săvârșește nici o nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri” (Ezechiel 33:15).

Acest program de viață a fost exprimat pe Sinai sub forma Celor 10 Porunci. Legea de pe Sinai este o transcriere a originalului după care funcționează întregul univers de ființe create:

„Preceptele înscrise pe tablele de piatră și redată de Moise în Pentateuh au fost o copie fără greș a marelui original al Legii lui Dumnezeu din Sanctuarul ceresc” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 434).

Aceste principii ale universului sunt sintetizate în Legea iubirii. Ele sunt rezumate în Legea iubirii lui Dumnezeu și legea iubirii aproapelui:

„Învățăturile, care este cea mai mare poruncă din Lege?’ ... ‚Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.’ Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: ‚Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’ În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii” (Matei 22:36-40).

Dumnezeu Însuși este Dragoste, iar creaturile Sale funcționează după Legea dragostei. Prin urmare, dragostea este principiul universului, legea vieții pentru univers:

„Legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer”
(*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 19)

„Legea iubirii este temelia guvernării divine” (*Semnele Timpului*, 13 februarie 1893;
Tragedia Veacurilor, pag. 492).

„Legea iubirii fiind temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor create depindea de conformarea lor desăvârșită cu marile principii ale dreptății”
(*Tragedia Veacurilor*, pag. 493; *Patriarhi și Profeți*, pag. 34).

„Legea dragostei, prin care este condus cerul, a fost greșit prezentată de arhiemăgitorul ca o restrângere a fericirii oamenilor, ca un jug apăsător” (*Profeți și regi*, pag. 311).

„Privind la Isus, vedem că slava Dumnezeului nostru este de a da. ... În aceste cuvinte, se face cunoscut marele principiu, care este legea vieții pentru univers. Domnul Hristos a primit toate lucrurile de la Dumnezeu, însă El a primit ca să dea. Tot așa procedează El și în curțile cerești, în slujirea Sa pentru toate ființele create: prin Fiul iubit, viața Tatălui se revarsă peste toți și tot prin Fiul revine, printr-o slujire voioasă și de proslăvire, în valuri de iubire la Marele Izvor al tuturor. Și astfel, prin Hristos, circuitul binefacerilor este complet, reprezentând caracterul Marelui Dătător, legea vieții” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 21).

Legea universului este o exprimare a caracterului lui Dumnezeu. Aceste principii derivă din natura lui Dumnezeu și sunt o exprimare a caracterului Lui:

„Legea lui Dumnezeu este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu”
(*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 305).

„Legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, iar caracterul Său este dragoste”
(*Review and Herald*, 10 octombrie 1899).

„Legea lui Dumnezeu este expresia caracterului Său” (*Semnele Timpului*, 12 martie 1896).

„Legea descoperă atributele caracterului lui Dumnezeu” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 761).

„Legea lui Dumnezeu ... (este) o descoperire a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 434).

Întrucât Dumnezeu Însuși și caracterul Său este neschimbător, Legea este veșnică. De aici rezultă „caracterul sfânt, neschimbător al Legii divine” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 434).

„Legea lui Dumnezeu este neschimbătoare și veșnică, deoarece ea este transcrierea caracterului Său” (*Review and Herald*, 3 mai 1898).

„Legea lui Dumnezeu fiind ... o transcriere a caracterului Său, trebuie să dăinuiască veșnic” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 434).

„Legea lui Dumnezeu este expresia caracterului Său. Dumnezeu posedă independență absolută, invariabilă și imutabilă, iar legea Sa este neschimbătoare, veșnică, deoarece este transcrierea caracterului Său” (*Semnele Timpului*, 12 martie 1896).

Atacul lui Satana este îndreptat împotriva Legii universului și caracterului lui Dumnezeu:

„Sfaturile cerești au stăruit pe lângă Lucifer. Fiul lui Dumnezeu i-a prezentat măreția, bunătatea și dreptatea Creatorului și natura sfântă și neschimbătoare a Legii Sale. Dumnezeu Însuși stabilise ordinea din ceruri; așa că, neținând seama de ea, Lucifer ... aducea ruină asupra lui însuși” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 495).

„Lucifer a plecat să împrăștie spiritul nemulțumirii printre îngerii. ... El a început să semene îndoieli cu privire la legile ce guvernau ființele cerești” (*Patriarhi și profeți*, pag. 37).

„El (Satana) căuta să falsifice cuvintele lui Dumnezeu și reprezenta eronat planul Său de guvernare înaintea îngerilor, susținând că Dumnezeu nu a fost drept atunci când a dat legi și rânduieli locuitorilor cerului” (*Tragedia veacurilor*, pag. 498).

„Satana puna pe seama Legii și guvernării lui Dumnezeu discordia pe care acțiunea lui o provocase în ceruri. Toate relele, spunea el, erau urmarea conducerii divine. El pretindea

că scopul lui era să îmbunătățească întocmirile lui Iehova. De aceea, era necesar ca să demonstreze natura pretențiilor sale și să arate efectul schimbărilor propuse în Legea divină” (*Tragedia veacurilor*, pag. 498).

Scopul lui Hristos este de a înălța Legea universului și a apăra caracterul lui Dumnezeu:

„Isus venise să ,vestească o lege mare și minunată”” (*Hristos, lumina lumii*, pag. 206).

„Misiunea Lui era ,să vestească o Lege mare și minunată’ (Isaia 42:21)” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 49).

„Trebuia demonstrat înaintea locuitorilor cerului și ai celorlalte lumi că guvernarea lui Dumnezeu era dreaptă, iar Legea Sa era desăvârșită” (*Tragedia veacurilor*, pag. 498).

1.2 „Legea păcatului și a morții” Ce este păcatul?

1.2.1 Definiția păcatului

Păcatul este dificil de definit, din trei motive:

1. Efortul constant al lui Satana a fost de a denatura înțelegerea despre păcat: „Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit ... natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 569).

2. Păcatul în sine este misterios și inexplicabil: „Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi nici un motiv. El este misterios, inexplicabil; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 492).

3. Capacitatea noastră de a înțelege problemele universului, inclusiv păcatul este limitată și afectată tocmai de păcat. Chiar ființele cerești, necăzute în păcat, au dificultăți în a înțelege păcatul. Nici prima victimă a păcatului nu a înțeles de la început implicațiile lui: „Nici chiar Lucifer n-a văzut de la început unde va ajunge; el nu înțelegea natura adevărată a simțămintelor lui” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 496).

Păcatul: Un principiu opus Legii care asigură viața creaturii

Păcatul este un principiu opus Legii lui Dumnezeu:

„Unica definiție pe care putem s-o dăm păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu; el este ,călcarea Legii,’ este *acțiunea unui principiu în conflict cu marea Lege a iubirii*, care este temelia guvernării divine” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 492).

„Văd în mădularele mele o altă lege, care se *luptă împotriva* legii primite de mintea mea (legea lui Dumnezeu) și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele” (Romani 7:23).

„Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea *nu se supune Legii lui Dumnezeu*, și nici nu poate să se supună” (Romani 8:7).

„Firea pământească pofteste *împotriva* Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri protivnice unele altora” (Galateni 5:17)

„Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei *puteri potrivnice*” (*Divina vindecare*, pag. 113).

„Oricine face păcat, face și fărădelege; și *păcatul este fărădelege*” (1 Ioan 3:4).

„Ce este păcatul? Călcarea Legii” (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 341).

„Păcatul este călcarea Legii lui Dumnezeu” (*Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, pag. 115).

„Poruncile lui Dumnezeu sunt largi și cuprinzătoare; în câteva cuvinte ele descoperă întreaga datorie a omului. ,Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta;’ iată porunca dintâi. Iar a doua

este următoarea: ‚Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.‘ Nu este altă poruncă mai mare decât acestea. (Marcu 12:30-31). În aceste cuvinte este cuprinsă lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea Legii lui Dumnezeu, căci, așa cum afirmă Pavel, ‚dragostea este împlinirea Legii‘ (Romani 13:10). Singura definiție a păcatului pe care o găsim în Biblie este: ‚păcatul este fărădelege‘ (1 Ioan 3:4). Cuvântul lui Dumnezeu declară: ‚toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu‘ (Romani 3:23). ‚Nu este nici unul care să facă binele‘ (Romani 3:12)“ (*Selected Messages*, vol.1, pag. 320).

Acest principiu opus Legii lui Dumnezeu este denumit „legea păcatului și morții” (Romani 8:2), sau simplu „legea păcatului” (Romani 7:25).

1.2.2 Transmiterea păcatului

Păcatul se transmite prin influența unei minți asupra altei minți:

„Satana a avut într-o mare măsură succes în realizarea planurilor lui. Pe calea influenței, profitând de acțiunea unei minți asupra altei minți, el l-a făcut pe Adam să păcătuiască. Astfel, natura omenească a fost coruptă chiar la originea sa. Și de atunci încoace, păcatul și-a continuat lucrarea lui urâcioasă, trecând de la minte la minte. Fiecare păcat comis trezește ecourile păcatului original” (*Review and Herald*, 16 aprilie, 1901).

„Chiar șoapta cea mai tainică a unui gând rău, sugestia facerii de rău, va trece de la minte la minte, crescând în tărie, întinzându-se și lărgindu-se, și exercitându-și tot timpul influența sa vătămătoare pentru a despărți sufletele de Dumnezeu” (*Semnele Timpului*, 21 decembrie 1891).

„Păcatul corupe chiar prin natura sa. Un singur om infectat cu lepra lui mortală poate păta alți sute” (*Comentarii Biblice*, vol. 2, pag. 996).

Întrucât păcatul se transmite prin influența unei minți asupra altei minți, curățirea universului de păcat implică anularea principiului păcatului, și nu distrugerea tuturor creaturilor afectate de păcat. Aceasta se realizează prin clarificarea în mintea creaturilor a celor două legi: Legea lui Dumnezeu și a „legii păcatului și morții,” și a efectelor lor: una asigură viața, cealaltă produce moartea.

„Planul de mântuire are un scop mai larg decât numai mântuirea omului și răscumpărarea pământului. Prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu în Hristos, binefacerile guvernării divine vor fi prezentate înaintea universului, acuzațiile lui Satana respinse, natura și rezultatul păcatului clarificate și perpetuitatea Legii deplin demonstrate” (*Semnele Timpului*, 22 decembrie 1914).

„La începutul marii lupte, îngerii nu înțelegeau aceasta. Dacă Satana și oștile sale ar fi fost lăsați să culeagă pe deplin roadele păcatului lor, ei ar fi pierit; dar ființele cerești n-ar fi înțeles pe deplin că acesta a fost rezultatul inevitabil al păcatului. În mintea lor, ar fi rămas o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, ca o sămânță a răutății, care ar fi dat naștere la ucigătoarele roade ale păcatului și nenorocirii.

Dar lucrurile nu vor fi astfel când marea luptă se va sfârși. Atunci, planul de mântuire fiind încheiat, caracterul lui Dumnezeu va fi descoperit tuturor ființelor create. Se va vedea că preceptele Legii Sale sunt desăvârșite și neschimbătoare. Păcatul își va descoperi natura și Satana, caracterul său. Nimicirea păcatului va da satisfacție iubirii lui Dumnezeu și va restabili onoarea Sa înaintea unui univers de ființe care îndeplinesc cu plăcere voia Sa și în a căror inimă se află Legea Sa” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 764).

„Răzvrătirea lui Satana urma să fie o lecție pentru univers de-a lungul veacurilor viitoare, ca o mărturie continuă cu privire la natura și la urmările grozave ale păcatului. Efectul conducerii lui Satana, urmările ei asupra îngerilor și a oamenilor aveau să arate care urmau să fie roadele lepădării autorității divine. Aceasta trebuia să dea mărturie despre faptul că de existența guvernării lui Dumnezeu și a Legii Sale depindea bunăstarea tuturor ființelor pe care El le crează” (*Tragedia veacurilor*, pag. 499).

1.2.3 Trăsăturile și descrierea păcatului

Păcatul este prezentat ca fiind infect, malign, hâdos, respingător, înșelător, rău, înspăimântător, întunecat, cumplit, zdrobitor, etc.:

„Valoarea infinită a jertfei cerute pentru răscumpărarea noastră descoperă faptul că păcatul este un *rău înspăimântător*. Dumnezeu ar fi putut șterge această *pată infectă* de pe Creațiune, înlăturând pe păcătos de pe fața pământului. Dar El „atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3,16)” (*Mărturii*, vol. 9, pag. 44).

„Numai Golgota poate dezvălui *enormitatea teribilă* a păcatului. Dacă noi am fi nevoiți să purtăm *povara* propriei noastre vinovății, aceasta *ne-ar zdrobi*. Dar Cel fără de păcat a luat locul nostru; deși nu merita, El a purtat nelegiuirea noastră” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 116).

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). *Povara păcatului*, conștiința teribilei lui grozăvii, a despărțirii păcătosului de Dumnezeu: acestea au fost cele ce *au zdrobit* inima Fiului lui Dumnezeu” (*Calea către Hristos*, pag. 13).

„Domnul va lucra asupra inimilor la care nu s-a făcut apel în trecut, inimi care mai înainte nu au văzut *enormitatea păcatului*” (*Colporteur Ministry*, pag. 153).

„Păcatul este *cel mai mare rău* dintre toate relele” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 504)

„Voi nu vedeți ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu ... Dacă ați vedea cât de *ofensiv* este păcatul în ochii lui Dumnezeu, n-ați ceda așa de repede ispitei” (*Mărturii*, vol. 2, pag. 291).

„Foarte puțini își dau seama de *păcătoșenia păcatului*” (*Comentarii Biblice*, vol. 3, pag. 1166).

„*Păcătoșenia nespus de mare a păcatului* poate fi înțeleasă numai în lumina crucii de pe Golgota ... fără această jertfă era imposibil pentru neamul omenesc să scape de *puterea mânăjitoare a păcatului*” (*Calea către Hristos*, pag. 31).

„Omul trebuie convins de *răutatea păcatului*” (*Mărturii*, vol. 6, pag. 66).

„Oricine își dă seama de *caracterul respingător* al păcatului și, în tărie de sus, rezistă ispitei, va stârni cu siguranță mânia lui Satana și a supușilor lui” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 507).

„De-a lungul veșniciei *caracterul malign* al păcatului va fi înțeles prin prețul plătit de Tatăl și Fiul pentru răscumpărarea rasei răsculate” (*Adevărul despre îngeri*, pag. 296).

„Ținta postului pe care Dumnezeu ne îndeamnă să-l ținem nu este de a ne chinui trupul pentru păcatul sufletului, ci de a ne ajuta să ne dăm seama de *caracterul cumplit* al păcatului” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 87).

„Satisfacerea continuă a păcatului obișnuiește persoana cu obiceiul de a face rău, dar nu micșorează *caracterul grav* al păcatului” (*Mărturii*, vol. 4, pag. 312).

„Nimic nu este mai perfid ca *înșelăciunea păcatului*” (*Solii către tineret*, pag. 83).

„Când el a văzut natura spirituală a Legii, păcatul i-a apărut în adevărata lui *hădoșenie*” (*Calea către Hristos*, pag. 29).

„A locui veșnic în căminul binecuvântării, a păstra în minte, trup și suflet nu *urmele întunecate* ale păcatului și *blestemului*, ci desăvârșita asemănare cu Creatorul ... - acesta este obiectivul spre care visează speranța creștină” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pag. 55).

„Numai sângele Domnului Hristos ne poate curăți de orice *întinăciune* a păcatului” (*Calea către Hristos*, pag. 29).

Lepra este un simbol al păcatului:

„Dintre toate bolile cunoscute în Orient, lepra era cea mai de temut. Caracterul ei incurabil și contagios și efectul grozav pe care-l avea asupra victimelor îi umpleau de groază chiar și pe cei mai curajoși oameni. ... Pătrunzând adânc, fiind cu neputință de vindecat și provocând moartea, era privită ca un simbol al păcatului. Prin legea ceremonială, leprosul era declarat necurat. Ca și când ar fi murit deja, el era îndepărtat din locuințele omenești.

Tot ce atingea el era necurat. Aerul era contaminat prin respirația lui. Cel bănuț cã are boala trebuia sã se înfãțizeze la preoți, care aveau sã cerceteze și sã hotãrascã în cazul lui. Dacă era declarat lepros, era despãrțit de familie, alungat din adunarea lui Israel” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 261).

„Noi suntem rãniți, poluați de păcat. Ce sã facem pentru a fi vindecați de lepra lui?” (*That I May Know Him*, pag. 112).

„Cei pentru care lucrați sunt frații voștri îndurerați, care suferã de boli fizice și de lepra spiritualã a păcatului” (*Mãrturii*, vol. 4, pag. 568).

Un cadavru în stare de putrefacție este un simbol al păcatului:

„Sufletul corupt de păcat este reprezentat printr-un cadavru în stare de putrefacție. În sistemul ceremonial, spãlarea și stropirea persoanelor cu apã curatã erau parabole prin care era învãțatã necesitatea unei lucrãri de regenerare a inimii, de curățire a sufletului mort în greșeli și păcate și de asemenea necesitatea puterii sfințitoare a Duhului Sfânt” (*Review and Herald*, 19 decembrie 1907; *Comentarii Biblice*, vol. 4, pag. 1176).

1.2.4 Efectele păcatului

Păcatul are urmãtoarele efecte:

- desparte creatura de Creator (deci de Sursa de viață),
- distruge trupul și mintea acesteia, și
- produce moartea creaturii.

Păcatul desparte creatura de Creator. Creatura trăiește doar în virtutea planului de mântuire:

„Prin păcat omul a fost separat de Dumnezeu. De n-ar fi fost planul mântuirii, *despãrțirea veșnicã* de Dumnezeu, întunecimea unei *nopti nesfârșite*, ar fi fost partea lui” (*Educație*, pag. 28).

„Păcatul primilor noștri părinți a adus vinovãție și durere asupra lumii, și, dacã n-ar fi fost bunãtatea și îndurarea lui Dumnezeu, rasa omeneascã ar fi plonjat în *disperare fãrã speranță*. Nimeni sã nu se înșele: ‚Plata păcatului este moartea’ (Romani 6:23)” (*Patriarhi și profeți*, pag. 61).

„Prin păcat, omul a fost despãrțit de viața lui Dumnezeu. Sufletul lui este paralizat prin mașinațiunile lui Satana, autorul păcatului. De la sine, omul este incapabil sã-și dea seama de păcat, incapabil sã aprecieze și sã-și însușeascã natura divinã ... Puterea înșelãtoare a lui Satana este asupra lui. Toate subterfugiile ingenioase pe care Diavolul le poate sugera sunt prezentate minții sale pentru a înãbuși orice impuls bun. Fiecare facultate și putere datã lui de Dumnezeu a fost folositã ca o armã împotriva Binefãcătorului sãu divin” (*Comentarii Biblice*, vol. 6, pag. 1099).

„Întrucãt păcatul a adus despãrțire între om și Creatorul sãu, nici un om nu l-a vãzut vreodatã pe Dumnezeu, decãt manifestat în Hristos” (*Divina vindecare*, pag. 419).

„Prin păcat, noi am fost despãrțiți de viața lui Dumnezeu. Sufletele noastre sunt paralizate” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 203).

„Prin păcatul, omul a pierdut legãtura cu Dumnezeu” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 165).

„Nelegiuirile voastre pun un zid de despãrțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vã ascund Fața Lui” (Isaia 59:2).

Păcatul distruge trupul și mințile creaturilor:

„Păcatul este un lucru urãcios. El a mânjit frumusețea moralã a unui mare numãr de îngeri, a intrat în lumea noastrã și aproape cã a șters chipul lui Dumnezeu în om” (*Mãrturii*, vol. 9, pag. 21).

„Nu greutãțile, munca sau sãrãcia degradeazã omenirea, ci păcatul, cãlcarea Legii lui Dumnezeu” (*Mãrturii*, vol. 6, pag. 259).

„Păcatul i-a adus pe mulți în starea în care se află - o stare de slăbiciune a minții și neputință a trupului” (*Counsels on Health*, pag. 373).

„Păcatul este acela care întunecă mințile și încetează percepțiile noastre” (*Mărturii*, vol. 8, pag. 322).

„Păcatul aduce boală și slăbiciune fizică și spirituală” (*Medical Ministry*, pag. 12).

„Povara păcatului, cu dorințele sale neliniștite și nesatisfăcute, stă chiar la temelia numeroaselor maladii de care suferă păcătosul” (*Mărturii*, vol.4, pag. 579).

„Prin păcat întreg organismul omului este răvășit, mintea este pervertită și imaginația coruptă. Păcatul a degradat facultățile sufletului. Ispitele din interior, ca răspuns, fac să vibreze o coardă în suflet și piciorul se întoarce imperceptibil spre rău” (*Divina vindecare*, pag. 451; *Mărturii*, vol. 8, pag. 312).

„Păcatul nu numai că ne desparte de Dumnezeu, dar distruge în sufletul omului deopotrivă dorința și capacitatea de a-L cunoaște. Prin păcat întreg organismul omului este răvășit, mintea este pervertită, imaginația coruptă, facultățile sufletului degradate. Există o absență a religiei curate, a sfințeniei inimii” (*Profeți și regi*, pag. 233).

„Orice faptă de nelegiuire, orice neglijare sau respingere a harului lui Hristos are repercusiuni asupra celui în cauză; acestea împietresc inima, pervertesc voința, întunecă înțelegerea și nu numai că te fac mai puțin dispus, dar și mai puțin capabil să te supui blândelor îndemnuri ale Duhului Sfânt al lui Dumnezeu” (*Calea către Hristos*, pag. 33).

„Ca efect al păcatului, simțurile morale amorteșc până acolo, încât cel care săvârșește răul nu-și dă seama de enormitatea abaterilor lui și, fără puterea convingătoare a Duhului Sfânt, rămâne într-o orbire parțială față de păcatul său” (*Patriarhi și profeți*, pag. 361).

„Medicul creștin inteligent va dobândi o cunoștință din ce în ce mai mare despre *legătura dintre păcat și boală*. El se va strădui constant să-și îmbunătățească cunoștințele despre *relația dintre cauză și efect*” (*Medical Ministry*, pag. 49).

„De multe ori, când Hristos vindeca boala, El i-a avertizat pe cei suferinzi: ‚De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău’ (Ioan 5:14). Astfel, El îi învăța pe suferinzi că singuri și-au adus boala asupra lor înșiși călcând legile lui Dumnezeu, și că sănătatea poate fi păstrată doar prin ascultare” (*Divina vindecare*, pag. 113).

„Păziți-vă de orice rău. Păcatele obișnuite, oricât de neimportante vi se par, vor ruina sensibilitatea voastră morală, vor înăbuși impresiile interioare ale Duhului lui Dumnezeu. Caracterul gândurilor își pune amprenta asupra sufletului, conversația josnică poluează mintea. Răul lucrează spre ruina celor care i se predau. Deși Dumnezeu îl iartă pe păcătosul care se pocăiește, sufletul este mânjit. Puterea gândirii înalte, posibilă minții nepătate, este nimicită. Sufletul rămâne cu cicatrici” (*Principiile fundamentale ale educației creștine*, pag. 195).

„Starea noastră, datorită păcatului, este nenaturală, și puterea pentru a fi refăcuți trebuie să fie supranaturală” (*Divina vindecare*, pag. 428).

„Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn” (Isaia 1:5-6).

„Chiar înainte ca sentința divină să fi fost rostită împotriva lui, David a început să culeagă roadele păcatului. Inima lui David nu mai avea liniște. Chinul sufletesc pe care l-a îndurat în tot timpul acesta este scos în evidență în Psalmul 32. El zice: ‚Ferice de cel cu fărâdelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! ...Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vлага cum se usucă pământul de seceta verii’ (Psalmul 32:1-4)” (*Patriarhi și profeți*, pag. 724).

„Fața, sufletul și trupul mi s-au topit de întristare; mi se sfârșește viața în durere, și anii în suspinuri. Mi s-au sleit puterile din pricina fărâdelegii mele, și-mi putrezesc oasele!” (Psalmul 31:9-10).

„N-a mai rămas nimic sănătos în carnea mea, din pricina mâniei Tale; nu mai este nici o

vlagă în oasele mele, în urma păcatului meu. Căci fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu; ca o povară grea, sunt prea grele pentru mine. Rănile mele miroase greu și sunt pline de coptură, în urma nebuniei mele. Sunt gârbovit, peste măsură de istovit; toată ziua umblu plin de întristare. Căci o durere arzătoare îmi mistuie măruntaiele și n-a mai rămas nimic sănătos în carnea mea. Sunt fără putere, zdrobit cu desăvârșire; tulburarea inimii mele mă face să gem. ... Inima îmi bate cu tărie, puterea mă părăsește și lumina ochilor mei nu mai este cu mine” (Psalmul 38:1-10).

„Și prin durere este mustrat omul în culcușul lui, când o luptă necurmată îi frământă oasele. Atunci îi este greață de pâine, chiar și de bucatele cele mai alese. Carnea i se prăpădește și piere, oasele care nu i se vedeau rămân goale; sufletul i se apropie de groapă, și viața de vestitorii morții” (Iov 33:16-22).

„Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri potrivnice. Satana este nimicitorul, Dumnezeu este Restauratorul” (*Divina Vindecare*, pag. 113).

„Când Adam a ieșit din mâinile Creatorului, era asemănător cu Făcătorul lui, ca natură fizică, mintală și spirituală. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” (Geneza 1:27), iar scopul Lui a fost ca omul să descopere cu atât mai mult acest chip, cu cât trăia mai mult - să reflecte din ce în ce mai fidel slava Creatorului. Toate facultățile sale puteau fi dezvoltate; capacitatea și vigoarea lor trebuia să crească neîncetat. Pentru exercitarea lor, s-a deschis un orizont larg și un câmp glorios. Tainele universului vizibil - „minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită” (Iov 37:16) - îl invitau pe om să le studieze. Privilegiul său cel mare era să aibă o comuniune directă, față-n față și de la inimă la inimă, cu Făcătorul său. Dacă I-ar fi rămas loial lui Dumnezeu, toate acestea ar fi fost ale lui pentru totdeauna. De-a lungul veacurilor nesfârșite, el ar fi continuat să dobândească noi comori ale cunoașterii, să descopere izvoare proaspete de fericire și să obțină concepții mereu mai clare, legate de înțelepciunea, puterea și dragostea lui Dumnezeu. Ar fi împlinit din ce în ce mai mult scopul creării sale și ar fi reflectat din ce în ce mai fidel slava Creatorului.

Aceste lucruri au fost însă pierdute prin neascultare. Prin păcat, asemănarea cu divinul a fost mânjită - aproape că a fost ștearsă cu desăvârșire. Puterile fizice ale omului au slăbit, capacitățile sale mintale au scăzut, viziunea sa spirituală s-a încetșat. Omul a devenit supus morții” (*Educație*, pag. 15).

Păcatul produce moartea creaturii. Acest efect al păcatului va fi studiat, pe larg, în continuare.

1.3 Păcatul produce moarte veșnică

Întrucât păcatul este „*acțiunea unui principiu în conflict cu marea Lege a iubirii*,” în opoziție cu legile date ca ființa creată să trăiască „*prin ele*,” legi care asigură viața creaturii, rezultă că stricarea acestor legi de funcționare a ființei produce moartea creaturii. Călcarea acestor principii duce la funcționarea anormală a programului de viață a ființei, și implicit la distrugerea ei, la dispariția ei fizică din univers. Păcatul produce moartea, distrugerea, nimicirea gazdei.¹

„Fiindcă plata păcatului este moartea” (Romani 6:23).

„Boldul morții este păcatul” (1 Corinteni 15:56).

„Cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8).

„Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua” (Apocalipsa 20:14).

„Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făcut, aduce moartea” (Iacob 1:15).

„Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea” (Galateni 6:7-8).

„Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați,

fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6:16).

„Atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea” (Romani 6:21).

„Când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte” (Romani 7:5).

„Umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Romani 8:6).

„Adevărata neprihănire duce la viață, dar cel ce urmărește răul găsește moartea” (Proverbe 11:19).

„Ochii celor răi se vor topi; ei n-au loc de scăpare: moartea, iată nădejdea lor” (Iov 11:20).

„Cel ce păcătuiește împotriva Mea își vatămă sufletul său; toți cei ce Mă urăsc pe Mine, iubesc moartea” (Proverbe 8:36).

„Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Proverbe 14:12).

„Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul ... dacă inima ta se va abate, dacă nu vei asculta, și te vei lăsa amăgit să te închini înaintea altor dumnezei și să le slujești, vă spun astăzi că veți pieri, și nu veți avea zile multe în țara pe care o veți lua în stăpânire ... Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deuteronom 30:15, 17-19).

„Doresc Eu moartea păcătosului?” zice Domnul, Dumnezeu. „Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască? Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dat la neleguire și la păcat; de aceea va muri în ele” (Ezechiel 18:23-24).

„Pe viața Mea,” zice Domnul Dumnezeu, „că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33:11).

„Să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va salva un suflet de la moarte” (Iacob 5:20, King James Version).

„Toți aceia care au trăit vreodată pe pământ au simțit înțepătura *mortală* a șarpelui cel vechi, numit Diavolul și Satana (Apocalipsa 12:9). Efectele *fatale* ale păcatului pot fi îndepărtate doar prin prevederile făcute de Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, pag. 431).

„Nu trebuie să-L vedem pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul lui. Păcătosul își aduce pedeapsa asupra lui însuși. Propriile sale acțiuni declanșează o înlănțuire de consecințe care aduc un rezultat sigur. Fiecare act de încălcare a Legii se răsfrânge asupra păcătosului, produce în el o schimbare a caracterului și-l face să păcătuiască mai ușor a doua oară. Alegând să păcătuiască, oameni se despart singuri de Dumnezeu, își întrerup singuri canalul binecuvântării și rezultatul sigur este ruina și moartea” (*Manuscript 23 a*, 1896; *Selected Messages*, book 1, pag. 235).

„Atunci va veni sfârșitul ... Păcatul și păcătosul vor pieri cu rădăcină și ramuri (Maleahi 4:1) - Satana fiind rădăcina, iar urmașii săi ramurile ... Acesta nu este un act la puterii arbitrare din partea lui Dumnezeu. Cei ce au respins mila Sa vor culege ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieții; iar atunci când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu și, în acest fel, nu mai are legătură cu viața. El este străin de viața lui Dumnezeu.” Hristos spune: „Toți cei ce Mă urăsc pe Mine, iubesc moartea” (Efeseni 4:18; Proverbe 8:36). Dumnezeu le dă viață, pentru un timp, pentru ca ei să-și poată dezvolta caracterul și să-și manifeste principiile pe care le au. Odată înfăptuit acest lucru, ei culeg rezultatele propriei alegeri. Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură să nu mai fie în armonie cu Dumnezeu, încât chiar

prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 764).

„Dumnezeu este izvorul vieții, iar noi putem avea viață numai în măsura în care trăim în comuniune cu El ... Dacă vă agățați de eul personal, refuzând să cedați în fața voinței lui Dumnezeu, voi alegeți moartea” (*Mind, Character, and Personality*, volumul 2, pag. 693).

În serviciile de la sanctuar, moartea veșnică este simbolizată de arderea de tot. Ca ardere de tot puteau fi aduse anumite animale și păsări.

<i>Arderea de tot: simbolul morții a doua</i>		
<i>Înlocuitorul păcătosului</i>	<i>Procedeul:</i>	<i>Efectul:</i>
Vițel (Levitic 1:1-9)	<ul style="list-style-type: none"> - era înjunghiat - era jupuit complet de piele - era tăiat în bucăți - era ars complet pe altar 	<ul style="list-style-type: none"> - înjunghierea produce o rana mortală datorită afectării organelor vitale și a pierderii de sânge; - jupuirea integrală a pielii este ea însăși mortală deoarece împiedică schimbul de apă și oxigen prin piele și lasă organismul expus infecțiilor (vedeți cazul celor cu arsuri de gradul III pe suprafețe extinse ale corpului); - tăierea în bucăți produce moartea întrucât sunt despărțite unele de altele organele vitale și părțile corpului; - arderea pe altar produce moartea, distrugând complet ființa (cazul martirilor arși pe rug). Nu mai rămâne decât cenușa (Levitic 6:10).
Berbec, țap (Levitic 1:10-13) sau miel (Geneza 22:7-8; Numeri 28:3-4)	<ul style="list-style-type: none"> - era înjunghiat - era tăiat în bucăți - era ars complet pe altar 	<ul style="list-style-type: none"> - la fel ca mai sus
Pui de porumbel sau turturea (Levitic 1:14-17)	<ul style="list-style-type: none"> - capul era despicat cu unghia - gușa era scoasă - aripile erau frânte fără a fi detașate de corp - pasărea era stoarsă de sânge (Levitic 1:15, King James Version, NIV) - era arsă complet pe altar 	<ul style="list-style-type: none"> - despicarea capului este mortală; - scoaterea gușei (împreună cu tot conținutul ei alimentar) împiedică hrănirea păsării și implicit produce moartea prin înfometare; - frângerea aripilor unei păsări zburătoare aduce în cele din urmă moartea prin împiedicarea deplasării, hrănirii și apărării de dușmanii naturali; - stoarcerea sângelui în cazul unei păsări produce moartea căci „viața trupului este în sânge” (Levitic 17:11); - arderea pe altar produce moartea, distrugând complet ființa. Nu mai rămâne decât cenușa (Levitic 6:10).

Oricare dintre procedurile de mai sus duce la moartea sigură a animalului sau păsării. Însă aplicarea lor combinată și simultană are ca efect nimicirea completă a victimei. „Cenușa” care rămâne este un simbol al distrugerii complete, totale, iremediabile. Nici un animal sau pasăre, aduse ca ardere de tot, n-a mai înviat vreodată. Arderea de tot este simbolul morții a doua.

1.4 Păcatul produce moarte instantanee, fulgerătoare

În absența harului protector, păcatul produce moarte instantanee. Iată câteva exemple:

- **moartea întâilor născuți ai egiptenilor:**

„La miezul-noptii, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul-născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul-născut al celui închis în temniță, și până la toți întâii-născuți ai dobitoacelor” (Exod 12:29).

- **moartea celor doi fii ai lui Aaron când aduc foc străin:**

„Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea, și au pus tămâie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului” (Levitic 10:1-2).

- **moartea lui Core, Datan și Abiram și a celor 250 de israeliți răzvrățiți:**

„Ei (oamenii) s-au depărtat din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram. Datan și Abiram au ieșit afară, și au stat la ușa corturilor lor, cu nevestele, copiii și pruncii lor ... Pământul și-a deschis gura, și i-a înghițit, pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor. Și s-au coborât astfel de vii în locuința morților, ei și tot ce aveau; pământul i-a acoperit de tot, și au pierit din mijlocul adunării ... Un foc a ieșit de la Domnul, și a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni care aduceau tămâia” (Numeri 16:27-33,35). „A doua zi, toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, zicând: ‚Voi ați omorât pe poporul Domnului!’ ... Și Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: ‚Dați-vă la o parte din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă!’” (Numeri 16:41-45).

- **moartea locuitorilor din Bet-Șemeș când se uită în chivot:**

„Domnul a lovit pe oamenii din Bet-Șemeș, când s-au uitat în chivotul Domnului; a lovit șapte zeci de oameni din popor. Și poporul a plâns, pentru că Domnul îl lovise cu o mare urgie” (1 Samuel 6:19). „Cutezanța lipsită de respect a locuitorilor din Bet-Șemeș a fost pedepsită imediat. Mulți au fost loviți îndată de moarte” (*Patriarhi și profeți*, pag. 589).

- **moartea lui Uza când pune mâna pe chivot:**

„Au pus chivotul lui Dumnezeu într-un car nou, și l-au ridicat din casa lui Abinadab, de pe deal; ... Uza mergea alături de chivotul lui Dumnezeu, și Ahio mergea înaintea chivotului. Când au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mâna spre chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat, pentru că era să-l răstoarne boii. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza, și Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui, și a murit acolo lângă chivotul lui Dumnezeu” (2 Samuel 6:3-7).

- **moartea lui Anania și Safira:**

„Petru i-a zis: ‚Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? ... N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.’ Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos, și și-a dat sufletul ... Cam după trei ceasuri, a intrat și nevastă-sa, fără să știe ce se întâmplase ... Atunci Petru i-a zis: ‚Cum de v-ați înțeles între voi să ispitiți pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău, sunt la ușă, și te vor lua și pe tine.’ Ea a căzut îndată la picioarele lui, și și-a dat sufletul” (Fapte 5:3-10).

- **Adam și Eva ar fi murit instantaneu dacă nu intervenea Isus:**

„(Abel) i-a arătat lui Cain greșeala ... l-a îndreptat spre mila lui Dumnezeu, manifestată în cruțarea vieții părinților lor, când ar fi putut să-i pedepsească cu o moarte instantanee, și

a mai adăugat că Dumnezeu îi iubea, căci altfel n-ar fi dat pe Fiul Său, sfânt și nevinovat, ca să sufere pedeapsa pe care ei și-o atrăseseră” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 74).

• *La apariția păcatului în univers, Satana ar fi murit instantaneu dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit să-l mențină în continuare în viață:*

„Dacă Satana și oștile sale ar fi fost lăsați să culeagă pe deplin roadele păcatului lor, ei ar fi pierit; dar ființele cerești n-ar fi văzut de bine că acesta este rezultatul inevitabil al păcatului” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 764).

„Dumnezeu ar fi putut nimici pe Satana și pe cei ce-l simpatizau tot atât de ușor cum cineva poate arunca o pietricică pe pământ; dar El n-a făcut aceasta. Răzvrătirea nu trebuia să fie biruită prin forță ... A fost planul lui Dumnezeu ... să se dea timp lui Satana pentru a-și dezvolta principiile care stăteau la temelia sistemului său de cârmuire” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 759).

Capitolul 2

Măsurile luate de Dumnezeu la apariția păcatului în univers

2.1 Pentru a împiedica moartea instantanee, fulgerătoare a păcătosului este necesară o intervenție instantanee; Cineva trebuie să se așeze între moarte și păcătos

Deoarece păcatul omoară instantaneu, pentru ca păcătosul să nu moară instantaneu, Cineva trebuie să intervină imediat și să se așeze între moarte și păcătos. Iată câteva exemple:

- ***Când Adam păcătuiește, Fiul lui Dumnezeu se așează între moarte și Adam:***

„Imediat ce omul a acceptat ispitele lui Satana, și a făcut chiar lucrurile pe care Dumnezeu le-a zis să nu le facă, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, *S-a așezat între cel viu și moarte*, spunând ‚Pedepsa să cadă asupra Mea. Voi lua locul omului. Omul să mai aibă o șansă!’” (22 Letter, 13 februarie 1900).

- ***Moise și Aron se așează între urgie și popor și urgia încetează:***

„A doua zi, toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, zicând: ‚Voi ați omorât pe poporul Domnului!’ Pe când se strângea adunarea împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, și pe când își îndreptau privirile spre cortul întâlnirii, iată că l-a acoperit norul, și s-a arătat slava Domnului. Atunci Moise și Aaron au venit înaintea cortului întâlnirii. Și Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: ‚Dați-vă la o parte din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă!’ Ei au căzut cu fețele la pământ; și Moise a zis lui Aaron: ‚Ia cădelnița, pune foc în ea de pe altar, pune tămâie în ea, du-te repede la adunare, și fă ispășire pentru ei; căci a izbucnit mânia Domnului, și a început urgia.’ Aaron a luat cădelnița, cum zisese Moise, și a alergat în mijlocul adunării; și iată că începuse urgia printre popor. El a tămâiat și a făcut ispășire pentru norod. *S-a așezat între cei morți și între cei vii, și urgia a încetat*” (Numeri 16:41-48). „Aici Moise Îl reprezintă pe Hristos. În această vreme de criză, Moise a manifestat interesul Adevăratului Păstor pentru turma încredințată grijii Sale. El a pledat ca mânia unui Dumnezeu ofensat să nu nimicească complet poporul Său ales. Prin mijlocirea lui, el a oprit brațul răzbunării, ca Israelul neascultător și răzvrătit să nu fie nimicit de tot. Moise i-a arătat lui Aaron ce să facă în această criză teribilă, când a izbucnit mânia lui Dumnezeu și urgia a început. Aaron stătea cu cădelnița sa, legănând-o înaintea Domnului, în timp ce rugăciunile lui Moise urcau odată cu fumul de tămâie. Moise n-a îndrăznit să-și înceteze mijlocirea. El s-a prins de tăria Îngerului, la fel ca Iacob când s-a luptat cu îngerul, și la fel ca acesta, a biruit. Aaron *s-a așezat între cei morții și între cei vii* când a venit răspunsul plin de har: ‚Am auzit rugăciunea ta, nu-i voi nimici!’” (Mărturii, vol. 3, pag. 358). Aaron „*a stat între cei morți și cei vii și plaga a fost oprită*” (Numeri 16:48; King James Version).

- ***Arderea de tot adusă de David se așează între urgie și popor, iar urgia încetează:***

„Domnul a trimes ciuma în Israel, de dimineață până la vremea hotărâtă. Și, din Dan până la Beer-Șeba, au murit șaptezeci de mii de oameni din popor. Pe când îngerul întindea mâna peste Ierusalim ca să-l nimicească, Domnul S-a căit de răul acela, și a zis îngerului care ucidea poporul: ‚Destul! Trage-ți mâna acum.’ Îngerul Domnului era lângă aria lui Aravna, Iebusitul. David, văzând pe îngerul care lovea pe popor, a zis Domnului: ‚Iată că am păcătuit! Eu sunt vinovat: dar oile acestea, ce au făcut? ... În ziua aceea, Gad a venit la David, și i-a zis: ‚Suie-te și înalță un altar Domnului în aria lui Aravna, Iebusitul.’ David

s-a suit, după cuvântul lui Gad, cum poruncise Domnul ... Aravna a zis: ‚Pentru ce vine domnul meu, împăratul, la slujitorul lui?’ Și David a răspuns: ‚Ca să cumpăr de la tine aria și să zidesc în ea un altar Domnului, pentru ca să înceteze urgia aceasta de peste popor.’ ... Și David a cumpărat aria și boii cu cinzeci de sicli de argint. David a zidit acolo un altar Domnului, și a adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. Atunci Domnul a fost potolit față de țară, și a încetat urgia deasupra lui Israel” (2 Samuel 24:15-25; „și plaga a fost oprită de la Israel” - King James Version).

• *Fineas intervine și urgia se oprește:*

„Ei (israeliții) s-au alipit de Baal-Peor, și au mâncat vite jertfite morților. Au mâniat astfel pe Domnul prin faptele lor, și o urgie a izbucnit între ei. Dar Fineas s-a sculat și a făcut judecată, și astfel urgia s-a oprit” (Psalmul 106:28-30). „Și a încetat astfel urgia care izbucnise printre copiii lui Israel” (Numeri 25:7-8).

• *Sângele mielului de paște se așează între urgie și moartea întâilor născuți ai israeliților:*

„În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului, și voi lovi pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului ... Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă, și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească” (Exod 12:12-13,23).

• *Leviții se așează între urgie și popor:*

„Am dat pe Leviți în totul lui Aaron și fiilor lui, din mijlocul copiilor lui Israel, ca să facă slujbă pentru copiii lui Israel în cortul întâlnirii, să facă ispășire pentru copiii lui Israel, și astfel copiii lui Israel să nu fie loviți cu nici o urgie, când se vor apropia de sfântul locaș” (Numeri 8:19).

„Copiii lui Israel să tăbărescă fiecare în tabăra lui, fiecare lângă steagul lui, după cetele lor. Dar Leviții să tăbărescă în jurul cortului întâlnirii, pentru ca să nu izbucnească mânia Mea împotriva adunării copiilor lui Israel; și Leviții să aibă paza cortului întâlnirii” (Numeri 1:52-53).

• *Moise se așează între urgie și popor:*

„M-am uitat, și iată că păcătuseră-ți împotriva Domnului, Dumnezeului vostru, vă făcuseră-ți un vițel turnat, vă depărtaseră-ți curând de la calea pe care v-o arătase Domnul ... Domnul mi-a zis: ‚Eu văd că poporul acesta este un popor tare încăpățânat. Lasă-mă să-i nimicesc și să le șterg numele de sub ceruri; iar pe tine te voi face un neam mai puternic și mai mare la număr decât poporul acesta.’ ... M-am aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului, ca mai înainte, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc și fără să beau apă, din pricina tuturor păcatelor pe care le săvârșiseră-ți, făcând ce este rău înaintea Domnului, ca să-L mâniati. Căci mă îngrozisem la vederea mâniei și urgiei de care era cuprins Domnul împotriva voastră, până acolo încât voia să vă nimicească. Dar Domnul m-a ascultat și de data aceasta” (Deuteronom 9:12-19).

• *Dumnezeu Însuși se așează între urgie și cel credincios:*

„Pentru că zici: ‚Domnul este locul meu de adăpost!’ și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău” (Psalmul 91:9-10).

• *La închiderea timpului de har nimeni nu va mai sta între urgie și păcătoși:*
„Și din Templu au ieșit cei șapte îngeri, care țineau cele șapte urgii ... Și Templul s-a umplut de fum, din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu, până se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri” (Apocalipsa 15:6-8).

2.2 A interveni, a se așeza între moarte și păcătos înseamnă a muri în locul păcătosului de moartea păcătosului, moartea veșnică

Deoarece „plata păcatului este moartea,” cel care moare în locul păcătosului trebuie să moară de moartea păcătosului, adică de moartea a doua.

2.3 Numai Cineva dintre Persoanele divine, egală cu Legea călcată, poate să Se așeze între moarte și păcătos. Aceasta este A Doua Persoană a Dumnezeirii, Fiul lui Dumnezeu

„Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. În tot Universul nu se afla decât Unul singur care, în folosul omului, putea să satisfacă cerințele ei. Deoarece Legea divină este tot așa de sfântă ca și Dumnezeu, numai cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea face ispășire pentru călcarea ei. Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul” (*Patriarhi și profeți*, pag. 63).²

„În remușcarea și durerea lor (Adam și Eva) au cerut ca pedeapsa să nu cadă asupra Lui, a Aceluia a cărui dragoste fusese izvorul întregii lor bucurii, ci mai degrabă să vină asupra lor și asupra urmașilor lor. Li s-a spus însă că, deoarece Legea lui Iehova este temelia guvernării Sale în ceruri și pe pământ, nici chiar viața unui înger nu putea fi primită pentru neascultarea lor. Nici unul dintre preceptele ei nu putea fi anulat sau schimbat pentru a putea veni în întâmpinarea omului, în starea sa căzută; numai Fiul lui Dumnezeu, care l-a creat pe om, numai El putea face ispășirea aceasta” (*Patriarhi și profeți*, pag. 66).

„Nici un om de pe pământ sau înger din ceruri n-ar fi putut plăti pedeapsa păcatului. Isus era singurul care putea să-l salveze pe omul răzvrătit” (*That I May Know Him*, pag. 368).

„Îngerii s-au prosternat înaintea Lui. Ei și-au oferit viața lor. Domnul Isus a spus că prin moartea Sa avea să-i salveze pe mulți; că moartea unui înger nu putea plăti datoria. Doar viața Lui putea fi acceptată de Tatăl, ca preț de răscumpărare pentru om” (*Experiențe și viziuni*, pag. 150).

2.4 Întrucât păcatul produce moarte instantanee, la apariția păcatului în univers este necesară o intervenție instantanee, neîntârziată

„Imediat ce a apărut păcatul, a existat un Mântuitor. Hristos știa că va trebui să sufere, totuși a devenit înlocuitorul omului. Imediat ce a păcătuit Adam, Fiul lui Dumnezeu S-a prezentat pe Sine ca garant pentru rasa omenească, având tot atâta putere pentru a împiedica osânda pronunțată asupra celui vinovat ca și atunci când a murit pe crucea Calvarului” (*Review and Herald*, 12 martie 1901; *Bible Commentary*, vol. 1, pag. 1084).

„El (Hristos) a fost Răscumpărător, atât înainte cât și după întrupare. Îndată ce s-a ivit păcatul, a existat și un Mântuitor. El a dat și dă tuturor viață și lumină” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 210).³

„Imediat ce a apărut păcatul, a existat un Mântuitor. Hristos știa că va trebui să sufere, totuși a devenit înlocuitorul omului. Imediat ce a păcătuit Adam, Fiul lui Dumnezeu S-a

prezentat pe Sine ca garant pentru rasa omenească” (*In heavenly places*, pag. 13).

„Imediat ce omul a acceptat ispitele lui Satana, și a făcut chiar lucrurile pe care Dumnezeu le-a zis să nu le facă, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a așezat între cel viu și moarte, spunând ‚Pedepsa să cadă asupra Mea. Voi lua locul omului. Omul să mai aibă o șansă’” (*22 Letter*, 13 februarie 1900; *Comentariu Biblic*, vol.1, pag. 1085).

„Imediat ce omul s-a supus ispitei lui Satana, și a făcut chiar lucrul pe care Dumnezeu i-a zis să nu-l facă, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a așezat între cel viu și moarte, spunând ‚Pedepsa să cadă asupra Mea. Voi lua locul omului. Mai pune-l la o încercare’” (*Semnele Timpului*, 27 iunie 1900).

„Singurul plan prin care se putea realiza mântuirea omului angrena cerul întreg în sacrificiul său infinit. Îngerii nu se puteau bucura atunci când Hristos le-a înfățișat planul de mântuire ... El trebuia să stea între păcătos și pedeapsa păcatului” (*Patriarhi și profeți*, pag. 64).

„Pentru o vreme, Dumnezeu a amânat executarea deplină a sentinței de moarte pronunțate asupra omului ... Tatăl a dat lumea în mâinile Fiului Său” (*Răscumpărarea sau Ispitirea lui Hristos*, pag. 17).

„Puțini se gândesc la suferința pe care păcatul I-a provocat-o Creatorului nostru. Tot cerul a suferit în agonia lui Hristos; dar acea suferință n-a început nici nu s-a sfârșit cu manifestarea Lui în trup. Crucea este o descoperire pentru simțurile noastre tocite a durerii pe care păcatul, chiar de la apariția lui, i-a adus-o inimii lui Dumnezeu” (*Educație*, pag. 263).

Hristos este Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii:

„Și toți cei ce locuiesc pe pământ i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, în cartea vieții Mielului înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8, King James Version).

„Planul de Mântuire fusese alcătuit mai înainte de aducerea la existență a pământului, căci Hristos este ‚Mielul junghiat de la întemeierea lumii’ (Apocalipsa 13:8)” (*Patriarhi și profeți*, pag. 63). (Spiritul Profetic confirmă felul acesta de a traduce Apocalipsa 13:8).

„El (Hristos) a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi” (1 Petru 1:20).

2.5 În timpul de har, oamenii nu mor de moartea a doua, ci de moartea somn

Ca efect al intervenției instantanee a lui Dumnezeu la apariția păcatului în univers și a punerii în aplicare a planului de mântuire și salvare a creaturilor afectate de păcat, în timpul de har, toți cei care coboară în mormânt nu mor de moartea a doua, ci de moartea somn.

2.5.1 Folosirea termenului „a adormi” pentru perioada cât oamenii sunt în mormânt, în timpul de har

„David a adormit cu părinții lui, și a fost îngropat în cetatea lui David” (1 Împărați 2:10).

„Solomon a adormit cu părinții lui, și a fost îngropat în cetatea tatălui său David” (1 Împărați 11:43).

„Roboam a adormit cu părinții lui, și a fost îngropat cu părinții lui în cetatea lui David” (1 Împărați 14:31).

„Iehu a adormit cu părinții săi, și a fost îngropat la Samaria” (2 Împărați 10:35).

„Iosafat a adormit cu părinții săi, și a fost îngropat cu părinții săi în cetatea lui David” (2 Cronici 21:1).

„Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: ... ‚Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta!’ Și după aceste vorbe, a adormit” (Fapte 7:60).

„(Isus) le-a zis: ‚Dați-vă la o parte; căci fetița n-a murit, ci doarme!’” (Matei 9:24).
 „(Isus) le-a zis: ‚Lazăr, prietenul nostru, doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn.’
 Ucenicii I-au zis: ‚Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.’ Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn” (Ioan 11:11-13).
 „După aceea (Hristos) S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit” (1 Corinteni 15:6).
 „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți” (1 Tesaloniceni 4:13-15).
 „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:51).
 „În zilele din urmă vor veni batjocoritori ... și vor zice: ‚Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!’” (2 Petru 3:3-4).

2.5.2 Folosirea termenului „a muri” pentru perioada cât oamenii sunt în mormânt, în timpul de har

„Iov a murit bătrân și sătul de zile” (Iov 42:17).
 „Toată adunarea a văzut că Aaron murise” (Numeri 20:29).
 „Iacov s-a coborât în Egipt, unde a murit el și părinții noștri” (Fapte 7:15).
 „(David) a murit la o bătrâneță fericită, sătul de zile, de bogăție și de slavă” (1 Cronici 29:28).
 „Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat” (Fapte 2:29).
 „Elisei a murit, și a fost îngropat” (2 Împărați 13:20).
 „Hazael, împăratul Siriei, a murit, și, în locul lui, a domnit fiul său Ben-Hadad” (2 Împărați 13:24).
 „Atunci Isus le-a spus pe față: ‚Lazăr a murit’” (Ioan 11:14).
 „Marta a zis lui Isus: ‚Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!’” (Ioan 11:21).
 „Isus le-a zis: ... ‚Astfel este pâinea, care s-a coborât din cer, nu ca mana, pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit’” (Ioan 6:53,58).
 „Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit” (Ioan 6:49).
 „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite” (Evrei 11:13).

2.5.3 Folosirea ambilor termeni „a adormi” și „a muri” în același pasaj sau în pasaje paralele

„Asa a adormit cu părinții săi, și a murit în al patruzeci și unulea an al domniei lui” (2 Cronici 16:13).
 „David a adormit cu părinții lui” / „David ... a murit, a fost îngropat lângă părinții săi” (1 Împărați 2:10 / Fapte 13:36).
 „Lazăr, prietenul nostru, doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn.’ ... Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn” (Ioan 11:11-13).
 „Pe când le spunea Isus aceste vorbe, iată că a venit unul din fruntașii sinagogii, I s-a închinat, și I-a zis: ‚Fiica mea adineaori a murit; dar vino de pune-Ți mâinile peste ea, și va învia’ ... (Isus) le-a zis: ... ‚fetița n-a murit, ci doarme!’” (Matei 9:18,24).
 „Privește, răspunde-mi, Doamne, Dumnezeul meu! Dă lumină ochilor mei, ca să n-adorm somnul morții” (Psalmul 13:3).

2.5.4 Moartea întâi este comparată cu somnul

Pasajele în care este folosit verbul „a adormi” sunt o explicație a pasajelor în care este folosit verbul „a muri.” Isus Însuși folosește ambele verbe (deci aici avem autoritatea lui Isus în problema morții) arătând prin aceasta că prima moarte este de fapt un somn.

„Hristos prezintă copiilor Săi credincioși moartea ca fiind un somn” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 527).

„Moartea este văzută de Hristos ca un somn: un somn liniștit, în întuneric” (*Selected Messages*, book 1, pag. 302).

„Nicăieri în Sfintele Scripturi nu se găsește declarația că cei neprihăniți își primesc răsplata sau cei nelegiuți își primesc pedeapsa la moarte. Patriarhii și profeții nu ne-au dat o astfel de asigurare. Hristos și apostolii n-au făcut nici o aluzie la aceasta. Biblia învață lămurit că cei morți nu merg îndată la ceruri. Ei sunt descriși ca dormind până la înviere (1 Tesaloniceni 4:14; Iov 14:10-12). Chiar în ziua când funia de argint se rupe, iar vasul de aur se sfărâmă (Ecleziastul 12:6), pier și gândurile omului. Aceia care coboară în mormânt stau în tăcere. Ei nu mai știu nimic din ceea ce se face sub soare (Iov 14:21). Ce binecuvântată odihnă pentru neprihănitul obosit! Fie timpul lung sau scurt, pentru ei nu este decât o clipă. Ei dorm și sunt treziți de trâmbița lui Dumnezeu” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 549).

2.6 Concluzii

Păcatul produce moartea veșnică. La apariția păcatului în univers prin Satana și îngerii lui, Cineva a trebuit să intervină imediat pentru ca cei care au păcătuțit să nu moară instantaneu, de moartea veșnică. Acel Cineva a trebuit să Se așeze între moarte și păcătoși și să moară în locul lor. Numai Cineva egal cu Legea călcată putea face lucrul acesta. Acel Cineva este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, A Doua Persoană a Dumnezeirii. Prin urmare Fiul lui Dumnezeu a murit de moartea veșnică la apariția păcatului în univers. De aceea Hristos este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8). Întrucât Hristos S-a așezat între moarte și păcătoși, aceștia nu au murit de o moarte fulgerătoare și veșnică, ci li s-a dat timp de har pentru a alege să rămână alături de Dumnezeu. În acest timp de har, toți cei care coboară în mormânt nu mor de moartea a doua, ci dorm în așteptarea judecării. Unica ființă care a murit de moartea doua din acest univers este Persoana care S-a așezat între moarte și păcătoși, toți ceilalți au murit de moartea-somn.

2.7 Moartea a doua ilustrată în Ioan 12:24 și în Ioan 3:16

Întreaga creațiune a lui Dumnezeu este întemeiată pe un singur principiu: moartea veșnică a Fiului lui Dumnezeu, A Doua Persoană a Dumnezeirii. Acest principiu este prezentat în trei formulări:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

„Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12:24).

„O, fiul meu Absalom, fiul meu, fiul meu Absalom! Mai bine muream eu în locul tău, o, Absalom, fiul meu, fiul meu!” (2 Samuel 18:33, traducerea Trinitarian Bible Society).

2.7.1 „Principiul bobului de grâu”

„Adevărat, adevărat vă spun, a zis El, ,că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.’ Când grăuntele de grâu cade pe pământ și moare, răsare și aduce roadă. Tot astfel și moartea lui Hristos urma să aibă ca rezultat roade pentru Împărăția lui Dumnezeu. Potrivit cu legea din lumea plantelor, viața trebuia să fie rezultatul morții Lui.

Cei care lucrează pământul au mereu ilustrația aceasta în față. An după an, omul își păstrează provizia de grâu, aruncând, aparent, partea cea mai aleasă. Pentru un timp, aceasta trebuie să fie ascunsă sub brazdă, unde numai Domnul îi poartă de grijă. Întâi, se arată firul verde, apoi spicul și, în cele din urmă, grâul deplin în spic. Dar dezvoltarea aceasta nu poate să aibă loc decât dacă grăuntele este îngropat pentru a nu fi văzut, este ascuns și, după toate aparențele, pierdut.

Sămânța îngropată în pământ produce rod, și acesta, la rândul lui, este semănat. În felul acesta sporește recolta. Tot astfel și moartea lui Hristos pe crucea Golgotei va aduce roadă pentru viața veșnică. Contemplarea acestei jertfe va fi slava aceluia care, ca rod al Lui, vor trăi în veacuri veșnice.

Grăuntele de grâu care-și păstrează viața nu poate aduce roadă. Rămâne singur. Hristos putea, dacă alegea aceasta, să-și cruțe viața și să nu moară. Dar, dacă ar fi făcut așa, ar fi rămas singur. N-ar fi putut aduce fii și fiice la Dumnezeu. Numai dându-și viața putea să dea viață omenirii. Numai căzând pe pământ pentru a muri putea El să devină sămânță pentru acea nemăsurată recoltă - mulțimea aceea, care este mântuită pentru Dumnezeu din orice națiune, seminție, limbă și popor.

Hristos pune acest adevăr în legătură cu învățătura jertfirii de sine, pe care toți trebuie să o învețe: „Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.” ... Viața trebuie să fie aruncată în brazda nevoilor lumii. Iubirea de sine, interesul egoist trebuie să piară. Legea jertfirii de sine este în același timp legea păstrării de sine. Gospodarul își păstrează grăuntele aruncându-le. Tot așa este și în viața omului. A da înseamnă a trăi ...

Viața trăită pentru sine este ca un grăunte mâncat. Dispare, dar nu sporește. Un om poate să adune cât se poate de mult pentru sine; el poate trăi, gândi și plănui pentru sine; dar viața lui piere și nu-i mai rămâne nimic. Legea slujirii eului este legea distrugerii de sine” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 623-624).

Ce se întâmplă cu grăuntele de grâu semănat în pământ? Biologia ne învață că orice sămânță are în interiorul ei un săculeț cu amidon și alte substanțe nutritive, numit cotiledon. Când se formează rădăcina și viitoarea plantă, ea se hrănește cu resursele vitale din acest rezervor, până la consumarea lor. Când substanțele hrănitoare din acest rezervor sunt epuizate, bobul de grâu se usucă și moare. Uneori viitoarea plantă iese din pământ având în vârf coaja uscată a bobului de grâu. Murind el dă viață viitoarei plante. De acum înainte, rădăcina își va trage substanțele necesare direct din sol.

Dacă Agricultorul divin își ține în palmă Bobul și-L păstrează, aceasta este tot ceea ce va avea - un Bob. El nu va avea niciodată „spicul.” Dacă Îl seamănă, Bobul moare, dar „după ce Își va da viața ... va vedea o sămânță de urmași ... va vedea rodul muncii sufletului Lui” (Isaia 53:10-11).

2.7.2 „Principiul dăruirii Fiului”

Ioan 3:16 se referă la întreaga creațiune a lui Dumnezeu. Dumnezeu a iubit întreaga „lume” „de la serafimul luminos și sfânt la om.” Nu doar pentru mica noastră lume a fost jertfit Fiul lui Dumnezeu:

„Răscumpărarea n-a fost un gând venit ulterior - un plan alcătuit după căderea lui Adam - ci un scop veșnic care avea să fie împlinit nu numai pentru binecuvântarea acestui atom de lume, ci pentru binele tuturor lumilor pe care le-a creat Dumnezeu” (*Semnele Timpului*, 25 aprilie 1892).

Jertfa Fiului a fost pentru ca „oricine” crede „de la serafimul luminos și sfânt la om” să nu piară, ci să aibă viață veșnică:

„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți” (Ioan 12:32, King James Version; cuvântul „oamenii” este adăugat de traducători).

„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:19-20).

„A binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși,

ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ” (Efeseni 1:9-10).

Ioan 3:16 afirmă că Dumnezeu „a dat.” Înainte de momentul crucii, Dumnezeu Îl avea pe Isus din Nazaret care avea un trup părtaș „sângelui și cărnii” (Evrei 2:14). După înălțare L-a primit pe Isus cu un trup ceresc de slavă asemenea cu cel pe care-l vom primi și noi la înviere (1 Corinteni 15:35-44). Înainte de cruce, Isus nu era fizic cu Tatăl. După cruce, El este „la dreapta Tatălui.” După cruce, Dumnezeu are mai mult decât înainte de cruce. Prin urmare Ioan 3:16 nu se referă la cruce. Dacă „a dat” și a dat căci „Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi desființat cum zice Scriptura” „a dat” altcândva, sau la întrupare sau altcândva.

Mai mult Tatăl nu a dat pentru 33 de ani ca după aceea să ia înapoi. Singurul mod în care Dumnezeu poate „să dea” este ca El să nu mai ia înapoi ceea ce „a dat.” Adică ceea ce „a dat” Dumnezeu să nu se mai întoarcă înapoi la Dumnezeu. Isus Însuși spune că Se întoarce la Tatăl: „acum las lumea, și Mă duc la Tatăl” (Ioan 16:21) prin urmare nu Isus din Nazaret este Cel dat. Când Dumnezeu „a dat,” dăruirea a fost totală, definitivă și iremediabilă. Singurul mod în care Dumnezeu putea „să-L dea” pe Fiul, iar Acesta să nu se mai întoarcă înapoi la Dumnezeu este ca „Fiul” să moară veșnic, de moartea a doua.

Capitolul 2

Isus nu a murit de moartea a doua pe cruce.

Demonstrație

3.1 Pe cruce s-a produs despărțirea naturii divine de cea omenească

„Pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: ‚Eli, Eli, Lama Sabactani?’ adică: ‚Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?’” (Matei 27:46).

„În toată viața Sa de pe pământ, El umblase în lumina prezenței lui Dumnezeu. Când ajungea în conflict cu oamenii care erau inspirați chiar de Satana, El putea spune: ‚Cel ce M-a trimis, este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur’ (Ioan 8:29). Dar acum, avea simțământul că este despărțit de lumina prezenței susținătoare a lui Dumnezeu” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 685).

„Când Domnul Hristos a simțit că unitatea Sa cu Tatăl a fost întreruptă, S-a temut ca nu cumva, în natura Sa omenească, să nu poată fi în stare să suporte conflictul care-I stătea în față, cu puterile întunericului” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 686).

„În agonia Sa (din Ghetsemani), El Se prindea de pământul rece ca și când ar fi vrut să împiedice îndepărtarea de Tatăl Său” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 687).

„Avea simțământul că, datorită păcatului, fusese despărțit de Tatăl Său. Prăpastia aceasta era atât de mare, atât de întunecată și atât de adâncă, încât spiritul Său a început să tremure în fața ei” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 686).

„Atât de înspăimântător Îi apărea păcatul, atât de mare greutatea vinei pe care trebuia s-o poarte, încât era ispitit să Se teamă ca nu cumva aceasta să-L despartă pentru totdeauna de iubirea Tatălui Său” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 685).

„El Se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 753).

„Sufletul Domnului Hristos era plin de teama despărțirii de Dumnezeu. Satana Îi șoptea că, dacă devenea garantul unei lumi păcătoase, această despărțire avea să fie veșnică. El avea să fie identificat cu împărăția lui Satana și niciodată nu va mai putea fi una cu Dumnezeu” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 687).

„Tatăl Și-a ascuns fața de El” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 755).

„Dar acum, sub povara teribilă a vinovăției ce apăsa asupra Sa, nu putea vedea fața dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea privirii dumnezeiești de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înțeleasă de către om” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 753).

„Domnul Hristos nu putea fi mângâiat de prezența Tatălui. El a călcat singur în teasc și din cei ce se găseau acolo nimeni n-a fost cu El” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 754).

„Ei (îngerii) au auzit strigătul Său amar: ‚Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta’ (Matei 26,39). Când prezența Tatălui s-a retras, ei L-au văzut întristat, o întristare plină de o amărăciune ce o întrecea pe aceea a ultimei lupte cu moartea” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 759).

3.2 Natura divină nu a murit

„S-a schimbat cumva natura omenească a Fiului Mariei în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu; cele două naturi au fost misterios unite într-o singură persoană - omul Isus Hristos. În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Când Hristos a fost răstignit, natura Sa omenească a fost aceea care a murit. Dumnezeirea nu se distruge și nu moare; acest lucru ar fi fost imposibil” (*Letter 280*, 1904).

„Când s-a auzit glasul îngerului strigând: ‚Tatăl Tău Te cheamă,‘ Acela care a spus: ‚Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau,‘ ‚Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica,‘ a ieșit din mormânt prin viața care era în Sine. Dumnezeuzeirea nu moare. Omenescul a murit, dar acum Hristos proclamă asupra mormântului deschis a lui Iosif: ‚Eu sunt învierea și viața.‘ În divinitatea Sa, Hristos avea puterea de a frânge legăturile morții” (*Manuscript 131*, 1897).
„Eu sunt învierea și viața.‘ Acela care a spus: ‚Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau,‘ a ieșit din mormânt prin viața care era în Sine. Dumnezeuzeirea nu moare. În divinitatea Sa, Hristos avea puterea de a frânge legăturile morții” (*The Youth’s Instructor*, 4 august 1898).

Pe cruce divinitatea nu a murit, omul a murit. Divinitatea nu poate să moară. Pe cruce a murit tâmplarul Isus din Nazaret. Tatăl care locuia în Sfânta Sfintelor sufletului Lui n-a murit, ci S-a retras de la El și n-a mai locuit în El („Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit?”). Isus a supraviețuit despărțirii de natura divină și a trăit în natura omenească, la fel cum trăim oricare dintre noi. Oamenii trăiesc în natura omenească fără a fi părtași de natură divină. Moartea este despărțirea de sursa de viață, nu lipsa naturii divine. Ellen White afirmă că Isus a biruit în natura omenească, ceea ce înseamnă că El trăia acum în natura omenească. Isus a dovedit că nu este obligatoriu să păcătuiești în natura omenească, atât timp cât ai în inimă dragoste pentru Tatăl. În ciuda tuturor dovezilor că Tatăl L-a părăsit, Isus a continuat să-L iubească pe Tatăl.

Spiritul Profetic dezvăluie faptul că medical, moartea lui Isus poate fi explicată fizic; inima Sa a cedat presiunii nervoase:

„El a murit de sfâșiere de inimă. Inima Sa s-a frânt din cauza chinului Său sufletesc” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 772).

Dar ce a provocat chinul sufletesc? Două lucruri: perceperea hăului păcatului, a urâteniei lui și durerea imensă a pierderii Persoanei iubite.

1) „Nici împunsătura suliței, și nici chinurile crucii n-au fost acelea care au cauzat moartea lui Isus. Strigătul rostit în clipa morții, cu ‚glas tare‘ (Matei 27:50; Luca 23:46), șuvoiul de apă și sânge care a curs din coasta Sa, dădeau mărturie despre faptul că El a murit de sfâșiere de inimă. Inima Sa s-a frânt din cauza chinului Său sufletesc. El a fost ucis de păcatul lumii” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 772);

„Simțământul păcatului ... a frânt inima Sa” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 753);

„Suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de cunoașterea că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 752);

„Vinovăția fiecărui urmaș a lui Adam apăsa asupra inimii Sale” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 753).

2) Isus a murit de dragoste. El nu doar că a fost „bolnav de dragoste,” ci realmente El a murit de dragoste: „Retragerea privirii dumnezeiești de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înțeleasă de către om” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 753).

„Niciodată nu se va uita că El ... S-a umilit pentru a ridica omenirea căzută; ca să poarte vinovăția și rușinea păcatului și ascunderea feței Tatălui, până când chinurile unei lumi pierdute I-au sfâșiat inima și I-au zdrobit viața pe crucea de pe Calvar” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 651).

Numai Cineva egal cu Legea Se putea așeza între moarte și păcătoși. Dar „când Hristos a fost răstignit, natura Sa omenească a fost aceea care a murit. Dumnezeuzeirea nu ... moare.” Întrucât divinitatea nu a murit, întrucât Dumnezeu nu a murit, la cruce nu avem o jertfă divină, ci una umană, prin urmare nu avem înlocuire pentru păcătos.

3.3 Natura omenească a murit de moartea întâia

3.3.1 Cea care a murit este natura omenească

„Când Hristos a fost răstignit, natura Sa omenească a fost aceea care a murit. Dumnezeu nu se distruge și nu moare; acest lucru ar fi fost imposibil” (*Letter 280*, 1904).

„Omenescul a murit. Dumnezeu nu moare” (*The Youth's Instructor*, 4 august 1898).

„Dumnezeu nu moare. Omenescul a murit” (*Manuscript 131*, 1897).

„Ca om, El trebuia să sufere urmările păcatului omului. Ca om, El trebuia să îndure mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 686).

„Domnul Hristos Se afla acum într-o situație cu totul diferită de cele în care S-a aflat vreodată. Suferința Sa putea să fie cel mai bine descrisă de cuvintele profetului care spunea: ‚Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, și asupra omului care îmi este tovarăș, zice Domnul oștirilor’ (Zaharia 13:7)” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 686).

„Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ceasul acela al încercării” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 660).

„Cuvintele ieșeau tremurând de pe buzele palide ale lui Hristos: ‚Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, făcă-se voia Ta!’ (Matei 26:42). De trei ori a înălțat El ruga aceasta. De trei ori natura umană s-a dat înapoi de la acest sacrificiu final” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 660).

„Eu sunt Pâinea vie ... și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii” (Ioan 6:51).

„Prin această ‚voie’ am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10:10).

3.3.2 Iehoșua a înviat

Cea mai mare dovadă că Isus a murit de moartea întâia este aceea că a înviat:

Tatăl L-a înviat:

„Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea” (Fapte 2:24, „nu era posibil să fie ținut” - Revised Standard Version; „era imposibil să fie ținut” - New International Version).

„Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn” (Fapte 5:30).

„Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui” (Fapte 2:32).

„Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți” (Fapte 3:15).

„Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu” (Fapte 10:40-41).

„Dar Acela, pe care L-a înviat Dumnezeu, n-a văzut putrezirea” (Fapte 13:37).

„Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa” (1 Corinteni 6:14).

„Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui” (Romani 6:4).

Isus a înviat prin viața care era în El:

„După cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (Ioan 5:26).

„Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:17-18).

„Isus i-a zis: ‚Eu sunt învierea și viața’” (Ioan 11:25).

Fie că a înviat prin puterea Tatălui, fie că a înviat prin viața care era în El, faptul că a înviat este dovada cea mai clară că Isus nu a murit de moartea a doua.

Cât fusese în viață El a declarat: „Eu trăiesc prin Tatăl” (Ioan 6:57). Aceasta arată că, la fel ca oricare

dintre noi, El era dependent de viața pe care o primea de la Tatăl. Diferența dintre El și noi era că, în timp ce Sursa de viață se afla în interiorul Lui pentru că Tatăl locuia în El, în cazul nostru Sursa de viață se află în exteriorul nostru. Numai datorită faptului că Tatăl locuia în El, putea Isus să spună că „are viața în Sine.” Când Tatăl L-a părăsit și n-a mai locuit în El, Sursa de viață s-a mutat din interiorul Lui în exterior; acum Isus nu mai avea viața în Sine și nu mai avea puterea s-o ia sau s-o dea. Hristos avea această putere, atât timp cât Tatăl locuia în El. Când Tatăl n-a mai locuit în El, a pierdut și puterea de a frânge legăturile morții. El trăia acum prin viața primită din exterior. Ulterior „suflarea de viață” (Geneza 2:7) „s-a întors la Tatăl” (Ecleziastul 12:7) și El a murit. În mormânt trupul Lui a fost lipsit de viață. În prima zi a săptămânii, Tatăl S-a întors să locuiască în acel trup fără viață. Acel trup de om, devine locuința lui Dumnezeu. Acum Isus are iarăși viața în Sine, pe care are puterea s-o ia și s-o dea. El Își reia viața. Acum „în divinitatea Sa, Hristos avea puterea de a frânge legăturile morții” (*The Youth's Instructor*, 4 august 1898).

3.3.3 Folosirea termenului „a se odihni” și „a muri” pentru perioada în care Iehoșua a fost în mormânt

Folosirea termenului „odihnă” pentru perioada în care Iehoșua a fost în mormânt:

„Chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea” (Fapte 2:26-27).⁴

„Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15:20; „Hristos a înviat din morți ca prim rod al celor adormiți” - *The New Jerusalem Bible*; „Hristos a înviat din morți și a devenit primul rod al celor adormiți” - *King James Version*).⁵

„Îți spun astăzi, tu vei fi cu Mine în Paradis.’ Domnul Hristos nu i-a făgăduit tâlharului că va fi cu El în Paradis în ziua aceea. Nici chiar El nu mergea în ziua aceea în Paradis. El a dormit în mormânt, iar în dimineața învierii a spus: ‚Nu M-am suit la Tatăl Meu’ (Ioan 20:17)” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 751).

„Îngeri cerești păzeau locul unde dormea iubitul lor Comandant” (*Review and Herald*, 9 octombrie 1888).

„Isus se odihnea acum de lucrarea mântuirii” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 769).

„În sfârșit Isus se odihnea” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 769).

„El S-a odihnit în cursul orelor sfinte de Sabat” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 769).

„Ziua în care Isus s-a odihnit” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 769).

„Ziua în care Hristos a fost așezat la odihnă în mormântul lui Iosif” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 769).

„Maria zăbovea lângă locul de odihnă al Domnului lor” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 775).

„piatra cea grea a fost rostogolită, iar Mântuitorul a fost lăsat să se odihnească” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 774).

Folosirea termenului „moarte” pentru perioada în care Iehoșua a fost în mormânt:

„Când au venit la Isus, și au văzut că murise, nu I-au zdrobit fluierile picioarelor” (Ioan 19:33).

„Pilat s-a mirat că murise așa de curând; a chemat pe sutaș, și l-a întrebat dacă a murit de mult. După ce s-a încredințat de la sutaș că a murit, a dăruit lui Iosif trupul” (Marcu 15:44-45).

„Pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuiți” (Romani 5:6).

„Pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

„Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu” (Romani 8:34).

„V-am învățat înainte de toate, ... că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3).

„Prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna” (Romani 6:10).

„Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat” (Apocalipsa 2:8).

Concluzii:

Am văzut că, în cazul tuturor celorlalți oameni, Biblia și Spiritul Profetic folosesc atât termenul „a muri” cât și termenul „a adormi” pentru prima moarte. Aceasta cu scopul de a arăta că prima moarte este de fapt un somn.

În cazul lui Isus, Biblia folosește termenul „a se odihni” în Fapte 2:26-27 (acesta este o dovadă foarte clară despre natura „morții” lui Isus) și „a adormi” în 1 Corinteni 15:20 (această dovadă ar putea fi contestată); în toate celelalte versete este folosit verbul „a muri.” Spiritul Profetic folosește atât termenul „a muri” cât și termenul „a adormi.” Dacă acceptăm ideea că Biblia și Spiritul Profetic au aceeași sursă de inspirație, lucrul acesta este semnificativ. De remarcat că Ellen White folosește în mod repetat termenul „a adormi” când discută despre împrejurările în care trupul lui Isus a fost așezat în mormânt.

Considerăm că Biblia și Spiritul Profetic folosesc termenul „a murit” pentru Isus, în același sens în care o fac și în cazul celorlalți oameni care mor de moartea întâi. În cazul lui Isus, Biblia și Spiritul Profetic folosesc cu preponderență termenul „a muri” din două motive:

- 1) acela de a arăta că Isus nu era doar leșinat, în comă, în moarte clinică, și că într-adevăr viața Lui încetase; prin urmare și învierea Lui dintre cei morți este reală și adevărată;
- 2) acela de a întări încrederea în Persoana Lui. Dacă s-ar fi spus doar că Hristos a adormit pentru păcatele noastre, credința păcătosului în Isus ar fi fost mult slăbită și efectul „morții” Lui mult diminuată în conștiința credinciosului; în felul acesta eficacitatea planului mântuirii ar fi fost mai moderat.

3.4 Moartea lui Iehoșua în comparație cu moartea a doua

<i>Moartea a doua (trăsături)</i>	<i>Moartea lui Iehoșua</i>
<p>1. În moartea a doua are loc distrugerea veșnică totală, nimicirea completă a persoanei. Această distrugere integrală este prezentată sub simbolul focului care-l mistuie complet pe păcătos:</p> <p>„Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit” (Apocalipsa 20:9).</p> <p>„Te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scântâietoare ... scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc” (Ezechiel 28:16,18).</p> <p>„Vai de cei ce trag după ei nelegiuirea cu funiile minciunii, și păcatul, cu șleurile unei căruțe ... De aceea, cum mistuie o limbă de foc miriștea, și cum arde flacăra iarba uscată, tot așa ca putregaiul le va fi rădăcina lor, și floarea li se va risipi în vânt ca țărâna, căci au nesocotit legea Domnului oștirilor, și au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israel” (Isaia 5,18,24).</p> <p>„Iată-i, au ajuns ca miriștea, pe care o arde focul, și nu-și vor scăpa viața din flăcări: căci nu va fi ca un cărbune, la care se încălzește cineva, nici un foc, la care stă” (Isaia 47:14).</p> <p>„Suflarea voastră de mânie împotriva Ierusalimului este un foc, care pe voi înșivă</p>	<p>1. Problema trupului lui Isus: În moartea a doua, păcătosul și implicit trupul acestuia este nimicitor complet pentru totdeauna, încât nu mai rămâne nimic. Totuși după „moartea” lui Isus rămâne un trup fizic care este văzut, atins și așezat în mormânt. Martori oculari văd și ating trupul lui Isus. Ei depun mărturie despre existența unui trup după așa zisa „moarte a doua a lui Isus:”</p> <p>„A venit Iosif din Arimatea, un sfetnic cu vază al soborului, care și el aștepta împărăția lui Dumnezeu. El a îndrăznit să se ducă la Pilat ca să ceară trupul lui Isus. Pilat s-a mirat că murise așa de curând; a chemat pe sutaș, și l-a întrebat dacă a murit de mult. După ce s-a încredințat de la sutaș că a murit, a dăruit lui Iosif trupul. Și Iosif a cumpărat o pânză subțire de in, a dat jos pe Isus de pe cruce, L-a înfășurat în pânza de in, și L-a pus într-un mormânt săpat în stâncă” (Marcu 14:43-46).</p> <p>„Nicodim, care la început se duse la Isus, noaptea, a venit și el, și a adus o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și de aloe. Au luat deci trupul lui Isus și l-au înfășurat în fășii de pânză de in, cu miresme, după cum au obicei iudeii să îngroape” (Ioan 19:39-40).</p> <p>„Femeile, care veniseră cu Isus din Galilea, au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el” (Luca 23:55).</p>

<i>Moartea a doua (trăsături)</i>	<i>Moartea lui Iehoșua</i>
<p>vă va arde de tot. Popoarele vor fi ca niște cuptoare de var, ca niște spini tăiați care ard în foc” (Isaia 33:11-12).</p> <p>„Casa lui Iacov va fi un foc, și casa lui Iosif, o flacăra; dar casa lui Esau va fi miriștea, pe care o vor aprinde și o vor mistui; și nu va mai rămânea nici unul din casa lui Esau, căci Domnul a vorbit!” (Obadia 1:18).</p> <p>„Dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății, și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți” (Evrei 10:26-27).</p> <p>„Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte” (Psalmul 11:6).</p> <p>„Dumnezeu Se scoală, vrăjmașii Lui se risipesc, și protivnicii Lui fug dinaintea Feței Lui. Cum se risipește fumul, așa-i risipești Tu; cum se topește ceara la foc, așa pier cei răi dinaintea lui Dumnezeu” (Psalmul 68:1-2).</p>	<p>„Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul” (Matei 27:64).</p> <p>„După ce a trecut ziua Sabatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salome, au cumpărat miresme, ca să se ducă să unșă trupul lui Isus” (Marcu 16:1).</p> <p>„Maria ședea afară lângă mormânt, și plângea. Pe când plângea s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus” (Ioan 20:11-12).</p> <p>„Apoi a zis lui Toma: „Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios”” (Ioan 20:27).</p> <p>„După ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul” (Ioan 20:20).</p> <p>„Unul din ostași I-a străpuns coasta cu o sulită; și îndată a ieșit din ea sânge și apă” (Ioan 19:34).</p> <p>„Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul proorocului Iona. Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului” (Matei 12:39-40).</p> <p>Mărturia cu privire la trupul lui Isus ar trebui luată în considerare la fel de serios precum mărturia cu privire la învierea lui Isus, ca având aceeași forță.</p> <p>Trupul lui Isus nici măcar nu a putrezit. Celulele și implicit țesuturile și organele corpului n-au fost afectate de efectele distructive ale morții (pur și simplu ele erau lipsite de viață). Ele au fost păstrate intacte prin puterea Tatălui:</p> <p>„Dar Acela, pe care L-a înviat Dumnezeu, n-a văzut putrezirea” (Fapte 13:37).</p> <p>„Despre învierea lui Hristos a proorocit (David) și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea” (Fapte 2:31).</p> <p>„David zice despre El ... „nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea”” (Fapte 2:27).</p> <p>„De aceea mai zice și în alt psalm: „Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea”” (Fapte 13:35).</p>

Moartea a doua (trăsături)	Moartea lui Iehoșua
	<p>Spre deosebire de trupul lui Lazăr care „miroase greu, căci este mort de patru zile” (Ioan 11:39), trupul lui Isus nu a suferit nici unul din efectele descompunerii. Intervenția specială a lui Dumnezeu a blocat procesele de distrugere a celulelor. În cazul morții a doua, o asemenea intervenție este exclusă.</p> <p>Isus „a dormit” în mormânt:</p> <p>„Chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea” (Fapte 2:26-27).</p> <p>„Îți spun astăzi, tu vei fi cu Mine în Paradis.’ Domnul Hristos nu i-a făgăduit tâlharului că va fi cu El în Paradis în ziua aceea. Nici chiar El nu mergea în ziua aceea în Paradis. El a dormit în mormânt, iar în dimineața învierii a spus: ‚Nu M-am suit la Tatăl Meu’ (Ioan 20:17)” (<i>Hristos, Lumina lumii</i>, pag. 751).</p> <p>„Îngeri cerești păzeau locul unde dormea iubitul lor Comandant” (<i>Review and Herald</i>, 9 octombrie 1888).</p> <p>„Isus se odihnea acum de lucrarea mântuirii” (<i>Hristos, Lumina lumii</i>, pag. 769).</p> <p>„În sfârșit Isus se odihnea” (<i>Hristos, Lumina lumii</i>, pag. 769).</p> <p>„El S-a odihnit în cursul orelor sfinte de Sabat” (<i>Hristos, Lumina lumii</i>, pag. 769).</p> <p>„Ziua în care Isus s-a odihnit” (<i>Hristos, Lumina lumii</i>, pag. 769).</p> <p>„Ziua în care Hristos a fost așezat la odihnă în mormântul lui Iosif” (<i>Hristos, Lumina lumii</i>, pag. 769).</p> <p>„Maria zăbovea lângă locul de odihnă al Domnului lor” (<i>Hristos, Lumina lumii</i>, pag. 775).</p> <p>„Piatra cea grea a fost rostogolită, iar Mântuitorul a fost lăsat să se odihnească” (<i>Hristos, Lumina lumii</i>, pag. 774).</p> <p>„Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15:20).</p>
<p>2. NU MAI EXISTĂ ÎNVIERE din moartea a doua.</p> <p>„Cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8).</p> <p>„Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a</p>	<p>2. ISUS ÎNVIIE</p> <p>Aceasta este cea mai mare dovadă că Isus nu a murit de moartea a doua.</p> <p>„Îngerul a luat cuvântul, și a zis femeilor: ... ‚Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți” (Matei 28:5-7).</p> <p>„Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei</p>

Moartea a doua (trăsături)	Moartea lui Iehosua
<p>doua” (Apocalipsa 20:14).</p> <p>„Te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare ... Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimicitor, și nu vei mai fi niciodată!” (Ezechiel 28:16,19).</p> <p>„Nu știi tu că ... biruința celor răi a fost scurtă, și bucuria nelegiuitului numai de o clipă? Chiar dacă s-ar înălța până la ceruri, și capul i-ar ajunge până la nori, va pieri pentru totdeauna, ca murdăria lui, și cei ce-l vedeau vor zice: „Unde este?” Va zbura ca un vis, și nu-l vor mai găsi; va pieri ca o vedenie de noapte. Ochiul care-l privea nu-l va mai privi, locul în care locuia nu-l va mai zări” (Iov 20:4-9).</p>	<p>dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalenei” (Marcu 16:9).</p> <p>„Când a înviat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că le spusese vorbele acestea; și au crezut Scriptura și cuvintele pe care le spusese Isus” (Ioan 2:22).</p> <p>„Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți” (Fapte 10:40-41).</p> <p>„Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi” (Romani 8:34).</p> <p>„Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15:20).</p> <p>„Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat” (Apocalipsa 2:8).</p>
<p>În moartea a doua are loc despărțirea veșnică a păcătosului de Dumnezeu. Păcătosul suferă o pierzare veșnică de la fața Domnului:”</p> <p>„Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează ... la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1:6-9).</p> <p>„Dacă ei (păcătoșii) refuză ajutorul ceresc și aleg plăcerile și înșelăciunea păcatului, ei au ceea ce au ales, și la sfârșit își primesc răsplata, mânia lui Dumnezeu și moartea veșnică. Ei vor fi despărțiți pentru totdeauna de prezența lui Isus, a cărui jertfă au disprețuit-o” (Mărturii, vol. 2, pag. 210).</p>	<p>Isus nu este despărțit veșnic de Tatăl ci, pentru veșnicie, este și va fi „la dreapta Tatălui”</p> <p>„Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer, și a șezut la dreapta lui Dumnezeu” (Marcu 16:19).</p> <p>„Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului” (Matei 26:64).</p> <p>„Dar Ștefan, ... a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu și a zis: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7:55-56).</p> <p>„El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi” (Romani 8:34).</p> <p>„El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 10:12).</p> <p>„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 8:1).</p> <p>„El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte” (Evrei 1:3).</p> <p>„Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea</p>

Moartea a doua (trăsături)	Moartea lui Iehoșua
	<p>a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2).</p> <p>Despre cei care învie din mormânt, se spune că asupra lor moartea a doua „nu are nici o putere:” „Fericțiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere” (Apocalipsa 20:6). Isus a înviat din mormânt; moartea nu a avut „nici o putere” asupra Lui, căci „nu era cu putință” să fie ținut de „legăturile morții.” „Dumnezeu L-a înviat, deslegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea” (Fapte 2:24, „era imposibil să fie ținut” - New International Version). Prin urmare, Isus este unul dintre acei „fericiți și sfinți” care au avut parte de „întâia înviere.”</p>
<p>3. Păcătosul moare în vrăjmășie cu Dumnezeu „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, ... ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit” (Apocalipsa 20:7-9). „Acum Mă voi scula, - zice Domnul, - acum Mă voi înălța, acum Mă voi ridica. Ați zămislit fân, și nașteți paie de miriște; suflarea voastră de mânie împotriva Ierusalimului este un foc, care pe voi înșivă vă va arde de tot” (Isaia 33:10-11).</p>	<p>3. Isus nu a fost nici pentru o clipă în vrăjmășie cu Tatăl căci „El n-a făcut păcat” (1 Petru 2:22). „Isus a strigat cu glas tare: ‚Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!’ Și când a zis aceste vorbe Și-a dat duhul” (Luca 23:46).</p>
<p>Păcătosul moare lipsit de speranță, în deznădejde și necredință: „A venit timpul pentru o luptă disperată, finală împotriva Împăratului cerului .. Cei nelegiuți sunt plini de aceeași ură față de Dumnezeu pe care o inspiră Satana; dar ei văd că situația lor este deznădăjduită, că nu pot birui împotriva lui Iehova” (<i>Tragedia Veacurilor</i>, pag. 671).</p>	<p>Isus a murit în credință: „În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care I-au fost date mai înainte. El cunoștea caracterul Tatălui Său, înțelegea dreptatea, mila și marea Sa iubire. Prin credință, El Se baza pe Acela pe care totdeauna L-a ascultat cu bucurie. Și în supunere, El S-a încredințat pe Sine lui Dumnezeu, iar simțământul pierderii aprobării Tatălui L-a părăsit. Prin credință, Domnul Isus a fost biruitor” (<i>Hristos, Lumina lumii</i>, pag. 756). „Credința și speranța au tremurat în agonia de moarte a lui Hristos pentru că Dumnezeu a îndepărtat asigurarea acceptării și aprobării Sale date mai înainte preaiubitului Său Fiu. Atunci Răscumpărătorul omenirii S-a bazat pe</p>

Moartea a doua (trăsături)	Moartea lui Iehoșua
	<p>dovezile care L-au întărit mai înainte, că Tatăl Său a primit și că avea plăcere în lucrarea Sa. În agonia Sa de moarte, când Și-a dat viața Sa prețioasă, doar prin credință El s-a încrezut în Acela pe care a fost totdeauna bucuria Sa să-L asculte ... El a strigat cu glas tare: ‚Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!’ El este familiarizat cu caracterul Tatălui Său, cu dreptatea, mila și marea Sa dragoste și în supunere El se aruncă în mâna Sa” (<i>Mărturii</i>, vol. 2, pag. 210).</p> <p>(Vedeți și Psalmul 22, un psalm al credinței lui Isus pe cruce; versetele 3-5,9-10,22,25).</p>
<p>4. Păcătosul se află în agonie mintală datorită autocondamnării pentru păcatul făcut:</p> <p>„Dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei îngămădi cărbuni aprinși pe capul lui” (Romani 12:20). Aceasta este metoda lui Dumnezeu de a se purta cu păcătosul. Respingerea bunătății lui Dumnezeu de-a lungul întregii vieți, va produce în Ziua Judecării un simțământ teribil de vinovăție și autocondamnare.</p> <p>„De îndată ce cărțile cu rapoarte sunt deschise, și ochiul lui Isus privește asupra nelegiuitorilor, ei devin conștienți de fiecare păcat pe care l-au săvârșit vreodată. Ei văd exact locul unde picioarele lor s-au depărtat de pe cărarea curăției și a sfințeniei și cât de departe i-a dus mândria și răzvrătirea în călcarea Legii lui Dumnezeu. Ispitele seducătoare pe care le-au încurajat prin îngăduirea păcatului, binecuvântările folosite în rău, solii lui Dumnezeu disprețuiți, avertizările lepădate, valurile de milă respinse din cauza inimii îndărătnice și nepocăite – toate acestea apar ca și când sunt scrise cu litere de foc” (Tragedia Veacurilor, pag. 666).</p> <p>„Toți cei ce au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege; și toți cei ce au păcătuit având lege, vor fi judecați după lege ... Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, ... ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care sau <i>se învinovățesc</i> sau <i>se desvinovățesc</i> între ele. Și faptul acesta se va vedea în ziua când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor” (Romani 2:12, 14-16; „de asemenea</p>	<p>4. Isus a experimentat agonie mintală datorită pierderii Persoanei iubite și a percepției urâteniei păcatului:</p> <p>„Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: ‚Eli, Eli, Lama Sabactani?’ adică: ‚Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?’” (Matei 27:46).</p> <p>„Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (Marcu 14:34).</p>

<i>Moartea a doua (trăsături)</i>	<i>Moartea lui Iehoșua</i>
<p>conștiința lor dă mărturie, și gândurile lor când îi acuză, când îi apără” - New Internațional Version).</p> <p>„Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi” (Ioan 12:48).</p> <p>„În ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:36-37).</p> <p>„Nu eu, ci gura ta te osândește, buzele tale mărturisesc împotriva ta” (Iov 15:6).</p>	
<p>5. Despărțirea de Dumnezeu are loc la inițiativa păcătosului. Păcătoșii aleg mai bine să moară decât să stea o veșnicie cu Cel pe care-L urăsc:</p> <p>„Toți cei ce Mă urăsc pe Mine, iubesc moartea” (Proverbe 8:36).</p>	<p>5. Isus nu a dorit să Se despartă de Tatăl. Despărțirea are loc la inițiativa Tatălui. Isus doar Se supune acestei despărțiri inexplicabile încrezător în înțelepciunea Tatălui:</p> <p>„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46).</p>

Concluzia logică a celor de mai sus este aceea că Isus nu a murit de moartea doua pe cruce.

În sprijinul ideii că Isus a murit de moartea a doua pe cruce, se aduc următoarele două argumente:

- 1) deoarece „plata păcatului este moartea,” cel care moare în locul păcătosului trebuie să moară de moartea păcătosului, adică de moartea a doua (Se spune că „păcatele lumii au fost puse asupra Lui.” Dar vom vedea în continuare că Isus este jertfă pentru păcat, că păcatele au fost „puse” asupra Lui în calitatea Lui de jertfă pentru păcat și nu ca „ardere de tot,” că, la urma urmei, această jertfă pentru păcat nici nu era necesară, deoarece era adusă „deasupra” arderii de tot. Necesitatea ei era doar una subiectivă, nu obiectivă.);
- 2) pe cruce Isus simțea ceea ce vor simți păcătoșii la sfârșit când vor muri de moartea a doua.

1) Primul argument

Iată de exemplu, un citat pe care se bazează primul argument:

„Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui” (Hristos, Lumina lumii, pag. 25).

Primul argument este perfect valid; raționamentul este corect; da, într-adevăr, pentru a-l salva pe păcătos, Fiul lui Dumnezeu, A Doua Persoană a Dumnezeirii trebuia să moară de moartea păcătosului, moartea veșnică. Greșeala care se face este însă că această moarte este plasată la cruce și nu imediat ce păcătosul a păcătuțit, adică la apariția păcatului în univers.

Afirmația lui Ellen White că „El a suferit moartea care era a noastră” este evident adevărată. Însă susținerea că acest lucru s-a întâmplat la cruce ar contrazice direct afirmația Spiritului Profetic „El a dormit în mormânt” (Hristos, Lumina lumii, pag. 751). Ori Spiritul Profetic nu se contrazice.

2) Al doilea argument

Argumentul că Isus simțea ceea ce vor simți păcătoșii la sfârșit când vor muri de moartea a doua este doar parțial adevărat. Iată câteva pasaje pe care se bazează această susținere:

„Domnul Hristos simțea groaza pe care avea s-o simtă păcătosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 753).

„Hristos a simțit profund așa cum vor simți păcătoșii când va fi vărsată mânia lui Dumnezeu asupra lor. Disperarea neagră, ca lințoliul morții, se va aduna în jurul sufletelor lor vinovate și atunci își vor da seama de întinderea deplină a păcătoșeniei păcatului” (*Mărturii*, vol 2, pag. 210).

Am văzut că există diferențe subtile între starea mentală a lui Isus pe cruce și starea mentală a celor care vor muri de moartea a doua.

În plus, nimeni nu este mântuit pe baza a ceea ce *simte* cineva în locul altcuiva, (fie el chiar și Una dintre Persoanele Divinității) ci pe baza unei intervenții concrete, efective, pe baza a ceea ce face și întreprinde cineva. De exemplu un copil este salvat de la înec dacă părintele lui se aruncă în apă după el, nu dacă părintele stă pe mal și simte ceea ce simte copilul care se îneacă.

Uneori se susține, puțin mai nuanțat, că, pe cruce, Isus nu a murit de moartea a doua, ci de „echivalentul morții a doua.” Dar „echivalentul morții a doua” este sau moartea a doua însăși sau acea moarte NU este moartea a doua.

Unicitatea morții lui Isus pe cruce:

Deși Isus a murit de moartea întâia pe cruce, moartea Lui este unică. Unicitatea morții Lui constă în faptul că, în afara Celei de-A Doua Persoane a Dumnezeirii, care a murit în veșnicii, nimeni nu a experimentat și nici nu va experimenta vreodată ceea ce vor suferi păcătoșii la sfârșit, când vor muri de moartea a doua. Chiar păcătoșii înșiși, nu vor experimenta toate dimensiunile și nuanțele teribile ale morții lui Isus pe cruce. Marea deosebire este dată de natura relației pe care au avut-o cu Creatorul: păcătoșii sunt plini de păcat și au trăit despărțiți de Dumnezeu; Isus n-a făcut păcat și a trăit toată viața Lui într-o unire intimă și profundă cu Tatăl. Doar Isus va putea înțelege agonia Tatălui când, în veșnicii, S-a despărțit de Fiul Său. De aceea într-o terminologie foarte precisă, corect ar fi să spunem, nu că în veșnicii Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul a murit de moartea a doua, ci că a murit de moartea veșnică.

3.5 Isus este Jertfă pentru păcat nu Ardere de tot

3.5.1 Ce este altarul arderii de tot?

Orice jertfă este adusă pe un altar. Altarul nu este o structură rigidă, inertă și lipsită de viață:

„Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit *din* altar, și a strigat cu glas tare” (Apocalipsa 14:18).

„Și am auzit altarul zicând: ‚Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!’” (Apocalipsa 16:7).

„Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, și zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: ‚Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Eufrat!’” (Apocalipsa 9:13-14).

„Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini, și mi s-a zis: ‚Scoală-te și măsoară ... altarul și pe cei ce se închină *în* el’” (Apocalipsa 11:1).⁶

Curățirea altarului în Ziua Ispășirii demonstrează și ea că altarul este o structură vie. Păcatul nu rezidă în lucruri lipsite de viață, în obiecte, ci în inimi de carne, în mintea creaturilor.

„După ce va ieși, (marele preot din cortul întâlnirii) să se ducă la altarul care este înaintea Domnului, și să facă ispășire pentru altar; să ia din sângele vițelului și țapului, și să pună pe coarnele altarului de jur împrejur. Să stropească pe altar cu degetul lui de șapte ori din sânge, și astfel să-l curățe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel” (Levitic 16:18-19).

„Când va isprăvi de făcut ispășirea pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu ... apoi să-l izgonească în pustie” (Levitic 16:20-21).

„Să facă ispășire pentru Locul prea sfânt, să facă ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar, și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării” (Levitic 16:33).

Mai mult, păcatul nu este o problemă doar a „necurăției copiilor lui Israel,” limitată la minuscula planetă Pământ, ci este o problemă cosmică implicând îngeri și oameni, ființe căzute și necăzute deopotrivă. Necurăția copiilor lui Israel este un simbol al necurăției păcatului din universul lui Dumnezeu. Până și locuitorii altor lumi și îngerii necăzuți au nevoie de curățirea universului de păcat precum și de confirmarea credinței lor.

Potrivit voinței divine orice jertfă este adusă pe un altar. Niciodată jertfa nu a fost adusă direct pe pământ:

„Să-Mi ridici un altar de pământ, pe care să-ți aduci arderile-de-tot și jertfele de mulțumire, oile și boii. În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și te voi binecuvânta” (Exod 20:24).

Forma fizică a unui altar este aceea de ridicătură, înălțime. El sugerează imaginea unui munte. Altarul este un munte în miniatură. În sensul cel mai înalt, altarul este simbolul Muntelui dumnezeilor de la miazănoapte.⁷ Așa cum capitala unei țări reprezintă țara întreagă, tot așa Muntele Dumnezeilor de la miazănoapte, Noul Ierusalim, reprezintă întreaga creațiune.

„Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului; în partea de miazănoapte este cetatea Marelui Împărat” (Psalmul 48:2).

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! ... Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt” (Isaia 14:12-14).

3.5.2 Arderea de tot în comparație cu Jertfa pentru păcat:

Sistemul ceremonial iudaic cuprindea mai multe tipuri de jertfe: arderea de tot, jertfa pentru păcat, jertfa pentru vină, jertfa de mulțumire, jertfa de consacrare (vedeți Levitic 7:37). Vom studia arderea de tot și jertfa pentru păcat.

Arderea de tot este jertfa fundamentală a sistemului ceremonial de închinare. Este jertfa adusă de la porțile Edenului după „izgonirea” primilor părinți din grădină, până la Sinai și apoi de la darea Legii, până la desființarea sistemului ceremonial. Ea a fost adusă de Abel (*Adevărul despre îngeri*, pag. 64),⁸ de Noe (Geneza 8:20), de Iov (Iov 1:5), de Avraam (Geneza 22:13), de Ietro, socrul lui Moise (Exod 18:12), de Moise însuși (Levitic 8:18-21), de Ilie pe Muntele Carmel (1 Împărați 18:38), etc.

Arderea de tot și Jertfa pentru păcat sunt două jertfe complet diferite și distincte:

„Să se aducă Domnului un țap, ca jertfă pentru păcat, afară de arderea de tot necurmată” (Numeri 28:15; această expresie se repetă identic și în Numeri 29:11,16,19,22,25,28,31, 34,38; Cornilescu revizuit).

„Să aduceți ca ardere de tot Domnului de un miros plăcut Domnului: un vițel, un berbec și șapte miei de un an fără defect ... și un țap ca jertfă pentru păcat, ca să facă ispășire pentru voi” (Numeri 29:2-5, Cornilescu revizuit).

„În timpul celor șapte zile ale sărbătorii, va aduce ca ardere de tot Domnului, șapte boi și șapte berbeci fără cusur ... și un țap ca jertfă pentru păcat în fiecare zi” (Ezechiel 45:23, Cornilescu revizuit).

„Aaron și-a ridicat mâinile spre popor, și l-a binecuvântat. Apoi, după ce a adus jertfa pentru păcat, arderea de tot și jertfa de mulțumire, s-a coborât” (Levitic 9:22, Cornilescu revizuit).

„Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă pentru păcat” (Psalmul 40:6, Cornilescu revizuit).

„De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu ... n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat”” (Evrei 10:5-6).

În Ziua ispășirii arderea de tot este distinctă de jertfa pentru păcat:

„Iată cum să intre Aaron în sfântul locaș: cu un vițel pentru jertfa pentru păcat și un berbec pentru arderea de tot” (Levitic 16:3, Cornilescu revizuit).

„(Aaron) să ia, de la adunarea copiilor lui Israel, doi țapi pentru jertfa pentru păcat și un berbec pentru arderea de tot”(Levitic 16:5, Cornilescu revizuit).

<p><i>Arderea de tot simbolul înlocuitorului care moare de moartea a doua</i></p>	<p><i>Jertfa pentru păcat simbolul curățirii de păcat</i></p>
<p>1. Sângele este vărsat pe altarul arderii de tot (Levitic 1:5,11,15).</p>	<p>1. Sângele este vărsat la baza altarului arderii de tot și sunt unse sau coarnele altarului arderii de tot (Levitic 4:25,30) sau coarnele altarului tămâierii (Levitic 4:7,18).</p>
<p>2. Este arsă integral pe altar (Levitic 1:8-9,12-13,17).</p>	<p>2. Grăsimea este arsă pe altar, iar carnea este sau mâncată de preoți în curtea cortului întâlnirii (Levitic 7:26,29-30) sau arsă înafara taberii în locul unde se ducea cenușa, direct pe pământ (Levitic 4:12,20).</p>
<p>3. Este o jertfă permanentă: Este adusă permanent: „Iată legea arderii de tot. Arderea de tot să rămână pe vatra altarului toată noaptea până dimineața, și în felul acesta focul să ardă pe altar. ... Focul să ardă pe altar și să nu se stingă deloc: în fiecare dimineață, preotul să aprindă lemne pe altar, să așeze arderea de tot pe ele” (Levitic 6:9,12). „Iată jertfa mistuită de foc pe care o veți aduce Domnului: în fiecare zi, câte doi miei de un an fără cusur, ca ardere de tot necurmată. Să aduci un miel dimineața, și celălalt miel seara ... Aceasta este arderea de tot necurmată” (Numeri 28:3-4,6). „În fiecare dimineață și seară, un miel de un an era adus ca ardere de tot pe altar, cu darurile de mâncare corespunzătoare, simbolizând astfel consacrarea zilnică a națiunii față de Domnul Dumnezeu” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 352).</p>	<p>3. Este o jertfă ocazională. Este adusă doar la comiterea unui păcat: „Când va păcătuia cineva ...” (Levitic 4:2). „Dacă o căpetenie a păcătuia ...” (Levitic 4:22). „Dacă cineva din poporul de rând a păcătuia ...” (Levitic 4:27). „Dacă toată adunarea lui Israel a păcătuia ...” (Levitic 4:13). Când este adusă în Ziua ispășirii și la alte sărbători, este adusă tot în legătură cu comiterea unui păcat, pentru curățirea lui: „Domnul a zis lui Moise: ,Vorbește fratelui tău Aaron să nu intre tot timpul în sfântul locaș, dincolo de perdea, înaintea capacului ispășirii care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor. Iată cum să intre Aaron în sfântul locaș: cu un vițel pentru jertfa pentru păcat ... Să ia, de la adunarea copiilor lui Israel, doi țapi pentru jertfa pentru păcat ... ” (Levitic 16:2-3,5; Cornilescu revizuit). Fiind jertfă ocazională, ea încetează odată cu încetarea păcatului. Punctul culminant al jertfei pentru păcat este Ziua Ispășirii. Ea încetază odată cu Ziua Ispășirii.</p>
<p>4. Este o jertfă de bază Este arsă direct pe altar. Toate celelalte tipuri de jertfe sunt arse deasupra arderii de tot: „Fiii lui Aaron să le ardă pe altar, deasupra arderii de tot” (Levitic 3:5). „În fiecare dimineață, preotul să aprindă lemne pe altar, să așeze arderea de tot pe ele, și să ardă deasupra grăsimii jertfelor de mulțămire” (Levitic 6:12).</p>	<p>4. Este o jertfă suplimentară. Este arsă pe altar deasupra jertfei pentru arderea de tot, prin urmare este o jertfă suplimentară.</p>

<p style="text-align: center;"><i>Arderea de tot simbolul înlocuitorului care moare de moartea a doua</i></p>	<p style="text-align: center;"><i>Jertfa pentru păcat simbolul curățirii de păcat</i></p>
<p>„A spălat măruntaiele și picioarele, și le-a ars pe altar, deasupra arderii de tot” (Levitic 9:14).</p> <p>„Moise le-a luat din mâinile lor, și le-a ars pe altar, deasupra arderii de tot” (Levitic 8:28).</p> <p>„Să le iei apoi din mâinile lor, și să le arzi pe altar, deasupra arderii de tot; aceasta este o jertfă mistuită de foc înaintea Domnului, de un miros plăcut Domnului” (Exod 29:25).</p> <p>Prin urmare, arderea de tot este baza, suportul pentru toate celelalte tipuri de jertfe.</p>	
<p>5. Are rol de înlocuire:</p> <p>„Avraam a ridicat ochii, și a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu coarnele într-un tufiș; și Avraam s-a dus de a luat berbecul, și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său” (Geneza 22:13).</p> <p>„Luați acum șapte viței și șapte berbeci, duceți-vă la robul Meu Iov, și aduceți o ardere de tot pentru voi. Robul Meu Iov să se roage pentru voi, și numai în vederea lui nu vă voi face după nebunia voastră” (Iov 42:8).</p>	<p>5. Are două roluri, două funcții: de iertare și de curățire de păcat.</p> <p>Rol de iertare:</p> <p>„Astfel va face preotul pentru omul acesta ispășirea păcatului pe care l-a săvârșit, și i se va ierta” (Levitic 4:35,31).</p> <p>„Astfel va face preotul pentru căpetenia aceea ispășirea păcatului lui, și i se va ierta” (Levitic 4:26).</p> <p>„Astfel să facă preotul ispășire pentru ei, și li se va ierta” (Levitic 4:20).</p> <p>Rol de curățire; prin ceremonia sângelui, păcatul este luat de la păcătos, este transferat și pus asupra cortului întâlnirii și apoi este curățit în Ziua ispășirii:</p> <p>„Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuțit ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor. Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispășirea în sfântul locaș, până va ieși din el. Să facă ispășire pentru el și pentru casa lui, și pentru toată adunarea lui Israel” (Levitic 16:16-17).</p> <p>„Să facă ispășire pentru Locul prea sfânt, să facă ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar, și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării. Aceasta să fie pentru voi o lege veșnică: o dată pe an să se facă ispășire pentru copiii lui Israel, pentru păcatele lor” (Levitic 16:33-34).</p> <p>„Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Levitic 16:30).</p>

3.5.3 Iehoșua este Jertfă pentru păcat

„Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință ... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui” (Isaia 53:10).

„El (Isus), dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 10:12).

Unica jertfă în care sângele era dus în Sfânta Sfintelor în cortul întâlnirii era jertfa pentru păcat. Faptul că Isus intră în Sfânta Sfintelor cu propriul Său sânge, dovedește că El este jertfă pentru păcat:

„Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, ... și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 9:11-12).

Singura jertfă al cărui sânge avea rol de curățire a cortului întâlnirii și a închinătorilor era jertfa pentru păcat din Ziua ispășirii. Întrucât sângele lui Hristos curăță sanctuarul ceresc și pe închinători rezultă că El este jertfă pentru păcat:

„Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, ... și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!” (Evrei 9:11-14).

„Deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine Însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să ștergă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:23-26; vedeți și Evrei 10:1-22).

Ca jertfă pentru păcat, Isus are rolul de a ierta și de a curăța de păcat:

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

- Rolul de iertare:

„Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui” (1 Ioan 2:12).

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Efeseni 1:7).

„El ne-a izbăvit de sub puterea întunecului, și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Coloseni 1:13-14).

„Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 5:31).

„În El vi se vestește iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 13:38).

„Oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise” (Faptele Apostolilor 13:39).

„Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 10:43).

- Rolul de curățare:

„Și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7).

„El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui” (Tit 2:14).

„El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte” (Evrei 1:3).

„Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință” (Fapte 15:8-9).

Având în vedere cele de mai sus, sensul expresiei Hristos a murit „pentru păcatele noastre” sau „pentru noi” este că Hristos a murit pentru iertarea și curățarea păcatelor noastre (și nu acela că a murit în locul nostru).

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53:2).

„Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3).

„El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău” (Galateni 1:4).

„El este ispășirea pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:2, Cornilescu revizuit);

„Dumnezeu ... a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10, Cornilescu revizuit);

„Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi ,ca un prinos și ca o jertfă de bun miros,’ lui Dumnezeu” (Efeseni 5:2).

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

„Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi” (1 Tesaloniceni 5:9-10).

„El Și-a dat viața pentru noi” (1 Ioan 3:16).

„Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii ... După aceste șasezeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit” (Daniel 9:24,26).

Jertfa pentru păcat și arderea de tot sunt două jertfe complet diferite și distincte; Iehoșua din Nazaret este jertfă pentru păcat.⁹ El a fost adus ca jertfă pentru păcat. Atunci Cine a fost adus ca ardere de tot? Cine este Persoana divină adusă ca ardere de tot?

Arderea de tot era permanent pe altar, iar Jertfa pentru păcat era o jertfă ocazională, adusă suplimentar, arșă deasupra arderii de tot. Ce înseamnă aceasta?

Capitolul 3

Testamentul lui Dumnezeu

Atunci când o persoană își face testamentul, el formulează anumite prevederi ca, după moartea lui, „moștenitorii” să primească „moștenirea” când sunt împlinite anumite „condiții.”

Persoanele implicate într-un testament:

- Autorul testamentului (testamentarul)
- Moștenitorii
- Executorul testamentar

Prevederi testamentare: Ce prevede testamentul? Care este conținutul lui?

Pași în împlinirea unui testament:

- Redactarea testamentului
- Autentificarea și legalizarea testamentului
- Moartea testamentarului
- Împlinirea condițiilor de către moștenitori. Problema nevârstniciei moștenitorului.
- Primirea moștenirii de către moștenitori. Când intră testamentul în vigoare: înainte sau după cruce?

4.1 Persoanele implicate într-un testament:

4.1.1 Autorul testamentului

Autorul testamentului este Însuși Dumnezeu. Înainte de întemeierea lumii, în sfatul divin s-a plănuit ca A doua Persoană a Dumnezeirii să-Și dea viața pentru păcat:

„Înainte de a se fi așezat temeliiile pământului, Tatăl și Fiul se uniseră printr-un legământ pentru răscumpărarea omului, dacă el ar fi biruit de Satana. Ei Își strânseseră mâinile într-un solemn legământ că Hristos se va face garant pentru neamul omenesc” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 834).

„Hristos n-a fost singur în marea Sa jertfă. Aceasta era împlinirea legământului încheiat între El și Tatăl înainte de întemeierea lumii. Ei Și-au strâns mâinile într-un angajament solemn că Hristos Se va face garant pentru neamul omenesc dacă acesta avea să fie biruit de înșelăciunea lui Satana” (*The Youth's Instructor*, 14 iunie 1900).

4.1.2 Cine sunt moștenitorii?

1) Avraam

„Fraților, (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. Acum, făgăduințele au fost făcute ,lui Avraam și seminței lui” (Galateni 3:15-16).

„Făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință” (Romani 4:13).

„Dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam” (Galateni 3:18).

2) Isus din Nazaret

„Acum, făgăduințele au fost făcute ,lui Avraam și seminței lui.’ Nu zice: ,Și semințelor’ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: ,Și seminței tale,’ adică Hristos” (Galateni 3:16).

„Făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea ...” (Romani 4:13).
„Avea să vină ‚Sămânța,‘ căreia îi fusese făcută făgăduința” (Galateni 3:19).
„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile” (Evrei 1:1-2).
„Stăpânul viei a zis: ‚Ce să fac? Am să trimit pe fiul meu prea iubit; poate că îl vor primi cu cinste.‘ Dar vierii, când l-au văzut, s-au sfătuit între ei și au zis: ‚Iată moștenitorul; veniți să-l ucidem, ca moștenirea să fie a noastră’” (Luca 20:13-14).

3) „Fiii lui Avram,” urmașii lui Avraam

Fiii spirituali ai lui Avram sunt cei ce au credință:

„Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință” (Galateni 3:7).
„Cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios” (Galateni 3:9).
„Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred” (Galateni 3:22).
„Moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazăuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor” (Romani 4:16).
„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8:16-17).
„Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu” (Galateni 4:7).
„Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți ‚sămânța‘ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29).
„Tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui ... cei ce au fost chemați, să capete veșnica moștenire, care le-a fost făgăduită” (Evrei 9:15).
„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou ... la o nădejde vie, și la o moștenire nestrăicătoare, și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi” (1 Petru 1:3-4).
„Dorim însă ca ... să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (Evrei 6:11-12).
„Cel ce se încrede în Mine va moșteni țara, și va stăpâni muntele Meu cel sfânt” (Isaia 57:13).
„Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeuul lui, și el va fi fiul Meu” (Apocalipsa 21:7).
„Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul” (Matei 5:5).
„Oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit, și va moșteni viața veșnică” (Matei 19:29).
„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: ‚Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii’” (Matei 25:34).
„Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14).
„Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți” (Fapte 20:32).
„(Tatăl) v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină” (Coloseni 1:12).
„Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii” (Coloseni 3:23-24).

„Dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică, și făgăduința este nimicită” (Romani 4:14).

„Odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții vecinice” (Tit 3:7).

„Ascultați, prea iubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?” (Iacob 2:5).

„Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței neștrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ” (Evrei 6:17).

„Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea” (1 Petru 3:9).

„Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus” (Galateni 3:26).

„În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale” (Efeseni 1:11).

„Voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copiii ai făgăduinței. Dar ce zice Scriptura? ‚Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode’” (Galateni 4:28,30).

„Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus” (Efeseni 3:6).

„Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții” (1 Petru 3:7).

„Fiii lui Avram” sunt totodată și „frați ai lui Isus”

„Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească ‚frați,’ când zice: ‚Voi vesti Numele Tău fraților Mei’ ... ‚Iată-Mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu!’” (Evrei 2:11-13).

În sens larg „toate neamurile” cuprinde întreaga omenire. Toți, credincioși și necredincioși, sunt fiii lui Dumnezeu:

„Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Geneza 22:18).

La botezul lui Isus Dumnezeu adoptă, înfiază întreaga rasă omenească: „Îndată ce a ieșit din apă, Isus S-a plecat în rugăciune pe malul râului ... Ceru o dovadă că Dumnezeu primește omenirea în persoana Fiului Său ... Tatăl Însuși va răspunde la cererea Fiului Său. ... Din cerurile deschise s-a auzit un glas zicând: ‚Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.’ ... Cuvintele spuse lui Isus la Iordan - ‚Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea’ - cuprind întregul neam omenesc. Dumnezeu I-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Oricât am fi de păcătoși și slabi, noi nu suntem aruncați ca fără valoare. El ne-a primit ‚în Preaiubitul Lui’ (Efeseni 1:6)” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 111-113).

„Datorăm chiar și viața aceasta pământească morții lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este cumpărată prin trupul Lui frânt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sângele Lui vărsat. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu-și mănâncă hrana zilnică fără a se hrăni cu trupul și sângele lui Hristos. Crucea de pe Calvar este gravată pe fiecare pâine. Se oglindește în fiecare izvor de apă” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 660).

„El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Matei 5:45).

„El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi” (Luca 6:35).

Întrucât toți sunt fiii lui Dumnezeu, Isus este mântuitorul tuturor oamenilor:

„Noi ... ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, și mai ales al celor credincioși” (1 Timotei 4:10).

„Noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii” (1 Ioan 4:14).

„Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine, și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii” (Ioan 4:42).

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea” (Ioan 3:16).

Deși toți sunt fiii lui Dumnezeu și au practic moștenirea trecută pe numele lor, prin necredință unii îi dau cu piciorul asemenea lui Esau care-și vinde dreptul de întâi născut.

„Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu?” (1 Corinteni 6:9).

„Știți bine că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” (Efeseni 5:5).

4.1.3 Executorul testamentar

Veghează ca prevederile testamentului să fie aplicate. Isus este „Mijlocitorul” testamentului lui Dumnezeu. El veghează ca „frații Lui” să-și primească moștenirea făgăduită. El este „Mijlocitorul” Noului Legământ:¹⁰

„Tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui ... cei ce au fost chemați, să capete veșnica moștenire, care le-a fost făgăduită” (Evrei 9:15).

„Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune” (Evrei 8:6).

„El s-a făcut chezașul unui legământ mai bun” (Evrei 7:22).

„V-ați apropiat de ... Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel” (Evrei 12:22,24).

„Este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5).

„Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!” (Romani 8:34).

4.2 Prevederi testamentare

4.2.1 Prevederi pentru Avraam

• *Avraam primește un fiu prin soția sa, Sara:*

„La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu” (Geneza 18:10).

„Sara a rămas însărcinată, și a născut lui Avraam un fiu la bătrânețe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu” (Geneza 21:2).

„Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise” (Evrei 11:11).

- Avraam este strămoșul lui Mesia. Unsul se naște pe linia genealogică a lui Avraam:

„Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!” (Geneza 22:18).

„Isus avea aproape treizeci de ani, când a început să învețe pe norod; și era, cum se credea, fiul lui Iosif, fiul lui Eli, ... fiul lui Iacov, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam” (Luca 3:23-34).

„Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam” (Matei 1:1).

• *Avraam este tatăl celor credincioși:*

„Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta; și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur” (Romani 4:11-12).

- **Avraam este declarat drept, neprihănit:**

„Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Geneza 15:6).

„Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire” (Galateni 3:6).

„De aceea credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire” (Romani 4:22).

- **Avraam primește viața veșnică la înviere:**

„Vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor” (Matei 8:11).

4.2.2 Prevederi pentru Isus din Nazaret

- **Isus la naștere primește „un trup” în care locuiește Tatăl:**

„De aceea, când intră în lume, El zice: ‚Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: ‚Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!’ După ce a zis întâi: ‚Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat,’ (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: ‚Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule’” (Evrei 10:5-9).

Cuvântul din veșniciei este bobul de grâu semănat care moare pentru ca Isus să primească un trup. „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12:24). „Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei” (1 Corinteni 15:36-38). *Doar în felul acesta „Cuvântul S-a făcut trup”* (Ioan 1:14).

„Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și pervertită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 161).

- **Isus moștenește numele de „Fiu:”**

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și ... (care) a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: ‚Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?’ Și iarăși: ‚Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?’” (Evrei 1:1-5).

El primește acest „Nume” la naștere și nu la înălțare (cum susțin unii). Demonstrație:

La naștere Isus este numit „Fiu:” „Îngerul i-a zis: ‚Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt ... Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:30-32, 35).

Pe parcursul vieții, Tatăl Însuși Îl numește „Fiu”

- la botez: „îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă ... Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: ‚Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea’” (Matei 3:16-17).

- pe muntele schimbării la față: „El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina. ... Și din nor s-a auzit un glas, care zicea:

„Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!” (Matei 17:2-5).

Isus Însuși se recunoaște drept Fiul lui Dumnezeu:

„Și marele preot a luat cuvântul și I-a zis: ‚Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.’ ‚Da,’ i-a răspuns Isus, ‚sunt’” (Matei 26:63-64).

Mai mult, demonii Îl numesc Fiu, oamenii Îl numesc Fiu.

• *Isus este consacrat la botez, la cererea Lui, drept „Mielul lui Dumnezeu:”*

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29).

„Îndată ce a ieșit din apă, Isus S-a plecat în rugăciune pe malul râului ... Ceru o dovadă că Dumnezeu primește omenirea în persoana Fiului Său ... Tatăl Însuși va răspunde la cererea Fiului Său ... Din cerurile deschise s-a auzit un glas zicând: ‚Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea’ ... Ioan fusese adânc mișcat văzându-L pe Isus plecat în rugăciune, stăruind cu lacrimi pentru aprobarea Tatălui. Când slava lui Dumnezeu L-a înconjurat și s-a auzit glasul din cer, Ioan a recunoscut semnul făgăduit de Dumnezeu. Știa acum că botezase pe Răscumpărătorul omenirii. Duhul Sfânt a venit asupra lui și, cu mâna întinsă spre Isus, a strigat: ‚Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii’ (Hristos, Lumina lumii, pag. 111-112).

„Știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire ... ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:19).

• *Isus este făcut Mare Preot, la înălțare:*

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:1-2).

„Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evrei 2:17).

„Fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile - pe Isus, Fiul lui Dumnezeu - să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre” (Evrei 4:14-15).

„Tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai presus de ceruri” (Evrei 7:26).

„Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare” (Evrei 9:11).

„Avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu” (Evrei 10:21).

„Ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus” (Evrei 3:1).

El este mare preot după rânduiala lui Melhisedec:

„El ... a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot ‚după rânduiala lui Melhisedec’” (Evrei 5:10).

„Isus ... a fost făcut ‚Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec’” (Evrei 6:20).

„Hristos, nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis: ‚Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.’ Și, cum zice iarăși într-alt loc: ‚Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec’” (Evrei 5:5-6).

„Fiindcă iată ce se mărturisește despre El: ‚Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec’” (Evrei 7:17).

El este făcut Mare Preot prin jurământ:

„Lucrul acesta nu s-a făcut fără jurământ - căci, pe când Leviții se făceau preoți fără jurământ, Isus S-a făcut preot prin jurământul Celui ce I-a zis: ‚Domnul a jurat, și nu Se va căi: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec’” (Evrei 7:20-21).

• *Isus este făcut Mântuitor:*

„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul” (Luca 2:11).

„Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor” (Fapte 5:31).

„Dumnezeu, după făgăduința Sa, a ridicat lui Israel un Mântuitor, care este Isus” (Fapte 13:23).

„Noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii” (1 Ioan 4:14).

„Cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3:20).

„Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine, și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii” (Ioan 4:42).

• *Isus este făcut Domn (KURIOS=Dumnezeu):*

„Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn (KURIOS) și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi” (Fapte 2:36).

„Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn (archegos) și Mântuitor” (Fapte 5:31).

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Romani 10:9).

„Sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn” (1 Petru 3:15).

Tatăl Însuși I se adresează numindu-L Dumnezeu:

„Pe când Fiului I-a zis: ‚Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi’ (Evrei 1:8-9).

Isus este primit în Familia Divină și I se dă numele de Cuvântul lui Dumnezeu:

„Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă ‚Cel credincios’ și ‚Cel adevărat,’ și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești, și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: ‚Cuvântul lui Dumnezeu’” (Apocalipsa 19:11-13).

• *Isus este înscăunat pe tronul universului:*

„Pe când Fiului I-a zis: ‚Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate’” (Evrei 1:8).

„L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile” (Efeseni 1:20-22).

„Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi” (Evrei 1:9; ungerea cu ulei este, în acest caz, un gest specific de încoronare).

„Pe Acela, care a fost făcut ‚pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii,’ adică pe Isus, Îl vedem ‚încununat cu slavă și cu cinste,’ din pricina morții, pe care a suferit-o” (Evrei 2:9; încununarea sau încoronarea implică în acest caz, așezarea pe tron)

„(El) S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 8:1).

„Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: ‚Împăratul împăraților și Domnul domnilor’” (Apocalipsa 19:16).

„Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! ‚Cine este acest Împărat al slavei?’ - Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!” (Psalmul

24:9-10)” (Spiritul Profetic citează aceste versete în contextul înălțării lui Isus, vedeți *Hristos, Lumina lumii*, pag. 833).

4.2.3 Prevederi pentru „fiii lui Avraam”

- *prevederi pentru cei care au credință:*

Întrucât legământul cu Avraam include Noul Legământ, cei care au credință beneficiază de prevederile Noului Legământ, adică de scrierea Legii în inimă:

„Iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile,’ zice Domnul: ‚voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu” (Evrei 8:10). (Această făgăduință a fost dată și cu ocazia construirii cortului întâlnirii: „Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel, și voi fi Dumnezeuul lor” - Exod 29:45).

„Căci ca o muștrare a zis Dumnezeu lui Israel: ‚Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul, pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei,’ zice Domnul. ‚Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: ‚Cunoaște pe Domnul!’ Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (Evrei 8:8-12).

„Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul Sfânt. Căci, după ce a zis: ‚Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor,’ adaugă: ‚Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor” (Evrei 10:15-16).

- *prevederi pentru întreaga omenire*

„Datorăm chiar și viața aceasta pământească morții lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este cumpărată prin trupul Lui frânt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sângele Lui vărsat. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu mănâncă hrana zilnică fără a se hrăni cu trupul și sângele lui Hristos. Crucea de pe Calvar este gravată pe fiecare pâine. Se oglindește în fiecare izvor de apă” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 660).

4.3 Pași în împlinirea unui testament:

- Redactarea testamentului
- Autentificarea și legalizarea testamentului
- Moartea testamentarului
- Împlinirea condițiilor de către moștenitori
- Primirea moștenirii, intrarea în posesia moștenirii

4.3.1 Redactarea testamentului

Planul de mântuire a fost făcut în veșnicii, înainte de întemeierea lumii.

4.3.2 Autentificarea și legalizarea testamentului

„Un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. Acum, făgăduințele au fost făcute ‚lui Avraam și seminței lui.’ ... Iată ce vreau să zic: un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat,

așa ca făgăduința să fie nimicită.” (Galateni 3:15-17).

„Fraților, vorbesc potrivit omului, un testament, chiar al unui om, odată confirmat, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva” (Galateni 3:15, Cornilescu revizuit).

„Un testament confirmat de Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința (adică prevederile testamentului) să fie anulată” (Galateni 3:17; Cornilescu revizuit).

Când a fost confirmat, „întărit” testamentul? Dumnezeu a ratificat testamentul când i-a făcut lui Avraam făgăduințele, mai precis când „a jurat” lui Avraam:¹¹

„Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine Însuși, și a zis: ‚Cu adevărat te voi binecuvânta, și îți voi înmulți foarte mult sămânța’ ... Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie, care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei. De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ” (Evrei 6:13-17).

„Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam, și a zis: ‚Pe Mine Însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța” (Geneza 22:15-17).

4.3.3 Moartea testamentarului

„Acolo unde este un testament, trebuie neapărat să intervină moartea celui care l-a făcut, pentru că un testament capătă putere după moarte, n-are nici o putere cât timp trăiește cel care l-a făcut” (Evrei 9:16).

Fără moartea veșnică, definitivă, în care nu mai poate fi vorba de nici o înviere a Testamentarului nici unul dintre moștenitori nu va primi nimic. Testamentarul este una dintre Persoanele Divinității: Tatăl, Cuvântul, Duhul Sfânt. Dintre aceste Persoane, unica care a murit a fost Cuvântul. Versetul cere ca această moarte să fie veșnică.

Mai mult, dacă Iehoșua din Nazaret ar fi testamentarul, moștenitorii nu și-ar primi niciodată moștenirea pentru că testamentul „n-are nici o putere cât timp trăiește cel care l-a făcut,” adică cât timp trăiește Iehoșua din Nazaret, ori Iehoșua trăiește veșnic, căci a înviat și S-a înălțat la Tatăl. Prin urmare a doua parte a versetului Îi interzice lui Isus să fie testamentarul.

Concluzia este tulburătoare: Isus din Nazaret și Cuvântul sunt două persoane diferite. (La prima vedere, aceasta pare că contrazice direct Ioan 1:14. Contrazicerea este doar aparentă: a fost posibil ca Cuvântul să Se facă trup în persoana lui Isus din Nazaret numai prin moartea veșnică a Cuvântului în veșnicii).

4.3.4 Condiții pentru primirea moștenirii; Problema nevârstniciei moștenitorului

Pentru ca moștenitorul să primească moștenirea se pune o singură condiție; moștenitorul să nu fie un copil, să nu fie nevârstnic:¹²

„Cât timp moștenitorul este un copil, nu se deosebește cu nimic de un rob, deși este stăpân pe toate; ci este sub tutori și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său” (Galateni 4:1-2, Cornilescu revizuit).

Tradusă în termeni spirituali, condiția ar fi ca moștenitorul să aibă o credință matură în Dumnezeu, să ajungă la maturitatea credinței „la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos,” să crească în toate privințele, ca să ajungă „la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:13-15).

• Condiții pentru Avraam

Deși avea peste 80 de ani, el s-a purtat ca „un copil” în credință când a încercat să obțină fiul făgăduit prin Agar. Când a devenit „mare” în credință și „tatăl celor credincioși” făgăduința s-a împlinit cu el.

• *Condiții pentru Isus*

A fost totdeauna desăvârșit „fără păcat” pentru vârsta biologică și perioada spirituală la care se afla, dar și El a trebuit să crească în credință și să ajungă la maturitatea desăvârșirii:

„Iar Copilul creștea și Se întărea, fiind plin de înțelepciune; și harul lui Dumnezeu era peste El” (Luca 2:40, Cornilescu revizuit).

„Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și în har față de Dumnezeu și față de oameni” (Luca 2:51, Cornilescu revizuit).

„El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice” (Evrei 5:7-9).

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, ... să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor” (Evrei 2:10).

„Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie” (Evrei 7:28).

Pentru a fi desăvârșită, credința lui Isus trebuia încercată și călită:

„Prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18).

• *Condiții pentru „fiii lui Avram” și frații lui Isus:*

„Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii ... ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:13-15).

„Dumnezeul oricărui har ... vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți” (1 Petru 5:10).

„Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus” (Coloseni 1:28).

„El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților” (Efeseni 4:11-12).

„Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Evrei 11:40).

4.3.5 *Primirea moștenirii*

Testamentul cuprinde prevederi inițiale și prevederi finale; cu alte cuvinte unele din prevederile testamentului s-au împlinit deja, iar altele se vor împlini la a doua venire a lui Hristos. Exemplul cel mai bun este cel al lui Avraam. El a primit deja un fiu, pe Isaac, Mesia a venit pe linia lui genealogică, a fost deja declarat neprihănit. De aceea, pe de o parte Biblia zice că Avraam a primit prevederile testamentului (este vorba de prevederile inițiale):

„Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine Însuși, și a zis: ‚Cu adevărat te voi binecuvânta, și îți voi înmulți foarte mult sămânța. ’ Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința” (Evrei 6:13-15).

Pe de altă parte, pentru că Avraam nu a primit încă viața veșnică, el aflându-se în mormânt până în ziua învierii, în Evrei capitolul 11 el este inclus printre eroii credinței care n-au primit încă prevederile testamentului (este vorba de prevederile finale):

„Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Evrei 11:40).

Cântarea Mariei și Cântarea lui Zaharia, referindu-se la făgăduințele făcute lui Avraam, arată că acestea se împlinesc la nașterea lui Isus și nu la cruce:

„Iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită, pentru că Cel Atot Puternic a făcut lucruri mari pentru mine ... A venit în ajutorul robului său Israel, căci Și-a adus aminte de îndurarea Sa, - cum făgăduise părinților noștri, - față de Avraam și sămânța lui în veac” (Luca 1:48-49,54-55).

„Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său. Și ne-a ridicat o mântuire puternică în casa robului Său David ... Astfel își arată El îndurarea față de părinții noștri, și își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt, potrivit jurământului prin care Se jurase părintelui nostru Avraam” (Luca 1:68-69,72-73).

Întrebarea care se pune este aceasta: când are loc primirea moștenirii, înainte de cruce sau după cruce? Când intră în vigoare prevederile testamentului? Cu alte cuvinte: când are loc moartea Testamentarului, înainte de cruce sau după cruce? Împlinirea prevederilor inițiale înainte de cruce dovedește că Testamentarul a murit veșnic înainte de cruce.

Concluzii finale

<i>Moartea doua</i>	<i>Moartea lui Isus</i>
1. Deoarece păcatul produce moartea instantanee, pentru ca Satana, îngerii și ulterior oamenii să nu moară instantaneu era necesară o intervenție imediată. Una dintre Persoanele divine, mai precis Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul trebuia să Se așeze imediat între moarte și păcătoși.	1. Raportat la planeta Pământ, moartea lui Isus a avut loc la mii de ani după apariția păcatului în univers prin căderea lui Satana și a îngerilor lui și la 4000 de ani de la căderea lui Adam. Intervenția târzie a lui Isus la cruce nu ar fi putut împiedica moartea instantanee a lui Satana și a îngerilor săi, iar ulterior a lui Adam, în momentul când aceștia au păcătuit.
2. Doar intervenția, jertfa unei Persoane divine egală cu Legea putea opri păcatul și împiedica moartea creaturilor.	2. Pe cruce avem jertfa unei ființe umane, întrucât Divinitatea nu a murit („Când Hristos a fost răstignit, natura Sa omenească a fost aceea care a murit. Dumnezeirea nu ... moare”).
3. În moartea a doua are loc distrugerea veșnică totală, nimicirea completă a păcătosului.	3. Divinitatea nu a murit. Omenescul a murit de moartea întâia. (După „moartea” rămâne un trup fizic, văzut, atins și care „n-a văzut putrezirea.” Isus a dormit în mormânt).
4. Nu există înviere din moartea a doua. Are loc o despărțire veșnică de Dumnezeu.	4. Isus a înviat. Nu este despărțit veșnic de Dumnezeu, ci pentru veșnicie este și va fi „la dreapta Tatălui.”
5. Păcătosul moare în vrăjmășie cu Dumnezeu.	5. Nici pentru o clipă Isus nu a fost vrăjmașul Tatălui.
6. „Principiul grăuntelui de grâu” (Ioan 12:24) și „Principiul dăruirii Fiului” (Ioan 3:16) cer pierderea veșnică a „Bobului,” a Celui „dat.”	6. După momentul crucii, Tatăl are mai mult decât înainte de cruce. Prin înălțare, Iehoșua se alătură Tatălui.
7. Ardere de tot este simbolul morții a doua. Moartea păcătosului este împiedicată prin moartea veșnică a unui înlocuitor.	7. Iehoșua este jertfă pentru păcat. Ca jertfă pentru păcat, El este jertfă ocazională, adusă „deasupra” arderii de tot. Rolul Lui de iertare și curățire a păcatului încetează în Ziua Ispășirii, odată cu încetarea păcatului.
8. Testamentul lui Dumnezeu capătă putere doar după moartea veșnică Testamentarului.	8. Iehoșua din Nazaret este beneficiar al testamentului lui Dumnezeu.

A Doua Persoană a Dumnezeirii nu a murit de moartea a doua la cruce, Marea jertfă adusă de Dumnezeu nu a avut loc la cruce.

Într-un pasaj superb, Spiritul Profetic rezumă concluziile studiului nostru:

„Dumnezeu este dragoste, este viață. Este prerogativa lui Dumnezeu aceea de a răscumpăra, reface și restaura. Înainte de întemeierea lumii Fiul lui Dumnezeu a fost dat să moară, și răscumpărarea este taina „care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25). Totuși păcatul este inexplicabil, și nu poate fi găsit nici un motiv pentru existența lui. Nici un suflet nu știe ceea ce este Dumnezeu până când nu se vede pe sine un păcătos în lumina de la crucea Golgotei; dar când, în marea sa nevoie, strigă după un Mântuitor care iartă păcatul, Dumnezeu i se descoperă ca fiind îndurător și milos, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr. Lucrarea lui Hristos este de a răscumpăra, reface, căuta și mântui ceea ce era pierdut” (*In Heavenly Places*, pag. 291; *Review and Herald*, 26 februarie 1895).

„Răscumpărarea este parte a naturii divine. Este prerogativa lui Dumnezeu aceea de a reface și nu de a distruge. Fiul lui Dumnezeu a fost dat să moară înainte de întemeierea lumii. Existența păcatului este inexplicabilă; prin urmare nici un suflet nu știe ce este Dumnezeu până când nu se vede pe sine în lumina reflectată de la crucea Golgotei; și, în amărăciunea sufletului său, se detestă ca fiind păcătos. Când, în marea sa nevoie, sufletul său strigă după un Mântuitor care iartă păcatul, atunci Dumnezeu i se descoperă ca plin de compasiune, iertare și dragoste, îndelung răbdător” (*Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, pag. 264).

În acest pasaj, Spiritul Profetic spune:

1. Fiul lui Dumnezeu, A Doua Persoană a Dumnezeirii, a murit „la întemeierea lumii.” Atunci a început lucrarea lui Dumnezeu „de răscumpărare, refacere și restaurare” a universului afectat de păcat.

2. Această taină a fost „ținută ascunsă timp de veacuri.” Ea n-a fost descoperită și n-a fost înțeleasă de universul făpturilor inteligente de-a lungul veacurilor.

3. Taina jertfei Fiului lui Dumnezeu la întemeierea lumii este descoperită „în lumina de la crucea Golgotei.” Jertfa lui Isus din Nazaret, pe cruce este o descoperire, o imagine în oglindă a mării jertfe a Fiului lui Dumnezeu, A Doua Persoană a Dumnezeirii care a avut loc în veșnicii. Iar Isus este chipul Celei de-A Doua Persoane a Dumnezeirii înjunghiate la întemeierea lumii:

„Dacă ceva în lumea noastră ar trebui să ne inspire entuziasmul, atunci acesta este crucea Golgotei. ... Jertfa Sa ar trebui să ne inspire să lucrăm cu zel în slujba Sa, invitându-i pe alții să vadă în El „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii,” Prezența plină de har a lui Hristos ne vorbește mereu în Cuvântul Său, *indicându-ne spre Cel înjunghiat de la întemeierea lumii*” (*Review and Herald*, 29 septembrie 1896).¹³

Capitolul 5

Marea controversă dintre Dumnezeu și Satana ilustrată în controversa dintre David și Absalom

Pilda lui David: pilda surghiunului „Grăbiți-vă de plecare” (2 Samuel 15:14)

Experiența pe care David a avut-o cu fiul său răzvrătit este o parabolă a marii controversă dintre Hristos și Satana. Pilda lui David¹⁴ este o dezvăluire despre „Absalom” și „David,” despre cele două cetăți „Ierusalim,” și „Mahanaim.”

David și Absalom	Dumnezeu și Satana
<p>„Nu era om în tot Israelul așa de vestit ca Absalom în privința frumuseții lui; din talpa piciorului până în creștetul capului, n-avea nici un cusur. Când își tunde capul - și-l tunde în fiecare an, pentru că părul îi era greu - greutatea părului de pe capul lui era de două sute de sicli, după greutatea împăratului” (2 Samuel 14:25-26).</p>	<p>„Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.”</p> <p>„Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale tale, și ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta” (Ezechiel 28:12-14,17). „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor!” (Isaia 14:12).</p>
<p>„Timp de doi ani, Absalom, protectorul natural al sorei sale atât de mult înjosite, și-a ascuns planul de răzbunare, dar numai pentru ca la sfârșit să dea o lovitură mai sigură” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 727). „Absalom n-a vorbit nici bine nici rău cu Amnon; dar a început să-l urască, pentru că necinstise pe soru-sa Tamar” (2 Samuel 13:20,22). Și „Absalom a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Luați seama când se va veseli inima lui Amnon de vin, și când vă voi zice: Loviți pe Amnon!’ atunci să-l omorâți; să nu vă temeți de nimic: oare nu vă poruncesc eu?’ Slujitorii lui Absalom au făcut lui Amnon cum le poruncise Absalom” (2 Samuel 13:28-29).</p>	<p>„Păcatul a început în acela care, după Hristos, fusese foarte mult onorat de către Dumnezeu și care era, printre locuitorii cerului, în poziția cea mai înaltă în ce privește puterea și slava” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 35)</p>
<p>„Absalom a fugit” și „s-a dus la Talmai, fiul lui Amihur, împăratul Gheșurului.” „Absalom a stat trei ani la Gheșur, unde se duse, după ce fugise” (2 Samuel 13:34,37-38). „Absalom, energic, ambițios și fără principii, îndepărtat de la treburile împărăției din cauza exilului, a început în curând să pună la cale uneltiri primejdioase” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 728).</p>	<p>„Părăsindu-și locul din prezența nemijlocită a Tatălui, Lucifer a plecat să împrăștie spiritul nemulțumirii printre îngeri” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 37).</p>

<i>David și Absalom</i>	<i>Dumnezeu și Satana</i>
<p>„Inima împăratului era aprinsă de dor după Absalom” (2 Samuel 14:1).</p>	<p>„În ceruri, Lucifer păcătuse în lumina prezenței lui Dumnezeu. Lui - ca nici unei alte ființe create - i-a fost descoperită dragostea lui Dumnezeu” (Hristos, <i>Lumina lumii</i>, pag. 761).</p>
<p>„Împăratul a zis lui Ioab: „... du-te dar, de adu înapoi pe tânărul Absalom.” „Ioab s-a sculat, a plecat în Gheșur, și a adus pe Absalom înapoi la Ierusalim” (2 Samuel 14:21,23). „Dar împăratul a zis: „Să se ducă în casa lui, și să nu-mi vadă fața.” Și Absalom s-a dus în casa lui, și n-a văzut fața împăratului” (2 Samuel 14:24). „David ... oricât de duios l-ar fi iubit pe frumosul și capabilul său fiu, a crezut că este necesar, ca o lecție atât pentru Absalom cât și pentru popor, să-și arate dezgustul față de o astfel de crimă” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 729). „Absalom a locuit doi ani la Ierusalim, fără să vadă fața împăratului” (2 Samuel 14:28). „În inima poporului, prințul era privit mai mult ca un erou decât ca un vinovat. Având avantajul acesta, el s-a hotărât să câștige inima poporului” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 729). Absalom - „ambitios, impulsiv și pătimaș” - a început „să nutrească timp de doi ani nemulțumiri pentru niște nedreptăți închipuite. Faptul că David i-a îngăduit să vină la Ierusalim, fără să-i permită să se prezinte înaintea lui, a atras simpatia poporului de partea lui” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 729). După doi ani „Împăratul a chemat pe Absalom, care a venit la el și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea lui. Împăratul a sărutat pe Absalom” (2 Samuel 14:33). „Prin influența lui Ioab, Absalom a primit îngăduința să vină în fața tatălui său; dar cu toată împăcarea exterioară, el și-a urmărit mai departe uneltirile primejdioase” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 729).</p>	<p>„Împăratul universului a adunat toate oștile cerești înaintea Sa, pentru ca în prezența lor să poată prezenta adevărata poziție a Fiului Său și să arate relația pe care El o promovează cu toate celelalte ființe create. Fiul lui Dumnezeu S-a așezat cu Tatăl pe tronul Acestuia și slava Celui veșnic, a Aceluia ce exista prin Sine Însuși, Îi cuprinse pe amândoi ... Plini de bucurie, îngerii au recunoscut supremația lui Hristos și s-au plecat înaintea Lui, manifestându-și astfel iubirea și adorarea lor. Lucifer s-a plecat împreună cu ei ... o iubire cu neputință de descris a mișcat întreaga lui ființă; sufletul său în armonie cu închinătorii lipsiți de păcat, s-a îndreptat plin de iubire spre Tatăl și Fiul ... dar în inima sa se dădea o luptă stranie, teribilă. Adevărul, dreptatea și credințioșia se luptau împotriva urii și geloziei. Pentru un timp, se părea că influența îngerilor buni îl câștigase de partea lor ... Dar, din cauza dorinței sale de mărire, mândria a pus iarăși stăpânire pe el. Dorința lui de supremație a reapărut și ura față de Hristos a fost iarăși nutrită” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 36).</p>
<p>„Aproape că și-a luat rangul de împărat, având care și cai și cincizeci de oameni care alergau înaintea lui” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 729). „După aceea, Absalom și-a pregătit care și cai, și cinci zeci de oameni care alergau înaintea lui. Se scula dis de dimineață, și stătea la marginea drumului la poartă. Și ori de câte ori avea cineva vreo neînțelegere și se ducea la împărat la judecată, Absalom îl chema și zicea: „Din ce cetate ești?” După ce-i răspundea: „Sunt din cutare seminție a lui Israel,” Absalom îi zicea: „Iată, pricina ta este bună și dreaptă; dar nimeni din partea împăratului nu te va asculta.” Absalom zicea: „De m-ar pune pe mine judecător în țară! Orice om care ar avea o neînțelegere și o judecată, ar veni la mine,</p>	<p>„Întâietatea și cinstea arătate față de Hristos, el (Satana) le-a declarat ca fiind un act de nedreptate atât față de sine, cât și față de toate oștile cerului, declarând că nu se va supune niciodată acestei restrângeri a drepturilor lui și ale lor. El nu va mai recunoaște autoritatea supremă a lui Hristos. Era hotărât să ceară să i se dea onoarea care i se cuvenea, luând conducerea tuturor acelor care aveau să-l urmeze; el a fâgăduit o nouă guvernare celor care aveau să intre în rândurile grupei sale, o conducere mai bună, sub care toți aveau să se bucure de libertate. Un mare număr de îngeri și-a exprimat intenția de a-l accepta să fie conducătorul lor. Încurajat de modul favorabil în care au fost primite avansurile sale, spera să-i câștige de</p>

<i>David și Absalom</i>	<i>Dumnezeu și Satana</i>
<p>și i-aș face dreptate.’ Și când se apropia cineva să se închine înaintea lui, el îi întindea mâna, îl apuca, și-l săruta. Absalom se purta așa cu toți aceia din Israel care se duceau la împărat să ceară dreptate. Și Absalom câștiga inima oamenilor lui Israel. (2 Samuel 15:1-6). „Absalom căuta în mod viclean să câștige favoarea poporului” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 729). „Prin istețimea sa, Absalom întorcea spre folosul său orice pricină de nemulțumire. Acest bărbat cu înfățișarea aleasă putea fi văzut la poarta cetății în fiecare zi, loc unde o mulțime de oameni, cu plângerile lor, așteptau să prezinte nedreptățile ce li se făceau pentru a se lua măsuri de îndreptare. Absalom se amesteca printre ei și le asculta plângerile, exprimându-și simpatia cu suferințele lor și regretul pentru incapacitatea guvernării” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 729). „Înfățișarea princiară pe care o luase Absalom era socotită de David ca o dovadă a intenției lui de a onora curtea - ca o expresie a bucuriei aduse de împăcare” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 730). „Întreținută de cuvintele viclene ale prințului, nemulțumirea față de guvernare se întindea cu repeziciune. Laude la adresa lui Absalom se auzeau de la toți. În general era privit ca moștenitorul împărăției; poporul îl privea cu mândrie, socotindu-l vrednic de situația aceea înaltă, și s-a trezit dorința ca el să ocupe tronul. „Absalom fura iubirea oamenilor lui Israel”” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 730).</p>	<p>partea lui pe toți îngerii, să devină deopotrivă cu Dumnezeu și să fie ascultat de oastea cerului” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 40). „Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului” (Apocalipsa 12:4).</p>
<p>„Absalom zicea: ‚De m-ar pune pe mine judecător în țară!’” (2 Samuel 15:4).</p>	<p>„Tu ziceai în inima ta: ‚Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt”” (Isaia 14:13-14).</p>
<p>„Mintea poporului fiind astfel pregătită pentru ceea ce urma să se întâmple, Absalom a trimis pe ascuns oameni aleși la toate semințiile ca să ia măsuri în vederea unei răscoale. Apoi, pentru a-și ascunde planurile de trădare, a îmbrăcat mantia devotamentului religios” (<i>Patriarhi și profeți</i>, pag. 730). „Absalom a zis împăratului: ‚Dă-mi voie să mă duc la Hebron să împlinesc o juruință pe care am făcut-o Domnului. Căci robul tău a făcut o juruință, când locuiam la Gheșur în Siria; și am zis: ‚Dacă mă va aduce Domnul înapoi la Ierusalim, voi da cinste Domnului”” (2 Samuel 15:7-8). „Conspirația ajunsese la împlinire. Fapta fățarnică cu care Absalom își încorona lucrarea</p>	<p>„Dumnezeu ar fi putut nimici pe Satana și pe cei ce-l simpatizau tot atât de ușor cum cineva poate arunca o pietricică pe pământ; dar El n-a făcut aceasta. Răzvrătirea nu trebuia să fie biruită prin forță. Puterea constrângătoare se află numai sub cârmuirea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de natura aceasta. Autoritatea Sa se bazează numai pe bunătate, milă și iubire, și prezentarea acestor principii reprezintă mijloacele ce trebuie folosite. Autoritatea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul și iubirea trebuie să fie puterea predominantă” (<i>Hristos, Lumina Lumii</i>, pag. 759).</p>

de până aici urmărea nu numai să închidă ochii împăratului, ci să sporească încrederea poporului și să-l împingă la răscoală împotriva împăratului ales de Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, pag. 730). „Două sute de oameni din Ierusalim, care fuseseră poftiți, au însoțit pe Absalom; și l-au însoțit în prostia lor, fără să știe nimic” (2 Samuel 15:11). „oamenii aceștia au mers cu Absalom, fără să-și dea seama că iubirea lor față de fiu avea să-i împingă la răscoală împotriva tatălui” (*Patriarhi și profeți*, pag. 730). „Ahitofel s-a unit cu conspiratorii, iar sprijinul dat de el lucrării lui Absalom a făcut ca izbânda să pară sigură, atrăgând sub steagul lui mulți bărbați cu influență din toate părțile țării. Când a sunat trâmbița pentru răscoală, iscoadele prințului din tot cuprinsul țării au răspândit vestea că Absalom s-a făcut împărat și s-a strâns mult popor la el” (*Patriarhi și profeți*, pag. 730).

„Între timp, vestea alarmantă a ajuns la Ierusalim, la împărat. David s-a trezit deodată, văzând că rebeliunea izbucnește chiar lângă tronul lui. Fiul lui - pe care îl iubea și în care își pusese încrederea - uneltise să-i ia coroana și, fără îndoială, chiar și viața” (*Patriarhi și profeți*, pag. 730).

„Absalom și-a adunat oștirea la Hebron, la o depărtare de numai treizeci de kilometri. Rebelii aveau să sosească curând la porțile Ierusalimului” (*Patriarhi și profeți*, pag. 731).

„Timp de mulți ani (David) a căutat să-și facă datoria ca slujitor credincios al lui Dumnezeu; el a muncit pentru înălțarea împărăției sale, și sub conducerea sa ea a ajuns la o tărie și prosperitate ca niciodată înainte. El a făcut provizi bogate de materiale pentru zidirea casei lui Dumnezeu; se va risipi acum munca lui de o viață? Aveau oare să treacă rezultatul anilor de trudă, lucrarea de geniu și devoțiune, ca om de stat, în mâna fiului său nesăbuit și trădător, care nu urmărea nici slava lui Dumnezeu nici binele lui Israel?” (*Conflict and Courage*, pag. 182).

„Din palatul său David și-a privit capitala - ,frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ ... cetatea Marelui Împărat’ (Psalmul 48:2). Se cutremura la gândul de a o expune la măcel și nimicire. Să cheme oare în ajutorul său pe supușii rămași credincioși tronului și să facă o încercare de a păstra capitala? Să îngăduie ca Ierusalimul să fie inundat de sânge? El a luat hotărârea. Grozăviile războiului nu trebuia să cadă asupra cetății alese. Va părăsi Ierusalimul și în felul

<i>David și Absalom</i>	<i>Dumnezeu și Satana</i>
acesta va pune la încercare credințioșii poporului său” (<i>Patriarhi și profeți</i> , pag. 731).	
„Țadoc era și el acolo, și cu el toți Leviții, ducând chivotul legământului lui Dumnezeu; și au așezat jos chivotul lui Dumnezeu, și Abiatar se suia, în timp ce tot poporul isprăvea de ieșit din cetate. Împăratul a zis lui Țadoc: ‚Du chivotul lui Dumnezeu înapoi în cetate. Dacă voi căpăta trecere înaintea Domnului, mă va aduce înapoi și mă va face să văd chivotul și locașul lui. Dar dacă va zice: ‚Nu-mi place de tine,‘ iată-mă, să facă ce va crede cu mine” (2 Samuel 15:24-26).	„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12:24).
„Și Absalom a intrat în Ierusalim” (2 Samuel 15:37). „Absalom și tot poporul, bărbații lui Israel, intraseră în Ierusalim” (2 Samuel 16:15). „Și Ahitofel a zis lui Absalom: ‚Intră la țiitoarele pe care le-a lăsat tatăl tău pentru paza casei; astfel, tot Israelul va ști că te-ai făcut urât tatălui tău, și mâinile tuturor celor ce sunt cu tine se vor întări.‘ Au întins un cort pentru Absalom pe acoperiș, și Absalom a intrat la țiitoarele tatălui său, în fața întregului Israel” (2 Samuel 16:21-22).	„Prin mulțimea nelegiurilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte” (Ezechiel 28:18). „Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește ‚Dumnezeu,‘ sau de ce este vrednic de închinare” „se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4). „Vrăjmașul a pustiit totul în locașul Tău cel sfânt. Protivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău; și-au pus semnele lor drept semne. Parcă erau niște oameni, care ridică toporul într-o pădure deasă: în curând au sfărâmat toate podoabele săpate, cu lovituri de securi și ciocane. Au pus foc sfântului Tău locaș; au dărâmat și au pângărit locuința Numelui Tău. Ei ziceau în inima lor: ‚Să-i prăpădim pe toți!‘ Au ars toate locurile sfinte din țară. Semnele noastre nu le mai vedem; ... locurile dosnice din țară sunt pline de bârloage de tâlhari” (Psalmul 74:3-9,20).
„Și de acolo a ieșit un om din familia și din casa lui Saul, numit Șimei, fiul lui Ghera. El înainta blestemând, și a aruncat cu pietre după David și după toți slujitorii împăratului David, în timp ce tot poporul și toți vitejii stăteau la dreapta și la stânga împăratului. Șimei vorbea astfel când blestema: ‚Du-te, du-te, om al sângeului, om rău! Domnul face să cadă asupra ta pedeapsa pentru tot sângele casei lui Saul, al cărui scaun de domnie l-ai luat, și Domnul a dat împărăția în mâinile fiului tău Absalom; și iată-te nenorocit, căci ești un om al sângeului!‘” „Șimei mergea pe coasta muntelui, în dreptul lui David, și mergând, blestema, arunca cu pietre împotriva lui, și vântura praf” (2 Samuel 16:5-8,13).	„(Satana) Îl acuză pe Creator de căderea primilor noștri părinți, cu toate nenorocirile care au rezultat, determinându-i pe oameni să-L privească pe Dumnezeu ca autor al păcatului, suferinței și morții” (<i>Hristos, Lumina lumii</i> , pag. 24).
„Atunci Abișai, fiul Țeruei, a zis împăratului: ‚Pentru ce bleastă acest câine mort pe domnul meu împăratul? Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul.‘ Dar împăratul a zis: ‚Ce aveți voi cu	„Principiile Domnului nu sunt de natura aceasta” (<i>Hristos, Lumina Lumii</i> , pag. 759).

<i>David și Absalom</i>	<i>Dumnezeu și Satana</i>
<p>mine, fiii Țeruei? Dacă bleastă, înseamnă că Domnul i-a zis: ‚Bleastă pe David!‘ Cine-i va zice dar: ‚Pentru ce faci așa?’” (2 Samuel 16:9-10).</p>	
<p>„David ajunsese la Mahanaim, când a trecut Absalom Iordanul, însoțit de toți bărbații lui Israel. Absalom a pus pe Amasa în fruntea oștirii ... Israel și Absalom au tăbărat în țara Galaadului” (2 Samuel 17:24-26).</p>	<p>„Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită” (Apocalipsa 20:7-9).</p>
<p>„David a numărat poporul care era cu el, și a pus peste ei căpetenii peste mii și căpetenii peste sute. A pus o treime din popor sub porunca lui Ioab, o treime sub Abișai, fiul Țeruei, fratele lui Ioab, și o treime sub Itai din Gat. Și împăratul a stat lângă poartă, în timp ce tot poporul ieșea cu sutele și miile” (2 Samuel 18:1-2,4).</p>	<p>„Am dat poruncă sfintei Mele oștiri’ - zice Domnul - ‚am chemat pe vitejii Mei la judecata mâniei Mele, pe cei ce se bucură de mărimea Mea.’ Un vuiet se aude pe munți, ca vuietul de popor mult; se aude o zarvă de împărății, de neamuri adunate. Domnul oștirilor Își cercetează oastea care va da lupta” (Isaia 13:3-4). Dumnezeu împăratul Își adună oștile. „Poporul Tău este plin de înflăcărare, când Îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua” (Psalmul 110:3). „Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști supt steagurile lor?” (Cântarea Cântărilor 6:10).</p>
<p>„Și împăratul a zis poporului: ‚Vreau să ies și eu împreună cu voi.’ Dar poporul a zis: ‚Să nu ieși! Căci dacă vom lua-o la fugă, luarea aminte nu se va îndrepta asupra noastră; și când vor cădea jumătate din noi, nu vor lua seama la noi; dar tu ești ca zece mii dintre noi, și acum este mai bine să ne vii în ajutor din cetate.’ Împăratul le-a răspuns: ‚Voi face ce credeți că este mai bine” (2 Samuel 18:2-4).</p>	<p>„Voi tăbărî în jurul Casei Mele, ca s-o apăr împotriva unei oștiri, împotriva celor ce se duc și vin, și nu va mai trece asupritorul peste ei, căci acum Mă uit cu ochii Mei” (Zaharia 9:8).</p>
<p>„Poporul a ieșit în câmp înaintea lui Israel, și bătălia a avut loc în pădurea lui Efraim. Acolo, poporul lui Israel a fost bătut de slujitorii lui David, și a fost o mare înfrângere în ziua aceea, ca douăzeci de mii de oameni. Lupta s-a întins pe tot ținutul, și pădurea a mâncat mai mult popor în ziua aceea decât a mâncat sabia” (2 Samuel 18:6-8).</p>	<p>„În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărății pământului” (Isaia 24:21). „Toată oștirea cerurilor piere, cerurile sunt făcute sul ca o carte, și toată oștirea lor cade, cum cade frunza de viță, cum cade frunza de smochin” (Isaia 34:4). „Căci Domnul este mâniat pe toate neamurile, și plin de urgie pe toată oștirea lor: El le nimicește cu desăvârșire, le măcelărește de tot” (Isaia 34:2). „Domnul face să tune glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare, și cel ce împlinește cuvântul este puternic. Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată: cine o poate suferi?” (Ioel 2:11)</p>

<i>David și Absalom</i>	<i>Dumnezeu și Satana</i>
<p>„Absalom s-a pomenit în fața oamenilor lui David. Era călare pe un catâr. Catârul a pătruns sub ramurile încâlcite ale unui mare stejar, și capul lui Absalom s-a prins de stejar; a rămas astfel spânzurat între cer și pământ, și catârul care era sub el a trecut înainte. Un om, văzând lucrul acesta, a venit și a spus lui Ioab: 'Iată, am văzut pe Absalom spânzurat de un stejar.' Și Ioab a zis omului care i-a adus știrea aceasta: 'L-ai văzut! De ce dar nu l-ai tăiat pe loc?'" (2 Samuel 18:9-11). „Ioab a zis: ‚Nu voi zăbovi atâta cu tine!‘ Și a luat trei săgeți în mână, și le-a înfipt în inima lui Absalom, care era încă plin de viață în mijlocul stejarului. Zece tineri, care duceau armele lui Ioab, au înconjurat pe Absalom, l-au lovit și l-au omorât” (2 Samuel 18:14-15).</p>	<p>„Vei mai zice tu atunci în fața ucigașului tău: ‚Sunt Dumnezeu,‘ măcar că ești om și nu Dumnezeu, sub mâna celui ce te va ucide? Vei muri de moartea celor netăiați împrejur, de mâna străinilor! (Ezechiel 28:9-10).</p>
<p>„Au luat pe Absalom, l-au aruncat într-o groapă mare din mijlocul pădurii, și au pus peste el o grămadă foarte mare de pietre” (2 Samuel 18:17).</p>	<p>„Toți împărații neamurilor, da, toți, se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită, ca o pradă luată de la niște oameni uciși cu lovituri de sabie, și aruncată pe pietrele unei gropi, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul. Nu se va mai vorbi niciodată de neamul celor răi” (Isaia 14.18-20).</p>

„Absalom, propriul său fiu pe care-l iubea mai presus de toți ceilalți fii ai săi, s-a răzvrătit împotriva lui. Prin frumusețea sa remarcabilă, maniere cuceritoare, și aparentă bunătate, în mod șiret el a furat inima poporului. El nu avea bunăvoință a inimii, dar era ambițios și, așa cum s-a văzut din purtarea sa, s-a folosit de intrigă și crimă pentru a obține împărăția. El a răspuns dragostei tatălui său încercând să-i ia viața. Adepții săi l-au proclamat împărat la Hebron, iar el i-a condus în urmărirea tatălui său. Dar a fost învins și omorât” (*Spiritual Gifts*, volumul 4a, pag. 89).

Mahanaim: cetatea de scăpare

Am văzut că, atunci când a fost atacat de Absalom, David a fugit de la Ierusalim și s-a refugiat în cetatea Mahanaim. În Biblie, cetatea Mahanaim este strâns împletită cu marea luptă dintre Hristos și Satana, cu marea controversă din jurul caracterului lui Dumnezeu. Pentru a înțelege mai bine acest subiect vom studia situația cetății Mahanaim:

Semnificația numelui Mahanaim:

„Iacov și-a văzut de drum; și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut, Iacov a zis: ‚Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!‘ De aceea a pus locului acela numele Mahanaim (Două tabere)” (Geneza 32:1-2, Cornilescu revizuit).

„Din nou Domnul i-a dat lui Iacov o dovadă a ocrotirii divine. În timp ce mergea spre sud de muntele Galaad, două oștiri de îngeri îl însoțeau mergând în fața și în spatele său, înaintând odată cu ai lui, pentru protejarea lor. Iacov își reaminti de visul avut cu mult timp în urmă la Betel, și inima sa împovărată se simți mai ușurată de faptul că solii cerești, care îi aduseseră nădejde și curaj la fuga sa din Canaan, aveau să fie acum păzitorii întoarcerii sale. Și el a zis: ‚Aceasta este oștirea lui Dumnezeu! De aceea a pus locului acela

numele Mahanaim' ,două oștiri, sau ,tabere”” (*Patriarhi și profeți*, pag. 195).
În ebraică „Machanaïm” înseamnă „două tabere.”

După cucerirea Canaanului, Mahanaim este desemnată ca cetate de scăpare:
„Din seminția lui Gad: cetatea de scăpare pentru ucigași ... Mahanaim și împrejurimile lui” (Iosua 21:38).

Cetatea de scăpare este loc de refugiu pentru ucigași, în cazul omorurilor involuntare:

„Cine va lovi pe altul cu o lovitură de moarte, să fie pedepsit cu moartea. Dacă nu i-a întins lațuri, și dacă Dumnezeu l-a făcut să-i cadă în mână, îți voi hotărî un loc unde va putea să fugă” (Exod 21:12-13).

„Dar dacă un om împinge pe aproapele lui fără veste și nu din vrăjmășie, sau dacă aruncă ceva asupra lui fără să-l fi pândit, sau dacă aruncă asupra lui din nebăgare de seamă o piatră care-i poate pricinui moartea, și moare, fără să-l urască și fără să caute să-i facă rău ...” (Numeri 35:22-23).

Procedura în cazul unui omor involuntar era următoarea:

Ucigașul fugea la intrarea porții cetății de scăpare și acolo relata bătrânilor cetății circumstanțele omorului. Aceștia îl primeau în cetate și convocau adunarea. Avea loc un proces, o judecată în care adunarea îl declarat nevinovat pe ucigaș și îi oferea protecție în cetate: „Ucigașul să fugă într-una din aceste cetăți, să se oprească la intrarea porții cetății, și să spună întâmplarea lui bătrânilor cetății aceleia; ei să-l primească la ei în cetate, și să-i dea o locuință, ca să locuiască împreună cu ei. Dacă răzbunătorul sângelui îl va urmări, ei să nu dea pe ucigaș în mâinile lui; căci fără să vrea a omorât pe aproapele lui, și fără să-i fi fost vrăjmaș mai înainte. El să rămână în cetatea aceasta până se va înfățișa înaintea adunării ca să fie judecat, până la moartea marelui preot care va fi atunci în slujbă” (Iosua 20:4-6).

„Adunarea” este cea care pronunță judecata definitivă:

„El să rămână în cetatea aceasta până se va înfățișa înaintea adunării ca să fie judecat” (Iosua 20:6).

„Iată legile după care va judeca adunarea între cel ce l-a lovit și răzbunătorul sângelui” (Numeri 35:24).

„Aceste cetăți să vă slujească drept cetăți de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui, pentru ca ucigașul să nu fie omorât înainte de a se înfățișa în fața adunării ca să fie judecat” (Numeri 35:12).

„Adunarea va izbăvi pe ucigaș din mâna răzbunătorului sângelui, și-l va face să se întoarcă în cetatea de scăpare unde fugise” (Numeri 35:25).

„Acestea au fost cetățile hotărâte pentru toți copiii lui Israel și pentru străinul care locuiește în mijlocul lor, pentru ca cel ce va ucide pe cineva fără voie să poată fugi în ele, și să nu moară ucis de mâna răzbunătorului sângelui, înainte de a se înfățișa înaintea adunării” (Iosua 20:9).

Ucigașul achitat de vină trebuie să rămână în cetatea de refugiu până la moartea marelui preot, apoi se poate întoarce la moștenirea lui:

„El să rămână în cetatea aceasta ... până la moartea marelui preot care va fi atunci în slujbă. Atunci, ucigașul să se întoarcă și să intre iarăși în cetatea și în casa lui, în cetatea de unde fugise” (Iosua 20:6).

„Căci ucigașul trebuia să locuiască în cetatea lui de scăpare până la moartea marelui preot; și după moartea marelui preot, putea să se întoarcă la moșia lui” (Numeri 35:28).

„Să locuiască acolo până la moartea marelui preot care este uns cu untdelemn sfânt” (Numeri 35:25).

Capitolul 6

Marea controversă dintre Dumnezeu și Păcat, de la origini până la încheierea ei

Creațiunea: „Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice”

Când întinderile cerești nesfârșite cu locuitorii lor au ieșit din mâna Părintelui ceresc, o singură vibrație de armonie și fericire străbătea prin creațiunea cea imensă. De la Acela care a creat toate se revărsa viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. Proaspăt modelați după imaginația divină, fiecare copil al lui Dumnezeu era țesut în pânza Artistului ceresc. Prin nervurile acestei pânze curgea viața, lumina, dragostea, fericirea, cunoștința și părtășia. De la tronul universului izvoare de har și slavă țâșneau din Cuvânt și udau inima roditoare a heruvimului ocrotitor și apoi mai departe fiecare sămânță de pe câmpia universului. Creaturile umblau în lumină și primeau din plinătatea Lui har după har, privind slava Singurului care era „în sânul Tatălui.” „Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură” (Efeseni 4:16) își primea creșterea spre „măsura deplină a staturii lui Hristos” și se zidea în dragoste. Heruvimul ocrotitor, fiul lui Dumnezeu, izbucnea în cântări de adorare în fața Aceluia „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Coloseni 2:3). Purtătorul de lumină umbla în mijlocul pietrelor scânteietoare și a flăcărilor veșnice ale sfințeniei Creatorului Său. „Fiii lui Dumnezeu” (Iov 1:6) erau părtășii de natură divină, reflectând în mii de fațete dumnezeirea Părintelui ceresc. Cel Atotștiutor dezvăluia comoara cunoștinței și, în cunoașterea Părintelui ceresc, unii erau „cap,” alții „ochi,” „ureche,” sau „mână.” „Hrana tare” „cuvântul despre neprihănire” (Evrei 5:13-14) și Lege era frânt fiilor lui Dumnezeu adunați la masa Tatălui. În explicații directe, jocuri, imagini, simboluri și pilde, după cum putea fiecare să priceapă, adevărul era fasonat, modelat și dat fiecăruia. Tatăl Însuși Se dădea pe Sine fiecăruia. „Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 161). Lecția pe care urmau s-o învețe creaturile cerești era „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27) pentru ca „Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15:28). Creatorul și creatura urmau să fie una, ei „doi ... un singur trup” (Efeseni 5:31-32). Heruvimul ocrotitor și frații lui urmau să fie înălțați și primiți în Sânul Dumnezeirii, în Sfatul Divin. Tronul era deschis, „lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea” dumnezeirii desfășurată înaintea lor.

Răzvrătirea lui Lucifer: „Și în cer s-a făcut un război” (Apocalipsa 12:7)

Când în inima universului a apărut un intrus, ceva misterios și inexplicabil, „pentru a cărui existență nu se poate găsi nici un motiv” Dumnezeu, în preștiința Lui, a înțeles că, pentru El, a început sfârșitul. Undeva, aruncată în brazdă, sămânța morții sta gata să germineze. Ochiul divin a privit cu îngrijorare minuscula sămânță care avea să se lățească și să cutremure Tronul divin. Familia divină a urmărit cu interes minusculul punct negru, de dimensiuni microscopice, scăpând percepției celorlalți, care va înjunghia Mielul lui Dumnezeu. Micuțul punct negru, în dezvoltarea lui spectaculoasă, s-a înălțat până la oștirea cerului să doboare la pământ o parte din stele și să surpe locul locașului Său cel sfânt (Daniel 8:10-11). Și Domnul, în confruntarea cu păcatul, Și-a întins ocrotitor aripile protectoare asupra creațiunii, strângându-și copiii precum „găina puii supt aripi” (Matei 23:37).

Mintea unuia din fiii lui Dumnezeu a devenit solul în care a încolțit un principiu opus Legii iubirii, care este legea vieții pentru pământ și cer. Lucifer a cultivat cu hotărâre bobul înălțării de sine și, în mândria lui, a crezut că a găsit o altă cale spre tronul divin. Perspectiva era fascinantă: toți sunt dumnezei și dacă se vor elibera de stăpânirea Celui ce locuia în ei, vor ajunge și ei ca Cel Prea Înalt. Lucifer n-avea răbdare să crească până la înălțimea necesară primirii în Sfatul Divin. De ce nu acum? De ce legea vieții pentru univers este legea jertfirii de sine? El va plonja în libertate. El nu se va mai supune scopului lui Dumnezeu

din veacuri veșnice. La o parte cu limitările! Piciorul lui nu se va mai împiedica în îngrădiri! El se va sui în cer, pe vârful norilor, va șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei, își va ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, va fi ca Cel Prea Înalt. El va aduce libertate pentru toți. Legea slujirii sinelui, a ființei descătușate va aduce un univers mai bun, o guvernare mai bună. Iar el va fi acolo, în frunte, iubit și adorat de îngeri frumoși și liberi. Sub aripile sale scânteietoare, împlinirea deplină a ființei va fi realizarea supremă. Vor zbura pe culmile amețitoare ale libertății, vor respira aerul tare al înălțimilor. Mințile se vor deschide și totul va fi posibil. El va sorbi din cupa vieții veșnice. Va avea viață în sine, mâna sa va crea și va modela lumile.

Când heruvimul ocrotitor s-a lăsat cuprins patima mândriei, dragostea lui Dumnezeu s-a înflăcărat și mai mult și s-a prins de fiul iubit. Dar balsamul dragostei a fost refuzat, iar purtătorul de lumină a devenit purtătorul infecției letale. Acum sămânța morții amenința să se răspândească în domeniile spațiului fără sfârșit.

Dumnezeu era fântâna vieții ce adăpa întregul univers; despărțirea de El era moarte și întuneric, abis și neant. Tatăl și-a avertizat copiii: „Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” „Pentru ce vreți voi să pieriți?” Dar avertizarea plină de dragoste a Părintelui a fost pervertită. Lucifer i-a amăgit pe îngeri, otrăvindu-le mințile: Dumnezeu ne amenință că dacă vom pleca de lângă El, ne va omorî. Neîncrederea, îndoiala și nesiguranța au tulburat liniștea ființelor și pacea universului. Fiul și-a ponegriț Tatăl. Farmecul neasemuit al Părintelui a fost umbrit și atributele Lui încântătoare îngroșate cu tușe întunecate. Tatăl a fost văzut ca aspru, sever, tiran, necruțător. Dătătorul vieții a fost privit ca Nimicitorul. Nemulțumiți, copiii răzvrățiți erau gata să părăsească Izvorul vieții și plece în căutarea unei vieți fără „constrângerile Legii.”

„Lucifer fusese un heruvim ocrotitor. El stătuse în lumina prezenței lui Dumnezeu. Dintre toate ființele create, fusese pe treapta cea mai înaltă, având un rol proeminent în a descoperi universului planurile lui Dumnezeu. După ce a păcătuit, puterea sa de a înșela a fost cu atât mai amăgitoare și descoperirea caracterului său cu atât mai dificilă datorită poziției sale înalte pe care o avusese la Tatăl.

Dumnezeu ar fi putut nimici pe Satana și pe cei ce-l simpatizau tot atât de ușor cum cineva poate arunca o pietricică pe pământ; dar El n-a făcut aceasta. Răzvrătirea nu trebuia să fie biruită prin forță. Puterea constrângătoare se află numai sub cârmuirea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de natura aceasta. Autoritatea Sa se bazează numai pe bunătate, milă și iubire și prezentarea acestor principii reprezintă mijloacele ce trebuie folosite. Cârmuirea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul și iubirea trebuie să fie puterea predominantă.

A fost planul lui Dumnezeu acela ca lucrurile să fie puse pe o temelie de veșnică siguranță, iar în consfătuirile din cer se hotărâse ca să i se dea *timp* lui Satana pentru a-și dezvolta principiile care stăteau la temelia sistemului său de cârmuire. El susținuse că acestea sunt superioare principiilor lui Dumnezeu. S-a dat *timp* pentru ca principiile lui Satana să fie puse în aplicare, ca ele să poată fi văzute de universul ceresc” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 758-759). Dar *timp* nu era pentru că moartea sta gata-gata să se prăvălească asupra lui Satana. În această urgență cosmică, singurul mod în care putea să se dea timp, când timp nu era, a fost acela de a-l crea. Veșnicia urma să fie frântă, întreruptă de clipa efemeră, trecătoare. „Eu Sunt” urma să aibă un trecut. „Timpul” era îngemănat cu testamentul ceresc. „Timpul” impunea deschiderea testamentului lui Dumnezeu. Iar testamentul, moartea Testamentarului. Din veșniciei Dumnezeu i-a avut în vedere pe moștenitorii Săi „de la serafimul luminos și sfânt până la om.” Înainte să existe vreo ființă creată, Dumnezeu cunoștea prețul libertății. El știa că avea să moară. Dar El a ținut ca după moartea Lui, copiii Săi să primească „moștenirea.”

Moartea Cuvântului - Pilda lui Avraam:

„Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești ...
și adu-l ardere de tot” (Geneza 22:2)

Prin Satana „a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea.” Lucifer și ai lui păcătuiseră. În nebunia lor erau gata să se despartă de Sursa vieții. Moartea sta să-i înghită. Abisul morții era sub picioarele lor. Coșmarul oricărui părinte sta gata să se întâmple. Tatăl urma să-și piardă copiii. Fiii și prietenii Săi urmau să piară. „În ceruri, Lucifer păcătuisese în lumina prezenței lui Dumnezeu. Lui - ca nici unei alte ființe create - i-a fost descoperită dragostea lui Dumnezeu” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 761). În ceruri adevărul era că „nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Modul suprem în care lui Lucifer „ca nici unei alte ființe create” avea să-i fie descoperită dragostea lui Dumnezeu avea să fie cel al jertfirii de Sine. Urma să se întâmple ceva de neînțeles care va răvăși Sânul Dumnezeirii. Dar îngerii n-aveau cum să priceapă acum. Inexistența, moartea, nimicirea erau de neconceput în universul pulsând de viață al lui Dumnezeu. „A fi sau a nu fi” nu putea intra în mintea lor. Era de negândit. „A fi sau a nu fi” frământa doar sânul Familiei divine, amenința doar Persoanele divine. Părintele sau copiii?

În sfatul divin hotărârea a fost luată. Nimicirea a căzut ca un trăsnet. Sânul Dumnezeirii a fost zguduit, răvășit din temelii. Moartea a cutremurat Tronul divin.

Dumnezeu dorea însă să descopere adevărul. Momentul de răscruce care a schimbat creațiunea trebuia făcut cunoscut. „Taina ascunsă din veacuri” (Efeseni 3:9-11, 4-6; 1:9-11; Romani 16:25) trebuia descoperită. „Înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă” (1 Corinteni 2:7-9) trebuia explicată. Dar slava orbitoare a jertfei nu putea fi arătată în toată splendoarea ei ochilor muritori ai ființelor cerești. „Nebunia lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:25) trebuia modelată să intre în formele înțelepciunii îngerești. Adevărul trebuia fasonat pe mintea inteligențelor cerești. Marama urma să fie câte puțin ridicată. Dumnezeu a fost nevoit să închidă adevărul în pilde și să desfășoare ghemul pildelor înaintea minților îngerești. Numai așa credința îngerilor putea fi confirmată, dovada credinței lor făcută palpabilă.

Demonstrația cea mai clară a morții Celei de-A Doua Persoane a Dumnezeirii avea să fie conținută în sâmbure în întâmplarea lui Avraam de pe muntele Moria, când a trebuit să-și jertfească fiul iubit. Domnul a dorit cu ardoare să poată face din Avraam „o privesc pentru lume, îngeri și oameni” (1 Corinteni 4:9) și să ofere universului spectator Pilda lui Avraam. Dar, după ani de așteptare și suferință divină, când pilda urma să fie jucată, Domnul a trebuit să biruie necredința celui ce era „prietenul lui Dumnezeu” (Iacob 2:23). Eroul principal, Avraam aducea mereu pe scenă figuranți care nu-și aveau locul în pildă: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” (Geneza 17:18) și „roaba Agar.” Până când în cele din urmă bătrânul este gata. Reflectoarele cerești erau îndreptate acum asupra lui. Pilda sta gata să fie jucată!

Acum Avraam era Dumnezeu. „Tatăl celor credincioși” avea să fie chemat la o experiență prin care să i se descopere jertfa pe care a făcut-o Tatăl, dând pe Fiul Său. Lui Avraam „i s-a dat privilegiul să întrezărească jertfa divină pentru păcat. În propria sa experiență, el a trăit o exemplificare a acestui sacrificiu, când a primit porunca: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac... și adu-l ardere de tot” (Geneza 22:2) ... Prin această încercare grozavă a trebuit să treacă Avraam, ca ... să-și dea seama de marea iubire a lui Dumnezeu pentru lume - atât de mare încât pentru a o ridica din degradarea ei, a dat pe unicul Său Fiu la cea mai rușinoasă moarte.

Avraam a învățat de la Dumnezeu lecția cea mai măreață care a fost dată muritorilor ... i s-a arătat că, dând pe unicul Său Fiu spre a salva pe păcătoși de la ruina veșnică, Dumnezeu făcea un sacrificiu mare și minunat, mai presus de ce ar fi putut face vreun om” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 468-469). „Pe muntele Moria, Avraam fusese întrebat de fiul său: „Tată... unde este mielul pentru arderea de tot?” Tatăl a răspuns: „Fiule, Dumnezeu Însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot” (Geneza 22:7-8). În berbecul oferit providențial în locul lui Isaac, Avraam a văzut simbolul Aceluia care avea să moară pentru păcatele oamenilor” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 112).

„Jertfirea lui Isaac a fost plănuită de Dumnezeu pentru a prefigura jertfa Fiului Său. Isaac a fost un simbol al Fiului lui Dumnezeu care a fost oferit ca jertfă pentru păcatele lumii. Dumnezeu dorea să-l facă pe Avraam să înțeleagă evanghelia mântuirii omului; și pentru a face din adevăr un fapt concret și pentru

a pune la încercare credința lui, El i-a cerut lui Avraam să-l omoare pe fiul său iubit. Toată agonia pe care Avraam a îndurat-o în timpul acelei încercări întunecate și îngrozitoare avea ca scop să-l facă să înțeleagă mai profund planul răscumpărării omului căzut” (*The Youth's Instructor*, 1 martie 1900).

„Prin simboluri și făgăduințe Dumnezeu ,a propovăduit lui Avraam înainte de Evanghelie’ (Galateni 3:8, KJV). ... Berbecul adus ca jertfă în locul lui Isaac Îl reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu, care avea să fie jertfit în locul nostru. Când omul a fost dat morții din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, Tatăl, privind asupra Fiului Său, spuse păcătosului: ,Trăiește, am găsit un preț de răscumpărare.’

Pentru ca să imprime în mintea lui Avraam valoarea Evangheliei, cum și pentru a-i pune la probă credința, Dumnezeu îi poruncise să aducă jertfă pe fiul său. Chinul de moarte prin care el a trecut în timpul zilelor de teribilă încercare a fost îngăduit pentru ca el să poată înțelege, din propria sa experiență, ceva din măreția sacrificiului făcut de Dumnezeu cel veșnic pentru mântuirea omului. Nici o altă încercare nu i-ar fi pricinuit lui Avraam un astfel de chin sufletesc, cum a fost aducerea fiului său ca jertfă. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă unei morți chinuitoare, pline de ocară. Îngerilor, care erau martori la umilirea și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a îngăduit să intervină, ca în cazul lui Isaac. Nu a fost nici un glas care să strige: ,Destul.’ Pentru a salva neamul căzut, Împăratul slavei Și-a dat viața.

Sacrificiul cerut lui Avraam nu a fost numai pentru binele său și nici chiar numai spre folosul generațiilor viitoare; ci a fost de asemenea pentru învățătura ființelor lipsite de păcat din cer și din celelalte lumi. Câmpul luptei dintre Hristos și Satana - câmp în care se aduce la îndeplinire Planul de Mântuire - este Manualul întregului Univers. ... Dumnezeu dorea ... să facă mai clar Planul de Mântuire înaintea lor.

Ființe cerești au fost martore la scena punerii la probă a credinței lui Avraam și a supunerii lui Isaac. ... Porunca dată lui Avraam cerea sacrificiul cel mai chinuitor. Întregul cer privi cu uimire și admirație ascultarea neșovăitoare a lui Avraam. Tot cerul a prețuit credințioșia lui. Acuzațiile lui Satana au fost dovedite ca fiind false ...

Fusese greu chiar și pentru îngeri să pătrundă înțelesul adânc al tainei mântuirii - să înțeleagă faptul că Fiul lui Dumnezeu, Comandantul cerului, trebuia să moară pentru omul vinovat. Când lui Avraam i-a fost dată porunca de a aduce ca jertfă pe fiul său, aceasta a trezit interesul ființelor cerești. Cu un viu interes, ele au urmărit fiecare pas în aducerea la îndeplinire a acestei porunci. Când, la întrebarea lui Isaac: ,Unde este mielul pentru arderea de tot?’, Avraam a răspuns: ,Domnul Însuși va purta de grijă de miel’ și când mâna tatălui a fost oprită în momentul în care era gata să înjunghie pe fiul său, și berbecul de care Se îngrijise Dumnezeu a fost adus ca jertfă în locul lui Isaac - s-a revărsat atunci lumină asupra tainei mântuirii și chiar îngerii au înțeles mult mai clar hotărârea minunată pe care Dumnezeu o luase pentru mântuirea omului” (*Patriarhi și profeți*, pag. 154, 155).

„Avraam a văzut atunci ,un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș’ și, luând imediat noua victimă, a adus-o ca ,ardere de tot în locul fiului său.’ În bucuria și recunoștința sa, Avraam a dat un nume nou acelui loc sfânt ,Iehova-iire,’ ,la muntele unde Domnul va purta de grijă’ (Geneza 22:13-14)” (*Patriarhi și profeți*, pag. 153). Pe „locul acesta, memorabil pentru că aici zidise Avraam altarul pentru jertfirea fiului său,” mai târziu, mielul adus ca ardere de tot de David a îndepărtat urgia de la popor, când împăratul a făcut numărătoarea poporului și tot aici fumul arderii de tot se ridica încontinuu spre cer pentru popor în templul ridicat de Solomon (*Patriarhi și Profeți*, pag. 748).

Dar, de fapt, ce s-a întâmplat atunci când Lucifer s-a răzvrătit? El și îngerii lui păcătuiseră și asupra lor sta gata să cadă urgia morții, urgia nimicirii veșnice. Urmarea păcatului, moartea, era gata să se prăbușească asupra celor răzvrățiți. Dar „Imediat ce a apărut păcatul a existat un Mântuitor.” „Înainte de a se fi așezat temeliiile pământului, Tatăl și Fiul ... Își strânseseră mâinile într-un solemn legământ” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 834). Fiul lui Dumnezeu urma să se așeze „între cei morți și între cei vii.” Urma criza de la „Muntele unde Domnul va purta de grijă,” de la „Muntele Dumnezeilor de la miazănoapte.” Cuvântul, A Doua Persoană a Dumnezeirii, avea să fie adusă ca ardere de tot. „Muntele Dumnezeilor de la miazănoapte” avea să devină altar. Altarul avea să fie stropit cu sânge. Sângele avea să cadă pe „Muntele unde Domnul va purta de grijă.”

„Avraam” dorea ca nimeni să nu fie martor la scena despărțirii. El porunci slujitorilor Săi să rămână pe loc (*Patriarhi și profeți*, pag. 152). Dumnezeu n-a făcut o reuniune universală, nu i-a chemat pe locuitorii corturilor Sale: „Veniți să vedeți moartea Fiului Meu,” ci le-a spus slujitorilor Săi: „rămâneți aici ... Eu și băiatul ne vom duce până acolo” (Geneza 22:5). Urma să aibă loc unul dintre acele lucruri pe care „ochiul

nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit,” și la inima creaturilor „nu s-au suit,” căci „așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Tatăl, în modestia caracterului și în durerea Lui, Își trăia învățătura: „Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, ... Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns” (Matei 6:2-4). Totul urma să se petreacă „în ascuns,” în intimitatea „Familiei,” căci îngerii, „slujitori” Lui (Geneza 22:5), nu puteau înțelege acum ce este moartea. Ei urmau să priceapă „după aceea” (Ioan 13:7). „Bătrânul” și „Fiul” urcau tăcuți Unul lângă Altul. „Și au mers astfel amândoi împreună” (Geneza 22:6,8). „Isaac” nu se împotrivi. „El ar fi putut să scape de ceea ce-l aștepta, dacă ar fi ales să facă așa; bătrânul paralizat de durere, istovit de lupta celor trei zile îngrozitoare, nu s-ar fi putut împotrivi voinței tânărului plin de vigoare. Dar Isaac ... când planul lui Dumnezeu i-a fost descoperit, a dat pe față o supunere plină de bunăvoință. El era părtaș al credinței lui Avraam și își dădu seama că era onorat prin faptul că era chemat să-și dea viața ca jertfă pentru Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, pag. 152). „Apoi au fost rostite ultimele cuvinte pline de iubire, s-au vărsate ultimele lacrimi și avu loc ultima îmbrățișare” (*Patriarhi și profeți*, pag. 152). Jertfa este gata să fie adusă. „Avraam” a întins mâna și a luat cuțitul, ca să înjunghie pe Fiul Său (Geneza 22:10). „Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă unei morți chinuitoare, pline de ocară ... Nu a fost nici un glas care să strige: ‚Destul.’ Pentru a salva neamul căzut, Împăratul slavei Și-a dat viața” (*Patriarhi și profeți*, pag. 154).¹⁵ Nu s-a găsit nici o mână care să oprească „cuțitul,” nu s-a auzit nici un glas care să zică: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nici un rău,” n-a behăit nici un „berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș,” nu s-a găsit nici un preț de răscumpărare pentru Cel dat morții. Bătrânul a trebuit să meargă până la capăt. Singur în durerea Lui neștiută!

Mielul „a fost înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8). Arderea de tot a fost adusă. Fiul a fost înjunghiat, jupuit, tăiat în bucăți și ars pe altar. Capul I-a fost despiciat cu unghia, aripile frânte, gușa scoasă, a fost stors de sânge și ars. Sângele I-a fost stropit pe „altar.” Cenușa I-a fost scoasă afară din „tabără.” Departe de lumea celor vii. Bobul a căzut la pământ și a murit ca să aducă multă roadă (Ioan 12:24).

Heruvimul ocrotitor și îngerii lui păcătuiseră și fuseseră pe pragul morții. Hăul morții stătuse gata să-i înghită. Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară” ci să aibă viața veșnică. Fiul lui Dumnezeu „S-a așezat între cei morți și între cei vii, și urgia a încetat.” Un nou suflu de viață a intrat în univers.

„Acolo unde este un testament, trebuie neapărat să intervină moartea celui care l-a făcut, pentru că un testament capătă putere după moarte, n-are nici o putere cât timp trăiește cel care l-a făcut” (Evrei 9:16). Acum putea fi deschis testamentul lui Dumnezeu. Moștenitorii, „de la serafimul luminos și sfânt până la om,” puteau să-și primească „moștenirea.”

Urcând pe munte, „Avraam” a crezut și lucrul acesta I S-a „socotit ca neprihănire” (Geneza 15:6). Astfel, în fața universului spectator „Bătrânul” avea să fie declarat drept și neprihănit. Dumnezeu avea să fie justificat. Credința Lui „Avraam” s-a manifestat prin faptele Lui. „Avraam, părintele nostru, n-a fost El socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe Fiul său ‚Isaac’ jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele Lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită” (Iacob 2:21-22). Astfel „Avraam’ a crezut și aceasta I s-a socotit ca neprihănire” (Romani 4:3). În credința Lui, Bătrânul aștepta să vină ziua când va fi socotit drept și neprihănit, când orice limbă, din ceruri și de pe pământ, va declara: „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!” (Apocalipsa 15:3); „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești Sfânt” (Apocalipsa 16:5). „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” (Apocalipsa 4:8). Prin credință, Bătrânul a fost biruitor. Iar „Cel Neprihănit va trăi prin credința lui” (Habacuc 2:4). Credința lui Dumnezeu era „hypostatis despre lucrurile nădăjduite, o dovadă despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Iar testamentul dovada despre lucrurile petrecute în sânul Familiei divine.

Când prietenul lui Dumnezeu, Avraam, locuitorul corturilor, a trebuit să-și jertfească fiul „el nu murmură împotriva lui Dumnezeu, ci își îmbărbătă sufletul ... Apoi credința repetă iarăși făgăduința: ‚Numai din Isaac va ieși o sămânță’ (Geneza 21:12), o sămânță tot așa de numeroasă ca și boabele de nisip de pe țărmul mării. Isaac era fiul unei minuni și nu putea oare puterea care i-a dat viață să i-o redea? Privind dincolo de ceea ce se vedea, Avraam se agăță de cuvântul lui Dumnezeu, „căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți” (Evrei 11:19)” (*Patriarhi și profeți*, pag. 151). Când Fiul lui Dumnezeu

a murit pentru veșnicie, Tatăl știa că numai din „Isaac” va ieși o sămânță, care va purta cu adevărat numele Său (Geneza 21:12). Prin urmare „Isaac” trebuia să învieze. Trebuia să-l primească pe „Isaac” înapoi. Dar cum avea să-l primească pe „Isaac” înapoi „ca înviat din morți,” dacă „Isaac” a murit veșnic? „Slujitorilor” Săi le spusese: „Eu și băiatul ne vom duce ... și apoi *ne vom întoarce*” (Geneza 22:5). Tatăl trebuia să urce pe munte și să coboare de pe munte, sărind prăpastia timpului și să Se întoarcă cu „Isaac.” Credința lui Dumnezeu era că cineva, cândva va înțelege și va accepta să fie înfiat ca Fiu al Celui Prea Înalt, că astfel îl va primi pe „Isaac” înapoi „ca înviat din morți” (Evrei 11:9) și „va vedea rodul muncii sufletului Său.” Credința Lui era aceea că omul va veni să-și ocupe locul în Sânul Dumnezeirii. Că va face din pumnul de țărână cu suflare de viață Moștenitorul tronului Său. Cu gândul acesta El s-a aplecat și a modelat din țărână un om, un „Isaac.” „În Isaac” era speranța Lui acum.

Adam: primul Hristos Adam moștenitorul

**„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”
(Geneza 1:26)**

Înainte inteligențelor cerești Moștenitorul tronului urma să fie o împlinire vie a „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” El urma să fie Locuința Celui Prea Înalt, Templul viu, Chivotul lui Dumnezeu în carne și oase. Liniștea și pacea universului cereau înfățișarea înaintea inteligențelor cerești a unui ieșit din mâna lui Dumnezeu, asemenea fraților săi cerești, plin de toată plinătatea Dumnezeirii. Dar demonstrația unui înger nu era de ajuns, căci îngerii sunt „duhuri slujitoare” (Evrei 1:14). Un înger este „credincios în toată casa lui Dumnezeu,” ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile, care aveau să fie vestite mai târziu.” Era nevoie de unul „credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu” (Evrei 3:5-6), de unul creat „după chipul și asemănarea Noastră.” Așa că Domnul S-a aplecat, a modelat țărâna și a suflat în nări suflare de viață, duh din Duhul Lui. Adam era „fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38). Era „după chipul lui Dumnezeu,” după asemănarea Sa (Geneza 1:26-27). El urma să fie „Unsul,” „Mesia,” „Hristosul.” Cel făcut „după chipul lui Dumnezeu” avea să dezvăluie creaturilor cerești „chipul” Tatălui Său, caracterul Lui și natura guvernării Sale. El urma să ajungă „la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13). Urma să crească „în toate privințele,” ca să ajungă „la Cel ce este Capul.” Având „chipul lui Dumnezeu” urma să fie chemat să ocupe locul Cuvântului, să fie primit în Sânul Dumnezeirii. Țărâna avea să fie așezată pe tron! „Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:15-16). Însă țărâna nu se ridică la înălțimea acestei perspective slăvite. Căile Domnului sunt prea înalte pentru Adam, gândurile Lui prea de nepătruns (Isaia 55:8-9). În fața pomului, prin poftă, el nu poate învăța că „legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer” și că „legea slujirii eului este legea distrugerii de sine” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 19, 624). Iubind mai mult țărâna pieritoare decât Duhul de viață, Adam avea s-o sfârșească în țărâna din care a fost luat. Onoarea refuzată, șansa risipită, era acum păstrată pentru sămânța lui. Un prunc ridicat din corturile lui urma să fie Lumina lumii, Speranța veacurilor.

Când plânsetul unui copil a umplut corturile lui Adam, Eva a tresărit. Înfațișarea nevinovată a pruncușorului din brațe, gânguritul drăgălaș al lui Cain, ochisorii lui vioi, au aprins nădejdea mamei. În mâinile sale, Eva ținea întruchiparea speranțelor ei: micuțul acesta nevinovat va fi Sămânța femeii care va zdrobi capul șarpelui (Geneza 3:15; 4:1). Dar n-a fost decât un ucigaș, un vărsător de sânge. Celălalt băiat, neprihănitul Abel, care era și el „fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38) aducând jertfă un miel a recunoscut astfel - în sinceritatea inimii - că el însuși este un păcătos în căutarea unui Mântuitor și că nu era el Cel așteptat. Au urmat apoi ceilalți fii ai lui Dumnezeu. Dar toți au căzut și au păcătuit (Romani 3:12). Nu se găsea nici un om care să împlinească „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.” Nici un om care să fie Sămânța, Moștenitorul.

Moștenirea lui Avraam

**„Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea;
a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56).**

Când a primit pentru prima dată făgăduința: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale” (Geneza 12:7), lui Avraam i-a fost greu să înțeleagă jocul semantic și vorbirea la singular a Domnului cu privire la „sămânța” lui (Galateni 3:16). Natura spirituală profundă și bogăția făgăduinței scăpa prietenului lui Dumnezeu. Proaspăt sosit cu turmele sale în Canaan, trăgând în piept aerul înviorător al țării în care tocmai fusese chemat, el privea plin de speranță glia Canaanului ca pământul ce avea să-i fie dat curând ca moștenire lui și urmașilor săi. El a străbătut toată țara dinaintea lui și făgăduința a venit iarăși la el: „toată țara pe care o vezi, ți-o voi da *ție și seminței tale în veac*” (Geneza 13:15). El nici nu bănuia că „sămânța” era la singular sau că Domnul îi vorbea de propria lui înviere. Ce altceva puteau însemna cuvintele acestea decât că se va termina în curând cu viața în corturi, că se va așeza pe aceste pământuri prospere ale Canaanului, iar pântecul încă preafrumoasei sale soții vor rodi bucuria bătrâneților sale. Dar anii au trecut chinuitori fără ca el să primească glia făgăduită sau sămânța dorită să i se nască. Cuvântul Prietenului Său părea greu încercat.

Odată, „după ce Avraam s-a întors de la înfrângerea lui Chedorlaomer și a împăraților care erau împreună cu el” (Geneza 14:17), el s-a dus la corturile sale, chinuit de vărsarea de sânge ce se năpustise asupra pașnicei lui familii. Bolta cortului cu pânzele lui erau acum fundalul pe care jucau înaintea ochilor lui scenele de coșmar cu morții căzuți în luptă. „Mintea sa era frământată de gânduri chinuitoare. El fusese un om al păcii și .. acum el retrăia scenele de măcel la care fusese martor. ... El nu intrase încă în posesia Canaanului și nici nu putea nădăjdui acum să aibă un moștenitor, față de care să se împlinească făgăduința făcută” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 136). El n-avea nici un copil și se părea că slujitorul născut în casa lui va fi moștenitorul averilor sale. El s-a întors spre Prietenul său Ceresc revărsându-și povara inimii înaintea Lui. Domnul a încercat iarăși să-l facă să înțeleagă care era adevărata lui parte de moștenire: „*Eu sunt ... răsplata ta cea mare!*” (Geneza 15:1). „Dar mintea sa era așa de copleșită de gânduri negre, încât nu putea să prindă acum făgăduința cu o încredere neîndoielnică, așa ca până atunci” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 136). Avraam se gândea tot la pământul Canaanului și la moștenitorii săi pământești. Domnul S-a îndurat de slăbiciunea prietenului Său și i-a „dat asigurarea că propriul său copil avea să fie moștenitorul său. Apoi l-a dus afară din cortul său și i-a spus să privească stelele nenumărate ce sclipesc pe bolta cerului; în timp ce el făcea acest lucru, s-au rostit cuvintele: „Așa va fi sămânța ta” (Geneza 15:2-5). „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (Romani 4:3)” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 137).

Acum că Avraam a prins funia credinței și a fost socotit neprihănit, Domnul a putut să-i descopere prietenului Său că atât el cât și urmașul lui imediat nu vor stăpâni nici o palmă de loc din glia aceea a Canaanului. „Și glasul lui Dumnezeu s-a auzit cerându-i să nu se aștepte să ia imediat în stăpânire țara făgăduinței, arătând înainte spre suferințele urmașilor săi, mai înainte ca aceștia să se așeze în Canaan” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 137). „Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. ... Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici” (Geneza 15:13-16). Astfel, în cele din urmă, Avraam, tatăl celor credincioși, a înțeles că nici el, nici fiul lui, care pe vremea aceea nici măcar nu se născuse, nu vor primi pământul făgăduit, ci el va merge la odihnă, iar făgăduința se va împlini cu urmașii săi îndepărtați. (Adevărul acesta dureros l-a urmărit pe parcursul întregii lui vieți și a fost pecetluit ani mai târziu, când bătrânul îndoliat a fost nevoit să cumpere o palmă de loc din pământul acela făgăduit lui, ca să-și îngroape moarta. El a fost nevoit să ceară fiilor lui Het „Dați-mi un ogor, ca loc de îngropare la voi, ca să-mi îngrop moarta și s-o ridic dinaintea mea” (Geneza 23:4), iar ei i-au vândut o palmă de loc din pământul visurilor lui de tinerețe. Tot ceea ce a avut el a fost un mormânt, o peșteră pentru oasele soției sale. „Unica sa stăpânire în țara făgăduinței a fost acel mormânt săpat în stâncă din peștera Macpela” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 169). „Din țara aceea (Dumnezeu) nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui, și seminței lui după el, măcar că n-avea nici un copil” (Faptele Apostolilor 7:5).)

Odată lămurite aceste aspecte ale moștenirii, Domnul s-a folosit de credința lui Avraam și a putut

să descuie înaintea minții lui comoara făgăduinței: „țara pe care o vezi, ți-o voi da *ție și seminței tale în veac*.” Pentru prima dată în viață, lui Avraam i-a fost adus la cunoștință Planul de Mântuire. Într-o viziune de noapte lui Avraam „i-a fost dezvăluit acum Planul de Mântuire în moartea lui Hristos, Jertfa cea mare, și venirea Sa în glorie. Avraam a văzut de asemenea pământul, readus la frumusețea lui edenică, ce avea să-i fie dat ca o veșnică stăpânire, ca o împlinire finală și deplină a făgăduinței” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 137). În sfârșit patriarhul a priceput că „pământul readus la frumusețea lui edenică” avea să-i fie dat „ca o veșnică stăpânire, ca o împlinire finală și deplină a făgăduinței.” Moștenirea lui era un pământ eliberat de blestemul păcatului, nu glia poluată de păcatele chinuitoare ale cananiților. Aceasta însemna că Domnul îl va ridica din mormântul părinților săi! Ce profundă și prețioasă îi apărea acum făgăduința! Cu speranța învierii și a noului pământ în suflet, de-acum înainte el „s-a așezat în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:9-10).

Dar ceea ce a tulburat cel mai mult mintea prietenului lui Dumnezeu din viziunea aceasta era jertfa aceea tainică care avea să-l urmărească întreaga lui viață: „moartea lui Hristos, Jertfa cea mare, și venirea Sa în glorie.” Ce era cu această misterioasă „jertfă mare”? Ce era cu țipătul acela sfâșietor al iedului „stând între cei morți și cei vii,” zbatându-se în încleștarea morții, pe care-l înjunghia ca ardere de tot în fiecare seară și dimineață (*Patriarhi și Profeți*, pag. 128)? De ce viața lui zilnică era cuprinsă în arcul celor două strigăte: țipătul de dimineață și țipătul de seară?¹⁶ De ce era altarul mereu mânjit cu sânge? Ce era cu făgăduința aceea ajunsă până la el, din străbuni, ca o lumină străbătând veacurile: „vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.”? Ce era cu făgăduința pe care Domnul i-o făcuse chiar lui „toată țara pe care o vezi, o voi da ... *seminței tale în veac*”? Cine era această Sămânță?

Avraam a dorit să afle mai mult despre toate acestea dar lecția a trebuit amânată până după încurcătura cu Agar, când credința patriarhului se va ridica iarăși la cotele necesare pătrunderii adevărului divin.

După ce s-a născut Isaac iar băiatul s-a făcut măricel și a fost întărcat, cuvântul divin a venit iarăși la el și lucrurile s-au clarificat și mai mult: „Numai din Isaac va ieși o sămânță care va purta cu adevărat numele tău” (Geneza 21:12). Acum Avraam a înțeles că fiul său era părtaș împreună cu el al făgăduințelor. Credința tatălui n-a răsuflat ușurată ca și cum Răscumpărătorul venise, ci a priceput că propriul său fiu era cel prin care va veni Mesia. Isaac era urmașul său imediat prin care va veni Eliberatorul, Cel ce va zdrobi capul șarpelui. Trecând pe lângă Isaac, Avraam a continuat să privească înainte spre Sămânța așteptată. Adunând dovezile credinței lui, mintea lui iscoditoare decojea ghinda adevărului divin. Mergând adesea cu fiul său să se roage la vreunul din diferitele altare care marcase pelerinajul său (*Patriarhi și Profeți*, pag. 68), înjunghiind arderea de tot sub privirile curioase ale tânărului, el a ajuns să vadă tot mai mult Cine murea sub tăișul păcatului său. Umăr la umăr cu fiul său, răspunzând întrebărilor iscoditoare ale tânărului, părtași agoniei victimelor, el a fost condus tot mai aproape de semnificația originală a jertfelor și anume aceea că „jertfele și sacrificiile au fost poruncite de Dumnezeu spre a fi pentru om o continuă amintire și o recunoaștere plină de pocăință a păcatului său, cum și o mărturisire a credinței sale în Răscumpărătorul făgăduit. Ele aveau rolul de a imprima în neamul omenesc căzut adevărul solemn că păcatul a fost acela care a produs moartea” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 68). Privind oribilul cuțit din mână, „credința patriarhului s-a prins de Răscumpărătorul ce avea să vină” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 154). El a făcut din Răscumpărătorul ce avea să vină „șinta cercetării și căutării lui stăruitoare.” Acest Răscumpărător a devenit subiectul lui de meditație, în mijlocul behăitului turmelor lui, în miezul zilei, sau în liniștea nopții, privind sclipirea tăcută a stelelor.

Avraam avea acum 120 de ani (*Patriarhi și Profeți*, pag. 147) dar viziunea aceea primită cu peste 40 de ani în urmă continua să fie subiectul fierbinte al minții lui. „Avraam dorise foarte mult să-L vadă pe Mântuitorul făgăduit. El a înălțat cea mai arzătoare rugăciune, cerând ca, înainte de a muri, să poată vedea pe Mesia” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 468). Avraam s-a rugat Domnului să-L vadă pe Mântuitorul, iar Domnul a răspuns rugăciunii lui - așa cum părea - în modul cel mai neașteptat și crud cu putință: El i-a cerut să-și omoare fiul! „Dumnezeu i-a zis: Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac ... și adu-l ardere de tot” (Geneza 22:2). „Pentru ca să imprime în mintea lui Avraam valoarea Evangheliei... Dumnezeu îi poruncise să aducă jertfă pe fiul său. Chinul de moarte prin care a trecut el în timpul zilelor de teribilă încercare a fost îngăduit *pentru ca el să poată înțelege*, din propria sa experiență, ceva din măreția sacrificiului făcut de Dumnezeu infinit pentru mântuirea omului. ... Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă

unei morți chinuitoare și pline de ocară. ... Pentru a salva neamul căzut, Împăratul slavei Și-a dat viața” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 154). „Această încercare grozavă a fost impusă asupra lui Avraam, ca el să poată vedea ziua lui Hristos și să-și dea seama de marea iubire a lui Dumnezeu pentru lume - atât de mare, încât, pentru a o ridica din degradarea ei, a dat pe unicul Său Fiu la cea mai rușinoasă moarte” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 469). „Prin suferința sa, Avraam a fost făcut capabil să contemple lucrarea de sacrificiu a Mântuitorului” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 469).¹⁷ În felul acesta „Avraam a învățat de la Dumnezeu lecția cea mai măreață, care a fost dată vreodată celor muritori. Rugăciunea lui de a-L vedea pe Hristos înainte de a muri a fost ascultată. L-a văzut pe Hristos, a văzut tot ce pot vedea cei muritori și să trăiască. Consacrându-se pe deplin, el a fost în stare să înțeleagă viziunea despre Hristos ce i-a fost dată. I s-a arătat că, dând pe unicul Său Fiu spre a-i salva pe păcătoși de la ruina veșnică, Dumnezeu făcea un sacrificiu mare și minunat, mai presus de ce ar fi putut face vreun om” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 469). „Avraam dorise foarte mult să-L vadă pe Mântuitorul făgăduit. El a înălțat cea mai arzătoare rugăciune, cerând ca, înainte de a muri, să poată vedea pe Mesia. Și L-a văzut pe Hristos. Lui i s-a dat o lumină supranaturală și a recunoscut caracterul divin al lui Hristos. A văzut ziua Lui și s-a bucurat. I s-a dat privilegiul să întrezărească jertfa divină pentru păcat. În propria experiență, el a trăit o exemplificare a acestui sacrificiu, când a primit porunca: ‚Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac... și adu-l ardere de tot’ (Geneza 22:2)” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 468).

În felul acesta superb prietenului lui Dumnezeu i-a fost descoperită marea jertfă pe care a făcut-o Dumnezeu, jertfă ce a avut loc la întemeierea lumii. „Avraam a văzut atunci ‚un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș’ și, luând imediat noua victimă, a adus-o ca ‚ardere de tot în locul fiului său.’ În bucuria și recunoștința sa, Avraam a dat un nume nou acelui loc sfânt ‚Iehova-iire,’ la muntele unde Domnul va purta de grijă’ (Geneza.22:13-14).” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 153). „Isus spusese iudeilor: ‚Tatăl vostru, Avraam, a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat’ (Ioan 8:56)” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 154). Când Avraam a văzut „ziua lui Hristos,” el n-a avut experiențe mistice, n-a avut viziuni cu cruci, nici n-a văzut imagini idilice din Nazaret sau scenele răstignirii, ci a avut o *înțelegere* a jertfei celei mari pe care a făcut-o Dumnezeu la întemeierea lumii. Când a văzut „ziua lui Hristos,” el n-a umblat în transă, ci - la lumina zilei, în deplinătatea facultăților mintale și deplin conștient - înjunghiind berbecul providențial, a *înțeles* adevărul divin. Prietenul lui Dumnezeu „a săltat de bucurie” când, „în bucuria și recunoștința sa,” „a dat un nume nou acelui loc sfânt ‚Iehova-iire,’ la muntele unde Domnul va purta de grijă.”¹⁸

Astfel porunca cea mai absurdă și mai crudă s-a dovedit a fi chiar răspunsul la rugăciunea lui, vehiculul cel mai frumos pentru lecția ce urma să-i fie împărtășită. Tatăl celor credincioși a fost mult onorat când i-a fost descoperită marea jertfă de la întemeierea lumii, iar înțelegerea pe care a primit-o l-a făcut să ocupe un loc de cinste în testamentul lui Dumnezeu. Slava orbitoare a jertfei a fost arătată minții unui muritor, iar Avraam „a văzut tot ce pot vedea cei muritori și să trăiască.” „Avraam a învățat de la Dumnezeu *lecția cea mai măreață, care a fost dată vreodată celor muritori*” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 469). El a putut să bea „paharul acesta” și să trăiască. El a pătruns acolo unde nici un muritor n-a mai ajuns vreodată, în anticamera suferinței lui Dumnezeu. Dumnezeu a descoperit prietenului Său, coleg de suferință, taina „ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25) pe care chiar minți îngerești se străduiseră s-o priceapă. Dintre cei ce locuiesc pe fața pământului, doar tâmplarul din Nazaret s-a mai ridicat la o asemenea percepție a adevărului divin.

Prin credința lui, tatăl celor credincioși a deschis testamentul lui Dumnezeu și a lăsat o filă albă pentru numele tuturor copiilor lui care calcă pe urmele sale: „Făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui” (Galateni 3:16). Avraam însuși trebuia să fie părtaș la moștenire. ... Darul făcut lui Avraam și seminței lui nu cuprinde numai țara Canaanului, ci tot pământul. Apostolul ne spune că ‚făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință’ (Romani 4:13). În Biblie ni se vorbește în mod clar că făgăduințele făcute lui Avraam urmează să fie împlinite prin Hristos. Toți cei ce sunt ai lui Hristos sunt ‚sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință’ - moștenitori ‚la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, care nu se poate veșteji’ (Galateni 3:29; 1 Petru 1:4), - un pământ eliberat de blestemul păcatului. Căci ‚domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt;’ ‚cei blânzi moștenesc țara și au belșug de pace’ (Daniel 7:27; Psalmul 37:11)” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 170).

Când din înaltul Slavei s-a auzit făgăduința că Cineva va zdrobi capul șarpelui (Geneza 3:15), îngerii

au privit cu interes spre micuța planetă pierdută în spațiu. Acolo urma să se nască Sămânța femeii, biruitorul șarpelui. Dar nimeni nu bănuia amploarea șuvoiului de păcat ce avea să brâzdeze chipul planetei. Totul ar fi trebuit să se termine cât mai repede. Cerul n-avea nevoie să vadă atâtea procesiuni funebre, cuie bătute în sicrie, cimitire, păcat și nelegiuire din partea celor vii. Așa cum n-a fost voia lui Dumnezeu ca Adam să cadă și adevărul să fie prezentat pe scena păcatului, în condițiile nelegiurii, tot așa n-a fost voia lui Dumnezeu ca adevărul să fie amânat atât de mult și agonia să se prelungească. Demonstrația neprihănirii se putea face și la o generație sau două de Eva. Ceea ce trebuia prezentat universului cereșc n-avea nevoie de mii de ani de dezvoltare a tainei nelegiurii și elaborare a științei păcatului. Cu cât mai repede venea Sămânța, cu atât istoria s-ar fi terminat mai devreme. Dar nu se găsea nici un om care să împlinească „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.” Nici un om care să fie Moștenitorul. „Domnul Se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă de este vreunul care să aibă pricepere, și care să caute pe Dumnezeu. Dar toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netrebnici; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Psalmul 14:2-3). „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (Romani 3:10-12). Domnul căuta un om, o Sămânță: „Poporul din țară se dedă la silnicie, fură, asuprește pe cel nenorocit și pe cel lipsit, calcă în picioare pe străin, împotriva oricărei dreptăți! Caut printre ei un om care să înalțe un zid, și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc nici unul!” (Ezechiel 22:29-30). Prin urmare profeția era nevoită să facă cunoscut universului că „de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni; și șasezeci și două de săptămâni” (Daniel 9:25-26). Abia atunci se va găsi Unul care să fie Sămânța, Moștenitorul.

Iehoșua cel dintâi Moștenitor dintre mai mulți frați Pilda lui Isus „Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm” (Marcu 12:7)

Când din pilda lui Avraam „s-a revărsat lumină asupra tainei mântuirii și chiar îngerii au înțeles mult mai clar hotărârea minunată pe care Dumnezeu o luase” dând pe Fiul Său, flamura lui Satana mai arunca încă întunecimi peste credința lor. Sofisticările lui mai vrăjeau încă inteligențele cerești. Umbre întunecate mai pluteau în mințile lor cu privire la caracterul Tatălui și natura păcatului. Tatăl mai era încă văzut ca Cel care omoară: „Cu mare interes lumile necăzute așteptau să vadă cum Iehova Se ridică și nimicește pe locuitorii pământului ... Dar în loc de a distruge lumea, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să o salveze” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 37). „Dacă Dumnezeu ar fi făcut lucrul acesta, Satana ar fi fost gata să-și pună în aplicare planul de a-și asigura supunerea ființelor cerești. El declarase că principiile de guvernare ale lui Dumnezeu făceau imposibilă iertarea. Dacă lumea ar fi fost distrusă, el ar fi pretins că acuzațiile lui s-au dovedit adevărate. El era gata să arunce blamul asupra lui Dumnezeu și să răspândească spiritul său de răzvrătire în lumile de sus” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 37). Dar gândurile lui Dumnezeu erau „gânduri de pace și nu de nenorocire” ca să dea „un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11). În creuzetul divin se pregătea substanța adevărului: Pilda lui Isus, perla înțelepciunii divine.

Lumina este crescătoare, adevărul este progresiv, iar pildele tot mai aproape de miez. De data aceasta, înaintea universului spectator avea să fie jucată o pildă mult mai aproape de adevăr, mai încărcată cu semnificații. Acum, actori nu mai erau Avraam și fiul, ci Tatăl și Isus din Nazaret. Tatăl Însuși avea să coboare în scenă, sub lumina reflectoarelor cerești. Urma să fie interpretată cea mai tare și mai profundă pildă a tuturor vremurilor, sursă de studiu pentru veacurile viitoare. Dar vor putea îngerii și oamenii să iasă din această pildă și să înțeleagă că, la urma urmei, ea nu este decât o pildă? Vor putea să vadă adevărul dincolo de pildă? Sau vor lua pilda drept realitate? Forma drept substanța adevărului? Coaja drept miez? Isus Însuși, după înălțare, avea să facă din această pildă cartea Lui de studiu. El avea să înțeleagă mai multe, după ce S-a dus la Tatăl. Pilda avea să explice misterul acela al despărțirii Tatălui de El pe cruce, să lumineze aspectele acelea atât de tulburătoare ale Golgotei. Întrebarea aceea agonizantă, chinuitoare: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! De ce M-ai părăsit?” avea să-și găsească răspuns.

Omul din Nazaret a fost actorul care, deși cât a fost pe pământ n-a înțeles totul, Și-a jucat rolul

exemplar până la capăt. Isus l-a interpretat cu toată sinceritatea, căci El a fost fără păcat. El l-a trăit până în cea mai profundă fibră a sufletului Său. Rolul, scenariul, Îi era descoperit în fiecare zi: „Așa de mult Se golise Isus de Sine, încât nu făcea planuri pentru Sine. El primea planurile făcute pentru El de Dumnezeu Tatăl și în fiecare zi Dumnezeu I le desfășura mai departe” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 208). El era supus în totul Marelui Regizor.

Misiunea actorului principal era să descopere caracterul Tatălui, împlinind pe viu scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. El urma să dezvăluie „taina ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25), moartea aceea misterioasă și neștiută a Mielului înjunghiat la întemeierea lumii. Dar Moartea veșnică a Cuvântului putea fi prezentată și în dragoste și neprihănire, nu doar prin cruce. Pentru a fi făcut cunoscut, adevărul n-avea nevoie de torțe, ciomege, piroane, cruci, tâlhari, batjocuri, oțet și întuneric. Nu era nevoie de nici o Golgotă, căci n-a fost voia Tatălui ca Moștenitorul să fie omorât. În universul lui Dumnezeu, crucea nu era o necesitate obiectivă; deja Mielul fusese înjunghiat la întemeierea lumii, deja Cuvântul murise. Crucea nu avea decât o valoare didactică impusă de neînțelegerea creaturilor. Regia divină nu scrisese în scenariul pildii Golgota, dar o prevăzuse. Domnul știa că ea va fi rodul vrăjmășiei lui Lucifer.

Când crima veacurilor a pătat scenariul, pentru a transmite adevărul, Tatăl a făcut din Golgota o miniatură a morții Cuvântului din veșniciei. El a făcut din cruce material didactic cu ajutorul căruia să prezinte universului înjunghierea Mielului la întemeierea lumii. Prin urmare, moartea întâia a lui Isus pe cruce a trebuit jucată cât mai fidel, drept moartea a doua a Cuvântului. Moartea întâia a trebuit așezată deasupra morții a doua, mai-mai ca marginile să se suprapună și imaginile să se confunde. Dumnezeu a fost nevoit să apropie cât mai mult cele două morți, cu riscul de a nu fi înțeles de proprii Săi copii. Domnul S-a găsit iarăși în situația de a turna vin nou în burdufuri vechi și caracterul Său a fost iarăși pus în joc.

În cartea de studiu a universului, nu doar moartea pe cruce este o pildă. Viața, cuvintele, faptele lui Isus, toate sunt o dezvăluire a adevărului veșnic. Isus Însuși este o pildă. Isus este Adevărul (Ioan 14:6) în pildă.

„Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu - gândul lui Dumnezeu făcut auzit. În rugăciunea Sa pentru uceniciei Săi, El spunea: ‚Le-am făcut cunoscut Numele Tău’ ... Dar descoperirea aceasta n-a fost dată numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumparați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 19).

În familia unui tâmplar „Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr” (Ioan 1:14). Iehoșua a fost „sămânța femeii” așteptată de Eva (Geneza 3:15), „născut din femeie, născut supt Lege” (Galateni 4:4). El a fost Sămânța așteptată de Avraam, „fiul lui David, *ful lui Avraam*” (Matei 1:1).

„Mlădița care iese dintr-un pământ uscat” (Isaia 53:2) s-a făcut un tinerel fără „frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile.” „Mlădița” Și-a întins ramurile spre Cer și S-a prins prin credință de făgăduința făcută lui Avraam: „*Seminței tale dau țara aceasta*” (Geneza 15:18). El a gândit că făgăduința „nu zice: ‚Și semințelor’ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: ‚Și seminței tale’” (Galateni 3:16).¹⁹ Făgăduința vorbea despre o moștenire și despre o Sămânță. A citit Scriptura: „Domnul Mi-a zis: ‚Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi, și-Ți voi da *neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire*’” (Psalmul 2:7-8). Tânărul a luat hotărârea. El va fi Sămânța. Va fi Moștenitorul. El se va ridica să-Și ceară moștenirea. Va debloca făgăduința lui Avraam pentru neamul omenesc. Va pune în mâinile omului bogățiile testamentului lui Dumnezeu. În singurătatea colinelor din Nazaret, „fiul lui Avraam” (Matei 1:1) a pătruns experiența strămoșului Său și a intrat în „bucuria” lui Avraam de pe muntele Moria, când a pus nume locului „Iehova-iire, la muntele unde Domnul va purta de grijă.” Astfel prevederile testamentului au înviat în fața tânărului Iehoșua. Credința Lui s-a prins de făgăduințe, iar Moștenitorul a fost modelat după tiparul divin.

Făgăduința făcută lui Avraam avea să fie speranța tainică a inimii Sale în toți anii vieții Lui. Când S-a făcut mare, mulțimile au vrut să-L pună cu forța pe tronul tatălui său David, dar El a refuzat. Nici unul din cei ce-L urmau n-a înțeles că moștenirea Lui nu era Sionul acesta. Înconjurat de pescari flămânzi și țărani

săraci umblând după Făcătorul de pâine, bolnavi întrebând de Vindecătorul, ucenici greoi la pricepere și preoți bănuitori, Domnul singurății a fost nevoit să păstreze pentru Sine tainele împărăției, căci urechile nu erau pregătite să le audă. Ele făceau parte din acele lucruri pe care încă nu le puteau purta și pe care Mângâietorul avea să le facă cunoscute mai târziu. El purta cu Sine taina Mielului înjunghiat la întemeierea lumii; și uneori, din comoara inimii Sale, a scos la lumină diamante de slavă divină.

Odată, la începutul lucrării Lui misionare, mulțimile s-au strâns la El să-L asculte. Oamenii s-au așezat pe iarbă, pe „muntele fericirilor” și-L priveau țintă sorbindu-I cuvintele. El a îndreptat gândul mulțimii spre moștenire, un pământ eliberat de blestemul păcatului: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul” (Matei 5:5). Cel de pe buzele Căruia curgea adevărul nu S-a jucat cu cuvintele. De fiecare dată, El a folosit exact cuvântul potrivit. Când a spus „vor moșteni,” El vorbea despre un testament și moartea Celui ce a făcut testamentul. El știa că „un testament nu are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut.”

Cu altă ocazie, Ieșua a dus adevărul mai departe și a arătat că nu El a făcut testamentul. Dimpotrivă, El nu era decât moștenitorul. În pilda viei (Marcu 12:1-12), tâmplarul din Nazaret atinge culmea profunzimii identificându-Se pe Sine cu „moștenitorul” lui Dumnezeu: „*Iată moștenitorul, veniți să-l omorâm și moștenirea va fi a noastră*” (Marcu 12:12). El a arătat că este cel dintâi Moștenitor dintre mai mulți frați și că, la sfârșit, „via” va fi dată celor „care vor aduce roadele la vremea cuvenită” (Matei 21:43).

Altădată, Ieșua le-a dezvăluit oamenilor mai multe despre „moștenirea” lor. El a descris scena de la sfârșitul veacurilor, când moștenitorii vor intra în posesia moștenirii: „Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: *Veniți binecuvântații Tatălui, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii*” (Matei 25:34). El a dezvăluit că moștenirea a fost „pregătită de la întemeierea lumii,” că toate pregătirile necesare privitoare la moștenire, tot ceea ce trebuia făcut pentru moștenire, a fost făcut de Dumnezeu la „întemeierea lumii.”²⁰ El lăsa să se înțeleagă că aceste „pregătiri” însemnau moartea Mielului lui Dumnezeu, spre care arătau Scripturile și sistemul jertfelor.

Discuția cea mai profundă cu privire la jertfa lui Dumnezeu la întemeierea lumii, Ieșua a purtat-o cu „învățații” națiunii (Ioan 8:31-58). Ca de obicei, iudeii au susținut că ei sunt „sămânța lui Avraam” (Ioan 8:33,39) având dreptul la binecuvântările promise lui Avraam. Răspunsul lui Ieșua a fost categoric: „oricine ... este rob al păcatului” nu are drept la moștenire căci „robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea” (Ioan 8:34-35). Ieșua implica că El Însuși, pe care nici unul din ei nu-L puteau dovedi de păcat (Ioan 8:46), este „sămânța lui Avraam.” Ieșua a uimit asistența arătând care este adevărata Lui relație cu Avraam: „Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56). El a pus o mină de aur înaintea minților învățaților iudei. Cuvintele tainice ale lui Ieșua spuse iudeilor: „Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” dezvăluie că Ieșua Însuși a avut o înțelegere profundă a experienței lui Avraam pe muntele Moria și că a înțeles tot ceea ce a înțeles și patriarhul. El avea cunoștință despre „bucuria” lui Avraam, bucurie care nu era amintită nicăieri în paginile Scripturii și pe care Duhul Celui Prea Înalt I-a descoperit-o. „Avraam a văzut Ziua Mea și s-a bucurat.” Iudeii ar fi priceput ce înseamnă „Ziua Mea” dacă ar fi crezut spusele Lui: „cuvântul, pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 14:24). Când Tatăl care locuia în El a vorbit prin gura tâmplarului din Nazaret despre „Ziua Mea,” Tatăl Însuși S-a referit la Ziua Lui de jertfă. Tatăl i-a năucit pe iudei dezvăluind când a avut loc Ziua Lui de jertfă: „Adevărat, adevărat, vă spun că, *mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu*” (Ioan 8:58). „Ziua Mea” - spunea Tatăl - a fost „*mai înainte ca să se nască Avraam,*” la întemeierea lumii, înainte de orice timp căci „Eu sunt.” În fața frumuseții acestor adevăruri iudeii au ridicat pietrele. Pentru ei totul era o hulă. Era revoltător! Li se părea că dulgherul Acesta se face pe Sine Dumnezeu!

Diavolul a înțeles și el semnificația tainică a făgăduinței făcute lui Avraam și seminței lui. În conflictele sale deschise cu Ieșua a adus în prim plan tot felul de puncte în dispută, dar el a ținut întotdeauna în inima conflictului: făgăduința lui Avraam. Vrăjmașul a evitat să sufle vreun cuvânt pe față despre moștenire; nu trebuia ca Omul din Nazaret să descopere făgăduința-comoară. Dar Ieșua știa bine cine era. Era Sămânța lui Avraam, Moștenitorul!

Primul conflict deschis asupra moștenirii a fost în pustie. Diavolul L-a suit pe un munte înalt și a făcut să-I treacă prin față toate bogățiile pământului: „Ție Ți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății, căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc.” Diavolul I-a oferit „toate împărățiile pământului” dacă i se va închina lui, propunându-I să ocolească făgăduința făcută lui Avraam și să stăpânească pământul, nu prin

credință, ci prin uzurpare. Realitatea concretă imediată a pământului I-a fost oferită în schimbul realității credinței, a lucrurilor nădăjduite care nu se văd. „Împărăția lui Satana era ceea ce el smulse de la Adam,” căci „prin trădare Adam a trecut stăpânirea lui în mâinile lui Satana.” „Când I-a oferit lui Hristos împărăția și slava lumii, ispititorul a propus de fapt ca *Hristos să predea adevăratul Lui drept de a împărăți asupra lumii*” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 129-130). Diavolul I-a spus: „Dacă Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.” Drept răspuns, Iehoșua i-a zis: „Înapoia Mea, Satano!” (Luca 4:7-8).

Înfrânt mereu, cel ce „de la început a fost un ucigaș” a urzit atunci crima tainică în abisul inimii lui. Însă, pe când spunea o pildă conducătorilor iudei, adresându-Se lumii nevăzute a îngerilor lui Lucifer, Iehoșua a dezvăluit gândurile ce frământau inima lui Satana și a oștirii lui: „Iată *moștenitorul*; veniți să-l omorâm, și moștenirea va fi a noastră” (Marcu 12:7).²¹

Conflictul asupra moștenirii a culminat la cruce: „Acum, ispititorul venise pentru ultima și teribila luptă ... Dacă avea să dea greș aici, speranța sa de a fi *atotstăpânitor* se năruia; *împărățiile lumii aveau să fie în cele din urmă ale Domnului*; el personal avea să fie îndepărtat și aruncat afară. Dar, dacă Domnul Hristos putea fi înfrânt, atunci *pământul avea să devină împărăția lui Satana*, iar *neamul omenească avea să fie pentru totdeauna sub puterea sa*” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 687). Făgăduința făcută lui Avraam și seminței lui avea să fie blocată pentru totdeauna. „Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea și ocara crucii I-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prințul celor ce au suferit; dar suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de faptul că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de înrădăcinată este puterea păcatului în inima omenească și cât de puțini vor fi binevoitori să se rupă de sub puterea lui. El știa că, fără ajutorul lui Dumnezeu, *omenirea avea să piară* și vedea mulțimile pierind, deși aveau la îndemână un ajutor îmbelșugat” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 752-753). Când Tatăl L-a părăsit, chinul a fost groaznic căci părea că însăși făgăduința-comoară, ținta vieții Lui, avea să fie anulată.

Crucea și demascarea lui Satana

„acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan 12:31)

Când crucea a fost ridicată pe Golgota, lumina a strălucit asupra minților cerești și locuitorii lumilor necăzute în păcat au avut o nouă percepție a adevărului. Pilda lui Avraam împletită cu Pilda lui Isus a iluminat aspectele acelea tulburi ale mării controversate dintre Dumnezeu și Păcat, și războiul din cer (Apocalipsa 12:7) a fost adus mai aproape de încheierea lui.

„În strigătul de moarte al Mântuitorului ‚S-a sfârșit, a bătut clopotul de moarte al Satanei’” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 503).

„Atunci, pe bună dreptate, îngerii puteau să se bucure când priveau la crucea Mântuitorului, căci, deși nu înțelegeau totul, știau că nimicirea păcatului și a lui Satana era pe deplin sigură și că răscumpărarea omului era neîndoielnică, iar universul era de acum într-o veșnică siguranță. Hristos Însuși înțelegea pe deplin rezultatele jertfei Sale aduse pe Golgota. El privea înainte la toate acestea, când, pe cruce fiind, a strigat cu glas tare: ‚S-a sfârșit’” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 764).

„Tot cerul a triumfat o dată cu biruința Mântuitorului. Satana a fost înfrânt și și-a dat seama de faptul că *și-a pierdut împărăția*.

Atât pentru îngeri, cât și pentru lumile necăzute în păcat, strigătul ‚S-a sfârșit’ a avut o profundă semnificație. Pentru ei, ca și pentru noi, marea lucrare de răscumpărare fusese înfăptuită. Împreună cu noi, ei se împărtășesc din roadele biruinței lui Hristos.

Caracterul lui Satana n-a fost în mod clar descoperit îngerilor sau lumilor necăzute în păcat până la moartea Domnului Hristos. Arhiapostatul s-a înveșmântat în așa fel în înșelăciune, încât chiar ființele cerești n-au priceput principiile lui. Ele n-au văzut în mod clar natura răzvrătirii lui” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 758).

„Satana i-a dus pe oameni la păcat și Planul de Mântuire a fost pus în aplicare. Timp de patru mii de ani, Hristos a lucrat pentru ridicarea omului, iar Satana, pentru ruina și degradarea lui. Universul cerească a privit toate acestea ...

Cerul întreg și lumile necăzute în păcat fuseseră martore la această luptă. Cu ce interes viu au urmărit ele scenele de încheiere a conflictului! Ei L-au văzut pe Mântuitorul intrând în grădina Ghetsemani, cu

sufletul apăsător și întuneric mare. Ei au auzit strigătul Său amar: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta” (Matei 26:39). Când prezența Tatălui s-a retras, ei L-au văzut întristat, o întristare plină de o amărăciune ce o întrecea pe aceea a ultimei lupte cu moartea ... Cerul nu mai putea să îndure scena și un sol al mângâierii a fost trimis la Fiul lui Dumnezeu.

Cerul a văzut Victima vândută în mâinile gloatei ucigașe și în mijlocul batjocurii și violenței, târâtă de la un tribunal la altul. El a auzit glumele murdare ale persecutorilor Săi pe tema nașterii Sale umile. El a auzit tăgăduirea cu blesteme și jurăminte a unuia dintre cei mai iubiți ucenici ai Săi. A văzut lucrarea turbată a lui Satana și puterea lui asupra inimii oamenilor. Ce privilegii înspăimântătoare! ...

Cerul urmărea cu durere și surprindere pe Hristos atârând pe cruce, sângele șiroind din tâmpilele Sale rănite, sudoarea amestecată cu sânge stând pe fruntea Lui. ... Tot cerul era plin de uimire, atunci când rugăciunea Domnului Isus a fost înălțată în mijlocul groaznicelor Lui suferințe: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34). Și cu toate acestea, se aflau acolo oameni făcuți după chipul lui Dumnezeu, unindu-se pentru a zdrobi viața singurului Său Fiu. Ce privilegii pentru universul ceresc!” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 759-760).

„La crucea Golgotei, iubirea și egoismul au stat față în față. Acolo s-au descoperit în toată plinătatea lor. Hristos a trăit numai pentru a mângâia și a binecuvânta, iar Satana, punând la cale omorârea Sa, a dat pe față răutatea urii sale împotriva lui Dumnezeu. Prin aceasta, dovedea că adevăratul scop al rebeliunii sale era de a-L detrona pe Dumnezeu și de a-L nimici pe Acela prin care se manifesta iubirea lui Dumnezeu” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 57).

„Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Guvernarea sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului ceresc. El se descoperise ca ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se dezrădăcinase de simpatia ființelor cerești. De aici înainte, lucrarea lui avea să fie restrânsă ... Ultima verigă a simpatiei dintre Satana și lumea cerească a fost ruptă” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 761). „În lumina vieții Mântuitorului, inimile tuturor, de la Creator până la domnul întunericului, sunt descoperite. Satana L-a prezentat pe Dumnezeu ca fiind egoist și asupritor, că pretinde totul și nu dă nimic, cere de la toate creaturile Sale să-L slujească pentru gloria Sa și nu face nici un sacrificiu pentru binele lor. Însă darul lui Hristos descoperă gândurile din inima Tatălui. Dovedește că gândurile lui Dumnezeu față de noi sunt „gânduri de pace și nu de nenorocire” (Ieremia 29:11)” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 57). „Doar la moartea lui Hristos caracterul lui Satana a fost descoperit în mod clar îngerilor și lumilor necăzute. Atunci, minciunile și acuzațiile aceuia care fusese odată un înger înălțat au fost văzute în adevărata lor lumină” (*Semnele Timpului*, 27 august 1902).

„Cu toate acestea, Satana nu a fost încă nimicit. Nici chiar atunci îngerii n-au înțeles tot ceea ce era cuprins în lupta aceea mare. Principiile în jurul cărora se dădea lupta trebuiau să fie mai bine lămurite. Și, pentru binele omului, existența lui Satana trebuia să continue. Omul, ca și îngerii, trebuie să vadă contrastul dintre Prințul vieții și prințul întunericului” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 761).

Pilda lui Lucifer:

**„El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr ...
căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44)**

Acum că „Moștenitorul” a fost aruncat afară din vie (Marcu 12:7-8), cei ce locuiesc pe fața pământului sunt liberi să prăpădească „via.” Ei îl aleg iarăși mai degrabă pe Baraba decât pe Hristos și în cele din urmă îl vor primi pe Baraba. Lucifer va fi lăsat și el să joace în fața inteligențelor cerești, propriul lui rol. La vremea sfârșitului, universul va fi spectatorul Pildei lui Lucifer, o pildă despre natura guvernării sale. Pământul va fi o miniatură a împărăției lui Lucifer, un model la scară redusă a guvernării pe care dorea s-o instituie la dimensiuni universale. În sfârșit i se va împlini dorința. În sfârșit va fi „ca Cel Prea Înalt.” „Satana nu numai că va apare ca ființă omenească, ci el îl va personifica pe Isus Hristos; și lumea care a respins adevărul îl va primi ca Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (*Review and Herald*, 30 ianuarie 1900). „Ca o încoronare a dramei celei mari de amăgire, însuși Satana va lua chipul lui Hristos. Biserica a mărturisit timp îndelungat că așteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a nădejzii ei. Acum amăgitorul cel mare va face să se arate ca și când Hristos ar fi venit. În diferite părți ale pământului, Satana se va prezenta între oameni

ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care se aseamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalipsa (Apocalipsa 1:13-15). Slava care-l înconjoară nu este întrecută de nimic de ceea ce ochii omenești au văzut vreodată. În văzduh răsună strigătul de biruință: „A venit Hristos! A venit Hristos!” Oamenii se aruncă la pământ în adorare înaintea lui, în timp ce el își ridică mâinile și pronunță asupra lor o binecuvântare, așa cum îi binecuvânta Hristos pe ucenicii Săi când era pe pământ. Glasul lui este plăcut, mios și melodios. Într-un ton amabil și plin de simpatie, el prezintă unele dintre adevărurile cerești pline de har, pe care Mântuitorul le-a rostit” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 624). Dar „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” va fi iarăși pervertit. Trupurile oamenilor vor fi temple ale potrivnicului care „se înalță mai presus de tot ce se numește ‚Dumnezeu,’ sau de ce este vrednic de închinare” (2 Tesaloniceni 2:4). „El își va exercita puterea și va lucra asupra imaginației omenești. El va corupe deopotrivă mințile și trupurile oamenilor și va lucra prin copiii neascultării, fascinând și vrăjind precum un șarpe. Ce spectacol va fi lumea pentru inteligențele cerești! Ce spectacol pentru Dumnezeu, Creatorul lumii! ... Cei care-și dau afecțiunile lor oricărui conducător înafară de Hristos, se vor trezi sub stăpânirea; trup, suflet și spirit, a unei infatuări care este așa de amăgitoare încât sub puterea ei sufletele se vor întoarce de la auzirea adevărului să creadă o minciună” (*Review and Herald*, 30 ianuarie 1900). Legea, temelia guvernării divine, va fi înlăturată și pământul se va prăbuși în ruină: „în asemănarea cu Hristos pe care și-a asumat-o, pretinde că a schimbat Sabatul în duminică și poruncește tuturor să sfințească ziua pe care el a binecuvântat-o” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 624). Cel ce „de la început a fost ucigaș” își va descoperi iarăși caracterul. Oponenții vor fi persecutați. În munți și închisori, în singurătate, Golgota va fi retrăită. Strigătul acela chinuitor: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” se va ridica spre cer de 144 000 de ori. Și tot de 144 000 de ori nu se va auzi nici un răspuns. Agonia lui Isus va fi repetată. Perdeaua dinăuntru „templului” va fi sfâșiată și suferința Tatălui, dându-L pe Fiul, percepută într-o străfulgerare. Astfel Îl vor urma pe Miel „oriunde merge El” (Apocalipsa 14:4).

Martorii lui Dumnezeu: ***„Voi sunteți martorii Mei” (Isaia 43:10)***

În fața inteligențelor cerești Iehosua din Nazaret a depus mărturie că fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, poate să fie un templu în care să locuiască Creatorul. El era dovada vie că „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” poate fi realizat. El era temelia locuinței lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor nesfârșite. Dar locul locuinței Lui nu era terminat câtă vreme era pusă doar Piatra din capul unghiului și nu era așezată peste ea toată clădirea bine legată și încheată. Mărturia tâmplarului din Nazaret nu era suficientă pentru înfrângerea lui Satana și curățirea universului de păcat. Ea putea fi contestată. Când a fost pe pământ „fariseii I-au zis: ‚Tu mărturisești despre Tine Însuși; deci mărturia Ta nu este adevărată” (Ioan 5:3). Guvernarea divină avea nevoie să furnizeze dovezi care să alunge orice umbră de îndoială și să câștige pe deplin afecțiunea și dragostea locuitorilor lumilor de sus și a planetei albastre. Îngerii căzuți trebuiau și ei să fie convinși pe baza mărturiei. De aceea orice cuvânt trebuia „sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori.”

Urma să aibă loc un proces. Cine ar fi crezut? Atotputernicul universului, Cel care „zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă” avea să pășească în boxa acuzaților și să Se lase judecat de creatura muritoare! Dragostea avea să Se lase examinată și cercetată în toate manifestările ei. Mireasa veacurilor veșnice nu putea fi câștigată în adorare, apreciere și iubire, câtă vreme dragostea Mirelui Divin era suspectată de crimă. De aceea, înaintea locuitorilor galaxiilor stelare, înaintea întregului univers, Dumnezeu avea să fie chemat în instanță. Problemele marii controversă, ale războiului dintre Păcat și Neprihănire aveau să fie clarificate pentru totdeauna. Juriul cosmic avea să decidă dacă Dumnezeu este responsabil pentru toată nebunia și coșmarul păcatului. De la serafimul luminos și sfânt până la inteligența cea mai plăpândă și firavă, de la marele amăgitor până la creatura cea mai jalnică și nenorocită căzută în păcat, fiecare avea să hotărască dacă Creatorul este vrednic de încredere sau nu. Dubiile, îndoielile, umbrele de pe caracterul Tatălui ceresc aveau să fie alungate pentru veșnicie. Prin urmare urmau să fie prezentate dovezi clare și copleșitoare care să probeze nevinovăția Lui. Dosare voluminoase, file de vieți, probe, proceduri ale lui Dumnezeu cu păcatul, acțiuni „îndoielnice și ciudate” ale lui Dumnezeu aveau să fie trecute toate sub lumina reflectoarelor cerești. Lupa avea să cadă asupra fiecărei fapte a lui Dumnezeu, fiecărui cuvânt, poruncă, judecată,

ridicare din sprânceană, gest făcut cu capul, mâna sau degetul. Istoria răzvrătirii din cer și a micuței planete albastre avea să fie defalsificată și demistificată, și totul văzut ca prin ochiul divin. De la potopul de ape la sângele Izabelei lins de câini, de la vrăbiuța căzută la pământ (Matei 10:29) la bomba atomică ce a spulberat Hiroșima, de la moartea lui Goliat la bolnavul care s-a stins în tăcere pe patul de suferință, pentru toate Dumnezeu avea să fie tras la răspundere și să ofere explicații amănunțite. De la uscarea firicelului de iarbă la pierderea unei treimi din locuitorii cerului totul avea să fie cercetat. De la moartea mămăruței la înjunghierea Mielului la întemeierea lumii totul avea să fie descoperit și explicat universului. Urmau să fie făcute investigații minuțioase: „Judecătorii să facă cercetări amănunțite” (Deuteronom 19:18). Martorii aveau să fie chemați în instanță. Pledoaria cea mai convingătoare avea s-o susțină „Martorul credincios și adevărat” (Apocalipsa 3:14). El era chipul Tatălui în vasul de lut. Era „gândul lui Dumnezeu făcut auzit.” Cel în gura Căruia nu s-a găsit vicleșug (1 Petru 2:22) avea să-Și depună mărturia. La proces adevărul avea să primeze: „Dacă se va afla că martorul acela este un martor mincinos, și că a făcut o mărturisire mincinoasă împotriva fratelui său, atunci să-i faceți cum avea el de gând să facă fratelui său” (Deuteronom 19:18-19). Pacea și liniștea veacurilor veșnice nu puteau fi fondate pe minciună și mărturie mincinoasă. Altfel, cu „mărturia mincinoasă” asupra Lui, lipsit de locuință, Tatălui Însuși avea să I Se întâmple „cum avea el de gând să facă fratelui său.”

Satana însuși nu putea fi „nimicit” pe baza mărturiei unui singur martor: „Cel vinovat de moarte să fie omorât pe mărturia a doi sau trei martori; să nu fie omorât pe mărturia unui singur martor” (Deuteronom 17:6); „Un singur martor nu va fi deajuns ca să fie osândit cineva la moarte” (Numeri 35:30).

Mai mult, chiar mărturia Martorului credincios și adevărat putea fi contestată. În ochii creaturilor cerești, nașterea Lui nefirească prin intervenție divină avea să știrbească forța mărturiei Lui. „Avantajul” nașterii Lui din Duhul Sfânt, la proces avea să fie un dezavantaj. Veridicitatea, autenticitatea mărturiei Lui putea fi tăgăduită. Obiecțiuni puteau fi ridicate. Îndoieli vehiculate pe coridoarele tribunalului ceresc. Șușoteli auzite: Nu cumva El a fost fără păcat pentru că S-a născut din Duhul? Dacă El a fost o marionetă trasă de sfori, în mâna Marelui Păpușar? Dacă Pilda lui Isus a fost un mare fals? De aceea era nevoie și de depoziția altor martori care să confirme mărturia Lui. Domnul Își va chema martorii Săi; ei vor fi născuți din păcat. Păcatele lor urăcioase vor demonta orice acuzație de falsificare a probelor. Vor înainta cei mai prețioși martori ai lui Dumnezeu: „vameșii și curvele,” „vameșii și păcătoșii” (Matei 21:31; Luca 15:1). Mărturia lor va uimi juriul ceresc: căci „tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:12-13). După o viață de păcat, vor fi și ei „născuți din Dumnezeu,” precum Martorul credincios și adevărat. Minunea se va întâmplă și cu ei: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3:9). Trupurile lor vor fi templul Duhului Sfânt, locuința Celui Atotputernic. Slava lui Dumnezeu Se va odihni în ei. Tronul lui Dumnezeu, împărăția Lui va fi în ei (Luca 17:21). „Descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:19) va încânta juriul cosmic. Însă mărturia decisivă a „vameșilor și curvelor,” dovada veacurilor, va fi oferită universului spectator de cei 144 000 care „urmează pe Miel oriunde merge El” și „care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său” (Apocalipsa 14:1). Ei „au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:4-5). Cei 144 000 de fii își vor aduce și ei mărturia lor. Ei „cântau o cântare nouă ... și nimeni nu putea să învețe cântarea” (Apocalipsa 14:3). Isus va fi reprodus de 144 000 de ori, iar mărturia Lui reprodusă de 144 000 de ori.

Procesul lui Dumnezeu: **- faza de cercetare** **„a venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7)**

Pilda lui David ne spune că, atunci când „tânărul Lucifer,” fiul „pe care-l iubea mai presus de toți ceilalți fii ai Săi,” s-a răzvrătit împotriva Tatălui, „David” a coborât de pe tronul de la „Ierusalim” și a plecat în exil.²² Marele Surghiunit a fugit la „Mahanaim,” cetatea de scăpare. În ochii creaturilor cerești părea că Fugarul era „ucigașul fără voie:” „(Satana) Îl acuză pe Creator de căderea primilor noștri părinți, cu toate

nenorocirile care au rezultat, determinându-i pe oameni să-L privească pe Dumnezeu ca autor al păcatului, suferinței și morții” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 24). „Satana, autorul păcatului și al urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la boală și moarte ca pornind de la Dumnezeu - ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 471). Glasul sângelui lui „Adam” (adam = om) striga din pământ și vocile îngerilor păstrați „pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric” (Iuda 1:6), se înălțau împotriva Celui ce părea a fi „autorul păcatului, suferinței și morții.” „Răzbunătorul sângelui” s-a ridicat să-L urmărească pe Marele Vinovat, dar „Ucigașul fără voie” a fugit la „Mahanaim,” cetatea de scăpare. „Biserica este fortăreața lui Dumnezeu. Este cetatea Lui de scăpare pe care o înalță într-o lume răzvrătită” (*Căminul adventist*, pag. 11).²³ Fugarul a fugit la biserica Lui, cetatea Lui de scăpare. De când păcatul a mârjnit creațiunea dorința inimii Lui a fost ca biserica să-L apere de acuzațiile „răzbunătorului sângelui” și să-I ofere locuință în „Mahanaim” (două oștiri, două tabere). Fugarul spera ca cele două oștiri să-L apere precum a fost apărât Iacob odinioară, una în față și alta în spatele Lui. Domnul oștirilor dorea ca cele două oștiri, oștirea din cer și oștirea de pe pământ să fie alături de El. Credința Lui era că „biserica de pe pământ unită cu biserica din ceruri pot împlini toate lucrurile” (*Mărturii*, vol. 7, pag. 31). „Poporul Tău este plin de înflăcărare, când Îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua” (Psalmul 110:3). „Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor?” (Cântarea Cântărilor 6:10). Surghiunitul s-a oprit la porțile cetății „să spună întâmplarea Lui bătrânilor cetății” și ei L-au primit în cetate. Avea să înceapă procesul și Fugarul avea să fie judecat. „Adunarea” avea să pronunțe sentința definitivă. Îl va da „adunarea,” ekklesia, biserica, pe mâna „răzbunătorului sângelui”? Îl va găsi „adunarea” vinovat de omor pe Dumnezeu? Este Dumnezeu „autorul păcatului și morții”?

„A venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată ... S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Daniel 7:9-10). La judecata de cercetare păcatul și moartea sunt sub lupa juriului. Sunt chemați martorii. „Și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui” (Daniel 7:13). Caracterul „Făptașului” este investigat și sentința pronunțată: „Nevinovat!” Fugarul a fost primit în „cetatea Lui de scăpare.” Duhul Domnului a găsit odihnă în biserica Lui. Martorii au acceptat „să-i dea o locuință, ca să locuiască împreună cu ei” (Iosua 20:4). Dorința Fugarului s-a împlinit: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6:16; Exod 25:8). Ei au primit „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.” „Dacă răzbunătorul sângelui îl va urmări, ei să nu dea pe ucigaș în mâinile lui” (Iosua 20:5). Și El va locui în cetatea Lui de scăpare „până la moartea marelui preot; și după moartea marelui preot, putea să se întoarcă la *moșia lui*” (Numeri 35:28). Fugarul va rămâne încă puțin în cetatea de scăpare, apoi Se va putea întoarce „la moșia Lui,” la „Ierusalim.” Încă puțin până când preoția va înceta în sanctuarul de sus și Isus, Marele Preot, va dezbrăca haina, Își va ridica mâinile și va spune cu glas puternic „S-a sfârșit!” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 613).

Procesul lui Dumnezeu: faza finală

„să ieși biruitor când vei fi judecat” (Romani 3:4)

„Tânărul Lucifer,” „răzbunătorul sângelui” a ajuns la porțile cetății. El e mâniat pe Fugar și pe „adunare.” El vrea să pună mâna pe cetate și neamurile din cele patru colțuri ale pământului sunt adunate pentru război. „Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită” (Apocalipsa 20:8-9).

În încercarea finală de a se împotrivi lui Dumnezeu, păcătoșii atacă cetatea. Dar se opresc pentru o clipă. „Porțile ei nu se vor mai închide ziua” (Apocalipsa 21:25). „Porțile tale vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi, nici noapte” (Isaia 60:11).²⁴ Calea e liberă. Nici un zăvor, nici un zid de foc sau raze laser care să împrejmuiească cetatea. Doar „armele” celor mântuiți. Credincioșii sunt înarmați ca să se poată împotrivi „în ziua cea rea” „uneltirilor Diavolului” căci ei nu luptă „împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului, împotriva duhurilor răutății

care sunt în locurile cerești.” De aceea sunt înarmați cu „toată armura lui Dumnezeu” (Efeseni 6:11-18). „Armele” lor sunt „mijlocul încins cu adevărul, ... îmbrăcați cu platoșa dreptății ... picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii, ... scutul credinței, ... coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu, făcând tot timpul, prin Duhul tot felul de rugăciuni și cereri” pentru vrăjmașii lor. Dumnezeu nu stă pe ziduri înarmat până-n dinți, gata să topească pe oricine se apropie prea mult și cutează să pună pasul pe zona interzisă. Dimpotrivă. În urechile tuturor răsună rugămintea: „purtați-vă blând cu tânărul Absalom!” (2 Samuel 18:5). Chiar și acum Dumnezeu „nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezechiel 33:11). El „dorește ca nici unul să nu piară” (2 Petru 3:9), pentru că El „este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Bătrânul nu vrea să cadă foc peste „samariteni,” ci este gata să „binecuvânteze pe cei ce-L urăsc, gata să dea ploaie peste cei dreپți și nedreپți, gata să întoarcă și celălalt obraz și să lase și haina” (Matei 5:44,45,40,39). Tatăl este gata să-l primească pe fiul risipitor, gata să aducă „haina cea bună,” să-l îmbrace pe cel gol cu ea, să-i pună „un inel în deget și încălțăminte în picioare,” să aducă „vițelul cel îngrășat,” să mănânce și să se veselească veșnic (Luca 15:22-23). Pentru că așa este El ... Dar nu, o viață de păcat, o viață la porci, îl vor face incapabil, de această dată, pe păcătos să recunoască în pocăință „Tată am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta,” incapabil „să-și vină în fire” (Luca 15:17), incapabil „să-și ridice ochii spre cer și să-i vină iarăși mintea la loc” (Daniel 4:34). Chiar și acum păcătoșii au înaintea „viața sau moartea” (Deuteronom 30:19). Dar „vrăjmașul a pustiit totul în locașul Tău cel sfânt” a „pângărit locuința Numelui Tău” (Psalmul 74:3,7). În templul sufletului lor, totul este spart, sfărâmat, distrus (Psalmul 74:4-6). „Locurile dosnice” sunt „pline de bârloage de tâlhari” (Psalmul 74:20), și „toți idolii casei lui Israel zugrăviți pe perete de jur împrejur” (Ezechiel 8:10). Fiecare este „în întuneric” „în odaia lui plină de chipuri” (Ezechiel 8:12). Potrivnicul s-a așezat „în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4). Creierul lor, mintea lor gândește în modelele păcatului. Cărările păcatului, cărările lor neuronale sunt săpate adânc. „Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un vârf de diamant; este săpat pe tabla inimii lor” (Ieremia 17:1). În timpul vieții lor n-au „pregătit calea Domnului,” n-au „netezit cărările” (Luca 3:4), ca orice vale să fie astupată, orice munte și orice deal să fie prefăcut în loc neted; căile strâmbe îndreptate, și drumurile zgrunțuroase netezite (Luca 3:5). N-au croit în „pustie” un drum pentru Domnul. Nu și-au deștelenit „un ogor nou” (Ieremia 4:3). Cărările păcatului sunt acolo, neastupate și neplecate. Ei sunt tot în vrăjmășie cu Dumnezeu.²⁵

Și are loc procesul! La judecată Satana rămâne mut. „Scopul marelui răzvrătit a fost totdeauna să se îndreptățească și să dovedească guvernarea divină răspunzătoare de răzvrătirea lui ... Dar acum a venit timpul când răzvrătirea trebuia să fie înfrântă până la urmă, iar istoria și caracterul Satanei să fie demascate. În ultimul său efort uriaș de a detrona pe Hristos, de a distruge pe poporul Său și de a pune stăpânire pe cetatea lui Dumnezeu, arhiamăgitorul a fost demascat definitiv ... El devine obiectul repulsiei generale” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 670). Acuzațiile, minciunile, înșelătoriile lui sunt spulberate. Nu-l mai crede nimeni. Iată dovada. Isus și frații Săi. Înaintea juriului a fost adus „Fiul omului,” „Martorul credincios și adevărat” (Apocalipsa 3:14) și frații Săi. Martorul cel adevărat depune mărturie în fața adunării: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul adunării ... În adunarea cea mare, Tu vei fi pricina laudelor mele” (Psalmul 22:22,25). „Te voi lăuda în adunarea cea mare, și Te voi slăvi în mijlocul unui popor mare la număr” (Psalmul 35:18). „Vestesc îndurarea Ta, în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Doamne! Nu țin în inima mea îndurarea Ta, ci vestesc adevărul tău și mântuirea Ta, și nu ascund bunătatea și credințioșia Ta în adunarea cea mare” (Psalmul 40:9-10). Verdictul este dat: „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!” (Apocalipsa 15:3). „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine! Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțămiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau: ‚Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!’” (Apocalipsa 4:8-11).

În mijlocul adorării fiilor Săi, Cel Sfânt va năuci creațiunea prin gestul Său. Înainte de a părăsi boxa acuzațiilor, Tatăl va călca păcatul în picioare, nimicindu-l pentru totdeauna. Numai așa „nenorocirea nu va veni de două ori” (Naum 1:9). De necrezut! Înaintea întregului univers Tatăl Îl cheamă pe tâmplarul din Nazaret pe tron. Pilda lui Isus a dezvăluit și iluminat identitatea Celui pe care Tatăl Îl declarase: „Fiul Meu

prea iubit, în care Îmi gădesc plăcerea.” Ochii îngerilor s-au deschis, solzii au căzut de pe ei, alifia cerească le-a limpezit vederea. Întruparea lui Dumnezeu când S-a coborât să-l salveze pe omul păcătos le-a apărut în adevărata ei lumină. La Golgota credința lor că „în cetatea lui David, ... s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, *Domnul*” (Luca 2:11) s-a spulberat și într-o străfulgerare au înțeles cine murea cu adevărat pe cruce. Ei au văzut absența lui Dumnezeu din jertfă când Tatăl S-a retras și răstignitul și-a strigat durerea, și s-au întrebat unde este Jertfa, iar gândul le-a fost îndreptat la Mielul înjunghiat la întemeierea lumii. Pilda le-a arătat locuitorilor cerului că Dumnezeul Acela pe care Îl credeau întrupat este Om, iar fiii lui Dumnezeu de pe pământ au înțeles că în tâmplarul din Nazaret locuia Dumnezeu.²⁶ Iar acum cerul este mut de uimire: Iată, Iehoșua, dulgherul, așezat pe tron! „A venit ceasul când Hristos Își ocupă poziția de drept și este preamărit mai presus de domniile și puterile și de orice nume ce se poate da” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 671) „În prezența locuitorilor pământului și ai cerului adunați, are loc încoronarea finală a Fiului lui Dumnezeu” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 666). Satana „a văzut coroana pusă pe capul lui Hristos de un înger cu o statură înaltă de o prezență maiestooasă” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 669).²⁷ Iehoșua este „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:16). El a moștenit Numele mai presus de orice nume: „Cuvântul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19:13). „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:9-11). Dar Iehoșua, Moștenitorul, mai are o rugămintă: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea” (Ioan 17:24). Căci „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21). Cei 144 000 urcă pe tron căci ei „urmează pe Miel oriunde merge El” (Apocalipsa 14:4).

Bătrânul cu haina albă ca zăpada și părul capului ca niște lână curată (Daniel 7:9), curățit de orice acuzație, se poate ridica eliberat din boxa acuzațiilor. Bătrânul nu a ținut morțiș la scaunul Lui de domnie, la statutul Lui de Dumnezeu. El și-a împărțit tronul cu Isus și frații Lui. Fiii primiți pe tron sunt dovada vie, palpabilă, că, de-a lungul veacurilor veșnice, tronul este deschis oricărei creaturi.

Când Bătrânul „a dat” (Ioan 3:16), când L-a dat pe „singurul Lui Fiu,” El a făcut o jertfă infinită. Acum Își desface brațele să-L cuprindă pe Iehoșua și frații Lui. În vidul imens lăsat de pierderea veșnică a Mielului înjunghiat la întemeierea lumii, Bătrânul „va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora” (Isaia 53:11).

Moartea lui Satana - sfârșitul păcatului **„din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit” (Apocalipsa 20:9)**

„Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el” (Apocalipsa 20:11). „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie ... Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20:12). Răzvârtiții se așteaptă să fie judecați și condamnați. Dar surpriză: „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului” (Ioan 5:22). Nici o acuzație nu se aude de pe buzele Tatălui împotriva celor pierduți. Mai mult nici Fiul nu judecă pe nimeni: „Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea ... Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi” (Ioan 12:47-48). Cuvintele lui Moise sunt scrise în „cărți,” în sufletele lor. „De îndată ce cărțile cu rapoarte sunt deschise, și ochiul lui Isus privește asupra nelegiuitorilor, ei devin conștienți de fiecare păcat pe care l-au săvârșit vreodată. Ei văd exact locul unde picioarele lor s-au depărtat de pe cărarea curăției și a sfințeniei și cât de departe i-a dus mândria și răzvârtirea în călcarea Legii lui Dumnezeu. Ispitele seducătoare pe care le-au încurajat prin îngăduirea păcatului, binecuvântările folosite în rău, solii lui Dumnezeu disprețuiți, avertizările lepădate, valurile de milă respinse din cauza inimii îndărătnice și nepocăite - toate acestea apar ca și când sunt scrise cu litere de foc” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 666). Satana pare paralizat. „Memoria îi aduce aminte de căminul nevinovăției și curăției lui ... Acuzațiile lui, răscoala lui, amăgirile lui pentru a câștiga sprijinul îngerilor, stăruința lui încăpățanată de a nu face nici un efort de întoarcere atunci când Dumnezeu i-a oferit iertarea - toate acestea îi vin cu putere în minte. Își revede lucrarea făcută printre oameni, cu urmările ei ... Își amintește de toate eforturile lui permanente de

a se împotrivi lucrării lui Hristos” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 669).²⁸ Convingerea adevărului coboară asupra minții păcătoșilor. Toate faptele lor nenorocite, cuvintele și atitudinea lor, sunt scrise acolo în „cărți,” în conștiința lor, cu litere de foc. „Dumnezeu este dragoste,” „un foc mistuitor” (Evrei 12:29). Mîntea lor este aprinsă de mustărările de conștiință. Gîndurile lor „se învinovătesc ... între ele” (Romani 2:15). Iadul este în cugetele lor. Bunătatea lui Dumnezeu respinsă le incendiază sufletul. „Mîncarea” pe care au primit-o din mîna Celui pe care L-au urât cînd le-a fost foame, „apa” pe care au bîut-o cînd le-a fost sete, îngrămădește cărbuni aprinși pe capul lor (Romani 12:20). „Din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit” (Apocalipsa 20:9). Nenorocîții fac ultima lor alegere. Mai bine aleg moartea decît să trăiască veșnic alături de Cel pe care-L urăsc: „Toți cei ce Mă urăsc pe Mine, iubesc moartea” (Proverbe 8:36). Mîntea lor este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” Ei vor pleca departe. Departe de Cel pe care-L urăsc. Se vor deconecta de Sursa vieții.

Apoi o ultimă durere pentru inima încercatului Bătrîn. Moartea fiului iubit, Lucifer, purtătorul de lumină ce umbla în „mijlocul pietrelor scînteietoare” (Ezechiel 28:14), următorul după Hristos. Dispariția pentru veșnicie a fiilor Săi pierduți, a îngerilor și oamenilor ce odinioară erau „după chipul și asemănarea” Sa (Geneza 1:26). Ei și-au tăiat legătura cu Sursa vieții. Ei au fugit departe de Fața Domnului. Ei au ales moartea. Hăul. Neantul. Agonia Bătrînului: „îmi fierb măruntaiele, mi se varsă ficatul pe pămînt, din pricina prăpădului fiicei poporului meu.” „Șuvoaie de apă îmi curg din ochi din pricina prăpădului fiicei poporului meu. Mi se topește ochiul în lacrimi, necurmat și fără răgaz” (Plîngerile lui Ieremia 2:11; 3:48-49). „O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plînge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu!” (Ieremia 9:1). „Cum să te dau Efraime? ... Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!” (Osea 11:8). Asupra fiecărui păcătos pierdut strigătul Tatălui: „Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! ... Absalom, fiul meu, fiul meu!” (2 Samuel 18:33).

...

„Și în ziua aceea, biruința s-a prefăcut în jale pentru tot poporul, căci în ziua aceea, poporul auzea zicându-se: ‘Împăratul este mâhnit din pricina fiului său.’ În aceeași zi, poporul a intrat în cetate pe furiș, ca niște oameni rușinați că au fugit din luptă. Împăratul își acoperise fața, și striga în gura mare: ‘Fiul meu Absalom! Absalom, fiul meu, fiul meu!’” (2 Samuel 19:2-3).

Și pilda lui David continuă: în toate semințiile lui Israel, poporul zicea: „Împăratul ne-a izbăvit din mîna vrăjmașilor noștri, el ne-a scăpat din mîna Filistenilor; și acum a trebuit să fugă din țară dinaintea lui Absalom. Și Absalom, pe care-l unsem să domnească peste noi, a murit în bătălie: de ce nu puneți o vorbă pentru întoarcerea împăratului?” La rîndul său, împăratul David a trimes să spună ... „Vorbiți bătrînilor lui Iuda, și spuneți-le: Pentru ce ați fi voi cei din urmă pentru întoarcerea împăratului în casa lui? ... Voi sunteți frații mei, sunteți os din oasele mele și carne din carnea mea; pentru ce ați fi voi cei din urmă pentru aducerea împăratului înapoi?” ... David a înmuiat inima tuturor celor din Iuda, de parcă ar fi fost un singur om; și au trimes să spună împăratului: „întoarce-te, tu și toți slujitorii tăi.” Împăratul s-a întors, și a ajuns pînă la Iordan. Și Iuda s-a dus la Ghilgal, ca să iasă înaintea împăratului, și să-l facă să treacă Iordanul” (2 Samuel 19:9-15). Se arată zorii unei lumi noi, a unei zile noi, fără păcat, fără timp.²⁸ Poporul a ieșit „înaintea împăratului” ca „să-l treacă Iordanul.” Împăratul se întoarce la „Ierusalim.” „Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” este realizat. „O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea cea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul cel minuscul și pînă la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și în bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este dragoste” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 678).

Note:

1. Dumnezeu Însuși, trăiește prin conformarea permanentă față de aceste principii. El este fidel caracterului Său. Dacă prin absurd, Dumnezeu ar alege să nu Se conformeze propriilor principii, cu alte cuvinte să facă răul, păcatul ar produce aceleași efecte asupra Lui (moartea Lui și prăbușirea universului).

2. Acesta este un principiu universal, general valabil și pentru căderea lui Lucifer și a îngerilor săi, chiar dacă este enunțat și plasat în contextul căderii lui Adam.

3. Expresia folosită de Ellen White este: „As soon as there was sin, there was a Saviour.” „Imediat ce a existat păcatul, a existat un Mântuitor.” „De îndată ce a apărut păcatul, a apărut un Mântuitor.” „În clipa în care a apărut păcatul, a apărut un Mântuitor.”

4. În mod clar toate versetele din Fapte 2:25-27 se referă la Isus și nu la David, și vorbesc despre perioada cât Isus a fost în mormânt (vedeți versetele 25, 29, 31). Spiritul Profetic confirmă acest lucru: „Aici apostolul Petru arată că David nu s-a referit la sine însuși, ci la Isus Hristos” (*Istoria mântuirii*, pag. 244). „David mărturisește că sufletul lui Hristos n-avea să fie lăsat în mormânt, nici trupul Său să vadă putrezirea. Petru arată că această profecie s-a împlinit în Isus din Nazaret” (*Istoria mântuirii*, pag. 244-245). „Acela care avea să sufere moartea din mâna oamenilor păcătoși avea să învie ca biruitor asupra păcatului și mormântului. Sub inspirația celui Atotputernic psalmistul lui Israel avea să mărturisească de slava dimineții învierii. „De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veselește și chiar trupul mi se odihnește în nădejde. Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea” (Psalmul 16:9-10)” (*Faptele apostolilor*, pag. 227).

5. „Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15:20). În contextul acestei afirmații Pavel folosește atât „a adormi,” cât și „a muri” (versetele 12, 18, 22). Prin urmare, când Pavel spune în alte locuri din Noul Testament că Isus „a înviat din morți,” aceasta înseamnă că El a venit la viață dintre cei adormiți.

6. În pasajele din Apocalipsa 14:18 și Apocalipsa 9:13-14 este vorba despre altarul tămâierii, situat în cortul întâlnirii, dar același principiu de interpretare este valabil și în cazul altarului arderii de tot, situat în curtea cortului întâlnirii.

7. Marea jertfă este adusă pe altarul arderii de tot și nu pe altarul tămâierii. Cele două altare au funcții diferite și sunt simboluri diferite: „Înainte perdelei locului prea sfânt era un altar al continuei mijlociri, iar înaintea locului sfânt, era un altar al continuei ispășiri” (*Patriarhi și profeți*, pag. 353). Cele două simboluri trebuiau clar diferențiate, prin urmare era interzis să se aducă arderea de tot pe altarul tămâierii: „Să nu aduceți pe altar ... nici ardere de tot, nici jertfă de mâncare, și să nu turnați pe el nici o jertfă de băutură” (Exod 30:9).

8. Geneza 4:3-4 ne spune că Abel și Cain au adus o jertfă de mâncare. Spiritul Profetic face precizarea că, împreună cu jertfa de mâncare, ei au adus și o ardere de tot. „Li s-a cerut să aducă la îndeplinire o rânduială ... care să arate respectul lor față de Dumnezeu și dependența de Mântuitorul cel făgăduit, prin jertfirea celor dintâi născuți ai turmei, pe care, cu solemnitate, să-i aducă, împreună cu sângele, ca o ardere de tot lui Dumnezeu ... El (Cain) nu voia să urmeze cu strictețe planul ascultării și să caute un miel pe care să-l aducă jertfă împreună cu roadele pământului. El a luat numai roadele pământului și a nesocotit cerința lui Dumnezeu” (*Adevărul despre îngeri*, pag. 64). Faptul că li s-a cerut să aducă arderea de tot împreună cu roadele pământului este în perfectă armonie cu Biblia întrucât adeseori arderea de tot era adusă împreună cu jertfa de mâncare (Levitic 9:16-17; Levitic 23:12-13; Levitic 23:18).

9. Traducerea nefericită a pasajelor Romani 3:25, 1 Ioan 2:2, 1 Ioan 4:10, din versiunea Cornilescu creează falsa impresie că Isus ar fi jertfă de ispășire, ori pasajele spun simplu că Isus e ispășire. Diferența este esențială. Iată pasajele traduse corect, în versiunea Cornilescu revizuită: „Pe El Dumnezeu L-a rânduit să fie ispășire, prin credința în sângele Lui, ca să-Și arate neprihănirea Lui” (Romani 3:25, Cornilescu revizuit); „El este ispășirea pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:2, Cornilescu revizuit); „În aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10, Cornilescu revizuit); (vedeți și King James Version, Revised standard Version, etc.).

În plus versiunea Cornilescu derutează cititorul prin traducerea pasajelor din Vechiul Testament referitoare la jertfe, lăsând impresia falsă că ar exista un tip anume de jertfe de ispășire. Consultarea altor traduceri demonstrează că există mai multe tipuri de jertfe: arderea de tot, jertfa pentru păcat, jertfa pentru

vină, jertfa de consacrare, jertfa de mulțumire (Levitic 7:37) și că nu există un tip separat de jertfă de ispășire. Din jertfele enumerate mai sus unele fac ispășire (ex. arderea de tot face ispășire (Levitic 1:4), jertfa pentru păcat face ispășire (Levitic 4:14,20), jertfa pentru vină face ispășire (Levitic 4:16).

10. Isus este totodată moștenitor și executor testamentar. Nu trebuie să confundăm mijlocirea lui Isus ca executor testamentar, cu mijlocirea Duhului Sfânt prezentată în Romani 8:26-27, care are alt scop. Isus este mijlocitorul Noului legământ în care Legea e scrisă în inimă, o lucrare a Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este dat ca o prevedere a testamentului (Galateni 4:6; Romani 8:14-17, Efeseni 1:13-14, etc).

11. Întâi are loc confirmarea testamentului și apoi moartea testamentarului. Însă, dacă testamentul a fost confirmat când Dumnezeu i-a jurat lui Avraam, cum este posibil ca moartea testamentarului să aibă loc „la întemeierea lumii”? Soluția la această problemă comportă două aspecte: unul ține de natura lui Dumnezeu (Tatăl a supraviețuit morții celei de-A Doua Persoane a Dumnezeirii și i-a confirmat mai târziu lui Avraam testamentul) și celălalt de factorul timp (vedeți nota 29 pentru o explicație a acestui factor).

12. Condiția pentru ca moștenitorul să primească moștenirea este ca el să nu fie „un copil” în credință, ci să ajungă la o credință matură. Totuși există aspecte ale moștenirii care nu implică nici o condiție. Cu alte cuvinte sunt necondiționate. De exemplu atât cei credincioși cât și cei necredincioși beneficiază deopotrivă de jertfa Cuvântului, având viața asigurată. Aceștia sunt în situația moștenitorului-copil, aflat sub „tutori și îngrijitori” care primește de mâncare necondiționat în casa tatălui său. Însă el va putea primi averea și gestiona moștenirea doar în anumite condiții, când va ajunge mare.

13. În majoritatea pasajelor, Ellen White identifică Mielul înjunghiat la întemeierea lumii cu Isus din Nazaret și moartea Lui pe cruce. Iată însă trei pasaje superbe în care Spiritul Profetic descoperă lumină suplimentară, arătând că Mielul lui Dumnezeu a fost jertfit la întemeierea lumii și că jertfa lui Isus pe cruce ne îndreaptă atenția spre jertfa de la întemeierea lumii:

„God is love, God is life. It is the prerogative of God to redeem, reconstruct, and restore. Before the foundation of the world the Son of God was given to die, and redemption is the mystery that was „kept in silence through times eternal” (Rom. 16:25, R.V.). Yet sin is unexplainable, and no reason can be found for its existence. No soul knows what God is until he sees himself a sinner in the light from the cross of Calvary; but when in his great need he cries out for a sin-pardoning Saviour, God is revealed to him as gracious and merciful, long-suffering, and abundant in goodness and truth. The work of Christ is to redeem, to restore, to seek, and to save that which was lost” (*In Heavenly Places*, pag. 291; *Review and Herald*, 26 februarie 1895).

„Redemption is part of the divine nature. It is the prerogative of God to have to reconstruct, not to destroy. The Son of God was given to die before the foundation of the world. The existence of sin is unexplainable; therefore not a soul knows what God is until he sees himself in the light reflected from the cross of Calvary, and detests himself as a sinner in the bitterness of his soul. When his soul cries out in great need for a sin-pardoning Saviour, then God is revealed as gracious, full of compassion and forgiveness and love, long-suffering and patience” (*Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, pag. 264).

„If there is anything in our world that should inspire enthusiasm, it is the cross of Calvary. „Behold, what manner of love the Father hath bestowed upon us, that we should be called the sons of God.” Christ, made unto us „wisdom, and righteousness, and sanctification, and redemption,” should be humbly and thankfully received by us. His sacrifice should inspire us with zeal to work in his service, calling upon others to behold in him „the Lamb of God, which taketh away the sin of the world.”

Christ’s gracious presence is ever speaking to us in his word, pointing us to the One slain from the foundation of the world. To each one who will receive him he is the hope of glory” (*Review and Herald*, 29 septembrie, 1896).

14. Vechiul Testament nu este o istorie a războaielor și sângelui, ci este o comoară de pilde legate între ele precum nodurile unei plase, fiecare pildă făcând aluzii la alte pilde. Aceste pilde sunt de fapt coduri care descuie și descifrează adevăruri mântuitoare despre „caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 569).

Pilda lui David este jucată de actori în carne și oase, personajele fiind oameni vii cu păcate și lipsuri.

Pilda este stricată de păcatele actorilor, de interpretarea lor. Ea este o pildă imperfectă.

15. În original textul este următorul: „To save the fallen race, the King of glory yielded up His life” (*Patriarhi și profeți*, pag. 154).

16. Spre deosebire de alte animale, atunci când este înjunghiat, mielul nu țipă deloc („n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie” - Isaia 53:7). Prin urmare, atunci când Avraam aducea ca ardere de tot un miel, el era martorul agoniei mute a victimei, iar atunci când aducea un ied, liniștea era străpunsă de țipătul victimei. În oricare din cazuri, principiul era același: în animalul înjunghiat vedea jertfa adusă de Dumnezeu. Cu privire la animalele permise pentru a fi aduse ca ardere de tot, vedeți pagina 14 a articolului.

17. Vedeți originalul; traduceri în limba română, aflate în circulație, alterează sensul textului.

18. Atât în *Patriarhi și Profeți* cât și în *Hristos, Lumina lumii*, Spiritul Profetic plasează afirmația lui Isus: „Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” în contextul experienței lui Avraam avute pe muntele Moria, când i s-a cerut să-și jertfească fiul. Mai mult, afirmațiile categorice ale Spiritului Profetic (afirmații reproduse în articolul de față) arată că într-adevăr acesta a fost *momentul și felul* în care Avraam a văzut „ziua lui Hristos.” Când a văzut „ziua lui Hristos,” lui Avraam nu i-au fost arătate simple imagini cu răstignirea lui Isus pe cruce, ci el a avut o înțelegere a Marii jertfe făcute de Dumnezeu la întemeierea lumii. Pur și simplu, fizic, el nu a văzut decât un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș. Atât și nimic mai mult. Dar în această imagine, lui i s-a dat o înțelegere a jertfei divine pe care a făcut-o Dumnezeu. În termenii acestei interpretări, când Avraam „a recunoscut caracterul divin al lui Hristos” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 468), el nu a recunoscut „divinitatea” lui Iehoșua din Nazaret, cum am fi tentați să înțelegem pasajul, ci faptul că jertfa oferită era de origine divină, de proveniență divină, adică este Una dintre Persoanele Dumnezeirii. Avraam „a recunoscut caracterul divin al jertfei” și anume faptul că doar Una dintre Persoanele Dumnezeirii putea opri păcatul.

19. Dacă Pavel, inspirat de Duhul Sfânt, a înțeles acest lucru, cu atât mai mult Cel căruia Tatăl I-a dat Duhul fără măsură.

20. Afirmația „mă duc să vă pregătesc un loc” (Ioan 14:2) nu anulează adevărul că împărăția a fost „pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:35). Afirmația din (Ioan 14:2) vizează persoanele, cea din (Matei 25:35) este o afirmație generală. Cu alte cuvinte „împărăția” a fost pregătită la întemeierea lumii, indivizii concreți care vor fi „moștenitorii” sunt pregătiți de Isus în timpul vieții lor.

21. În pilda viei (Marcu 12:1-12) Isus se identifică în mod clar cu „moștenitorul” (Marcu 12:7). În prim plan, pilda vizează națiunea iudaică și a fost adresată liderilor națiunii (Marcu 12:12; vedeți *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 285). Dar, acești lideri religioși erau reprezentanții vizibili ai lumii demonice invizibile („Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelia adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana” - *Hristos, Lumina lumii*, pag. 36). Prin urmare, în plan mult mai profund, Isus se adresa celor care erau în spatele conducătorilor religioși ai națiunii. În acest context, întreaga pildă capătă semnificații mult mai profunde.

22. Rugăciunea Domnului Isus era: „facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Luca 11:2). Ne propune Isus un model cu „Absalom” la „Ierusalim”? În nici un caz ! Să nu uităm că „taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremilor” este de „a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ” (Efeseni 1:9-10) „și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:20).

Isus ne-a spus că „dacă o împărăție este dezbinată împotriva ei însăși, împărăția aceea nu poate dăinui. Și dacă o casă este dezbinată împotriva ei însăși, casa aceea nu poate dăinui” (Marcu 3:24-25). „Orice împărăție dezbinată împotriva ei, este pustiită; și o casă dezbinată împotriva ei, se prăbușește peste alta. Deci, dacă Satana este dezbinat împotriva lui însuși, cum va dăinui împărăția lui” (Luca 11:17-18). Atunci cum de nu se prăbușește această guvernare cu „Absalom” la „Ierusalim”? Pentru că „chivotul cu Legea a rămas la Ierusalim” și „David” trăiește la „Mahanaim.” „Nu se cuvenea ca el (David) să îndepărteze din capitala națiunii sfintele statute care întrupau voința divinului ei Suveran, constituția împărăției și temelia propășirii ei” „Ceea ce trebuia să stea la locul cel mai de frunte în mintea împăratului lui Israel era ... interesul poporului, nu interesul său personal” „inima și viața lui trebuia să fie în armonie cu preceptele divine, căci altfel chivotul urma să fie mai mult un mijloc de înfrângere decât de izbândă” (*Patriarhii și*

profeți, pag. 723). Înfricoșător gând!

23. „Biserica este fortăreața lui Dumnezeu. Este cetatea Lui de scăpare pe care o înalță într-o lume răzvrătită ... De la început, sufletele credincioase au format biserica de pe pământ. În fiecare veac, Domnul a avut veghetorii Săi, care au dat o mărturie credincioasă generației în care au trăit ... Dumnezeu i-a adus pe acești martori în legământ cu Sine, unind biserica de pe pământ cu biserica din ceruri” (*Căminul adventist*, pag. 11).

„Biserica este fortăreața lui Dumnezeu. Este cetatea Lui de scăpare ...” Multă vreme noi am văzut biserica drept cetatea noastră de refugiu, unde noi putem găsi adăpost. Și într-un fel așa și este. Dar n-a sosit vremea să vedem biserica drept cetatea Lui de scăpare, unde El găsește adăpost în inimile noastre? Dacă „ceasul judecării Lui” (Apocalipsa 14:7) poate însemna ceasul în care El este judecat, de ce „cetatea Lui de scăpare” n-ar putea însemna cetatea în care se refugiază El? Mai mult, „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui” (Apocalipsa 14:7), poate însemna faptul că în cetatea în care El se refugiază, I se „dă slavă” în „ceasul judecării Lui” când „adunarea” Îl declară nevinovat.

24. Aceasta nu este în contradicție cu Ellen White care în *Tragedia Veacurilor* afirmă că porțile cetății vor fi închise. O înțelegere corectă a semnificației „cetății” și „porților” ei va lămurii aparenta contradicție.

25. Numai datorită faptului că la înviere păcătoșii sunt în aceeași vrăjmășie cu Dumnezeu, incapabili de pocăință, nu va mai exista o a doua șansă după moarte (Evrei 9:27).

26. „Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, *Domnul*” (Luca 2:11). Convingerea îngerilor a fost că, la întrupare, Dumnezeu a coborât pe pământ. Îngerul care le anunță păstorilor nașterea lui Mesia este Gabriel, conducătorul oștirii cerești, cel care a ocupat locul lui Lucifer, după căderea acestuia (vedeți *Hristos, Lumina lumii*, pag. 780). El a preluat atribuțiile lui Lucifer, prin urmare era cel mai informat dintre îngeri, fiind acela care aducea la cunoștința întregului univers planurile lui Dumnezeu. În anunțul său, îngerul Îi aplică pruncului nou născut cel mai înalt titlu posibil: „Hristos, *Domnul*” echivalentul termenului „Iehova” din Vechiul Testament. (Cu privire la identitatea pruncului vedeți *Hristos, Lumina lumii*, pag. 52.). Pilda lui Isus a spulberat două concepții cu privire la identitatea lui Isus din Nazaret: cea a îngerilor și cea a oamenilor.

27. Am văzut că, conform testamentului lui Dumnezeu, Hristos este încoronat și Se așează cu Tatăl pe tron. Se ridică două întrebări: a) Când are loc încoronarea efectivă a lui Isus? și b) Cum Se așează Hristos pe tron, dacă Tatăl Însuși nu este la „Ierusalim” ci la „Mahanaim”?

Isus înainte de înălțare susține că este împărat (Ioan 18:37). După înălțare, Apocalipsa 3:21 Îl prezintă pe Hristos pe scaunul de domnie al Tatălui. Vechiul Testament plasează încoronarea lui Isus în contextul judecării de cercetare (Daniel 7:13-14). Ellen White în *Hristos, Lumina lumii*, pag. 829 și *Faptele Apostolilor*, pag. 38, susține că Isus a fost încoronat ca împărat după înălțare, iar în *Tragedia Veacurilor*, pag. 666, afirmă că încoronarea lui Isus are loc după mia de ani când Satana și păcătoșii atacă Noul Ierusalim. Cum am putea înțelege toate acestea? Când are loc așezarea lui Isus cu Tatăl pe tron? Un exemplu din Vechiul Testament ne-ar putea ajuta. David a fost uns ca rege de către profetul Samuel (1 Samuel 16:1,13), însă au trecut mai bine de 10 ani până când David a devenit împăratul lui Iuda la Hebron (2 Samuel 2:4) și încă 2 ani până când a devenit împăratul lui Israel (2 Samuel 5:3,5). În tot acest interval, de la ungerea lui de către profetul Samuel și până la așezarea efectivă pe tron, a fost un fugar dinaintea lui Saul (asemenea Surghiunitului care a fugit la „Mahanaim”) și a fost în război cu urmașii lui Saul. După moartea lui Saul, este reconfirmată ungerea lui; David este iarăși „uns ... ca împărat peste casa lui Iuda” și apoi iarăși „uns .. împărat peste Israel.” Practic David devine rege numai după moartea tuturor pretendenților la tron. În același fel, Hristos este „uns” ca împărat (Evrei 1:9), este „încununat” (Evrei 2:9), iar Tatăl Îi spune: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale” (Evrei 1:13), urmând ca, în cele din urmă, la sfârșitul istoriei păcatului, după moartea lui Lucifer, pretendentul la tron, să se așeze pe scaunul de domnie al universului împreună cu Tatăl Său. Și, la fel ca în cazul lui David, El nu se așează pe tron, decât când supușii Lui vin să-L încoroneze.

28. Vedeți *Tragedia Veacurilor*, pag. 669-670, cu privire la Satana căruia „memoria îi aduce aminte” și care „vede” toată nelegiuirea al cărei autor este. Vedeți *Hristos, Lumina Lumii*, pag. 157-158,162 cu privire la izgonirea vânzătorilor din templu, o parabolă a zilei judecării.

29. Problema timpului. Am văzut că A doua Persoană a Dumnezeirii a murit pentru totdeauna în veșnicii, imediat ce a apărut păcatul în univers. Însă se naște o întrebare: cum explicăm aparițiile lui

Hristos înainte de nașterea Lui efectivă în Beltleem, în intervalul dintre moartea celei de-A doua Persoane a Dumnezeirii în veșnicii și nașterea Lui din fecioară? (Iată câteva exemple: Hristos este stânca care îi urma pe israeliți în pustie, 1 Corinteni 10:4; Hristos este în stâlpul de nor în pustie, Hristos dă Legea pe Sinai, Hristos se întâlnește cu Iosua, etc.) Biblia nu susține teoria nemuririi sufletului, reîncarnarea sau disocierea sufletului de corp. Hristos n-a fost o fantomă care a bântuit de-a lungul veacurilor, arătându-se când unora, când altora. Atunci cum explicăm apariția lui Hristos înainte de nașterea lui în Betleem?

Biblia prezintă timpul ca o noțiune foarte relativă. Profeții văd lucruri viitoare sau trecute (Moise vede evenimentele din săptămâna creației, evenimentele dinainte și de după potop), văd lucruri reale sau lucruri care nu există în realitate (Ezechiel vede un templu ce nu va fi construit niciodată), sunt transportați fizic în timp sau viziunea se petrece doar în mintea lor (Pavel „a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu)” - 2 Corinteni 12:2; Ellen White era luată în viziune în timp ce martorii prezenți puteau mărturisii de prezența ei fizică în fața lor.). Dacă profetii, prin puterea lui Dumnezeu, pot fi martorii unor evenimente trecute sau viitoare, cu atât mai mult Isus, „în care locuiește trupește toată Dumnezeirea,” poate fi martor al evenimentelor trecutului și viitorului. Despre Hristos avem afirmația că „a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare ... în zilele lui Noe, când se făcea corabia” (1 Petru 6:18-20).

Teoria relativității lui Einstein a arătat că, pentru un astronaut care se mișcă cu viteza luminii, o secundă din viața lui este echivalentă cu sute de ani pământești.

Toate aceste fapte arată că timpul este relativ. Biblia ne-a spus-o mai simplu: „pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3:8).

Considerăm că apariția lui Hristos înainte de întrupare poate fi explicată printr-o mai bună înțelegere a timpului. Biblia și Spiritul Profetic vorbesc atât despre un moment de apariție a timpului, de creare a timpului, cât și despre un moment când timpul se va sfârși și nu va mai fi.

La fel ca toate lucrurile, timpul a fost creat de Dumnezeu Tatăl, prin Fiul Său, A Doua Persoană a Dumnezeirii: „Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și *veacurile*” (Evrei 1-2; Ioan 1:1). De aceea El este „Părintele veșnicilor” (Isaia 9:6). Când a avut loc crearea timpului?

Am văzut că, în lipsa harului lui Dumnezeu, păcatul omoară instantaneu. Păcătuirea lui Satana - și - moartea lui Satana - sunt două lucruri simultane, două acțiuni care se petrec concomitent. Imediat ce Satana ar fi păcătuit, imediat Satana ar fi murit. Singurul mod de a despărți și separa aceste două momente este de a introduce un timp între ele, un interval între ele. Dar timp nu era pentru că moartea stătea gata-gata să se prăbușească asupra lui Satana. Și singurul mod de a introduce un timp între ele, când timp nu era, a fost acela de a-l crea. „A fost planul lui Dumnezeu acela ca lucrurile să fie puse pe o temelie de veșnică siguranță, iar în consfăturile din cer se hotărâse ca să i se dea *timp* lui Satana pentru a-și dezvolta principiile care stăteau la temelia sistemului său de cârmuire. ... S-a dat *timp* pentru ca principiile lui Satana să fie puse în aplicare, ca ele să poată fi văzute de universul ceresc” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 759). De aceea „Imediat ce a apărut păcatul, a apărut un Mântuitor” (*In heavenly places*, pag. 13). Prin urmare timpul este un produs al păcatului. Dumnezeu a fost nevoit să creeze timpul, pentru a introduce timp între momentul păcătuirii lui Satana și momentul morții lui. Dumnezeu a inventat timpul pentru „a-i da timp lui Satana” ca acesta să nu moară. Timpul a apărut o dată cu păcatul. Timpul este o prevedere a testamentului lui Dumnezeu.

Timpul a apărut o dată cu păcatul și se va sfârși o dată cu păcatul. Când planul de mântuire va fi înțeles complet de creaturi și Satana va fi lăsat să culeagă rezultatele alegerii lui, să sufere consecințele păcatului, atunci va veni și momentul morții lui Satana. Aceasta înseamnă că timpul creat și plasat între cele două momente - păcătuirea lui Satana - și - moartea lui Satana - se va epuiza, va înceta să mai existe. Timp nu va mai fi.

Biblia și Spiritul Profetic vorbesc de asemenea despre sfârșitul timpului. Pe cruce, în punctul culminant al pildei, Isus a scos un strigăt tulburător: „S-a sfârșit!” Ce s-a sfârșit? Timpul. El a anunțat că timpul lui Satana, timpul păcatului s-a sfârșit. O dată ce Satana a fost demascat, nu mai există nici o rațiune pentru Păcat și timp. „În strigătul de moarte al Mântuitorului ‚S-a sfârșit,’ a bătut clopotul de moarte al Satanei” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 503). „Satana a fost înfrânt și și-a dat seama de faptul că și-a pierdut împărăția. Atât pentru îngeri, cât și pentru lumile necăzute în păcat, strigătul ‚S-a sfârșit’ a avut o profundă semnificație” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 758).

În contextul evenimentelor finale ale istoriei păcatului, îngerul din Apocalipsa, Domnul Isus Însuși, jură că timpul va înceta să existe: „Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor ... că *nu va mai fi timp*” (Apocalipsa 10.5-6). La încheierea lucrării de curățire a sanctuarului ceresc, Marele Preot anunță același lucru - timpul nu va mai fi: „Atunci Isus Își încetează mijlocirea în sanctuarul de sus. El Își ridică mâinile și cu glas puternic spune: „S-a sfârșit!”” (*Tragedia Veacurilor*, pag. 613). În contextul mării controversate, Diavolul însuși știe că mai este doar puțin timp: „Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mare mânie, fiindcă știe că are puțin *timp*” (Apocalipsa 12:12, Cornilescu revizuit).

Timpul este legat de păcat. Acolo unde este păcat, este și timp. Prin urmare, în lumea lui Dumnezeu, unde nu există păcat, nu există timp. Numele lui Dumnezeu este „Eu sunt.” Fără trecut, fără viitor, fără timp. Simplu: „Eu sunt.” Despărțit de păcat, Iehoșua din Nazaret a putut afirma în fața iudeilor consternați: „Înainte să fie Avraam, Eu sunt.” Numele Domnului este: „Eu sunt Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac, și Dumnezeu lui Iacov.” „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii.” (Matei 22:32; Luca 20:38). Unde nu este păcat, nu este timp, ci este viață veșnică. Pe Noul Pământ, dispariția timpului nu va afecta ținerea Sabatului, întrucât Sabatul nu va fi legat de timp și păcat, ci de neprihănire și viață. Fizic, Sabatul va putea fi stabilit după rotația astrilor.